



HARLEQUIN®

СУПЕР  
ROMANCE



# ДАЯНА ПАЛМЪР

Чужда  
жена

196

# ДАЯНА ПАЛМЪР ЧУЖДА ЖЕНА

Превод: Радостина Михалева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Журналистката Уин Аскот харесва работата си в местния вестник, но разбира и тръпката, която води колегите ѝ журналисти до всевъзможни точки на земното кълбо за горещи репортажи. Точно такъв репортер е Макейб Фокс, потърсил спокойствие в родния си град след раняване при изпълнение на рискована задача.

Макейб внася тревога в сърцето на Уин, която се готви да се омъжи за друг. Не по-малко разтревожен е самият Макейб, за когото да сънуваш жената на друг е признак на слабост...

## ПЪРВА ГЛАВА

Беше прекрасен и топъл пролетен ден след скорошния дъжд. Пеперуди танцуваха над езерото до верандата на стария потъмнял от времето магазин в южната част на областта Крийк. Камелиите цъфтяха в изобилие, техните розови и червени цветове се открояваха на фона на тъмнозелените лъскави листа, които оформяха нежните им личица. Край овехтялата дървена постройка се виеше пращен път, а недалеч някакъв трактор пореше земята.

Уин Аскот остави фотоапарата и принадлежностите си на задната седалка на фолксвагена и съблече жълтия пуловер, преди да изкачи пропукалите се бетонни стъпала към пращната веранда и стъклената врата. В магазина се носеше миризма на банани и лук. Сред всекидневната глъчка се чуваше тихото жужене на вентилатора на тавана. На влизане в магазина Уин разтърси назад дългите си тъмни коси и ги надигна с ръка, усещайки лека хладина. Памучната ѝ пола в син десен държеше хладно, но сутринта облече бяла блуза с дълъг ръкав, тъй като не очакваше да стане толкова горещо през деня. Велурените обувки също я притесняваха и спарваха краката ѝ.

Госпожа Бейкър се беше облегла на щанда от тъмно дърво до каче със сирене и говореше със стария господин Сандърс. Когато забеляза Уин, тя вдигна поглед.

— Шляеш се, а! — подразни я белокосата жена.

Уин ѝ се усмихна и се спря да поздрави прегърбения дребен мъж, който говореше с госпожа Бейкър.

— Не мога да се нарадвам на пролетта — засмя се тя. — Човек не бива да се затваря и да се бърхти над пишещата машина в такъв ден. Няма да ме издадеш, нали? — добави съзаклятнически.

Възрастната жена стисна устни.

— Ако напишеш разказ за момчето ми Хенри, ще запазя тайната ти — обеща тя.

— Какво е направил Хенри?

— Хвана седемкилограмов костур днес сутринта, ей там в езерото на Джеймс Луис — гордо рече госпожа Бейкър.

— Кажу ми да го донесе днес в офиса към два часа, за да направя снимка на рибата за вестника — съгласи се Уин. — А сега какво ще кажеш за една сода? Умирам от жегата.

— Какво е станало този път? — попита господин Сандърс с усмивка, подпирайки се тежко на бастуна си. — Пожар ли е? Или катастрофа?

— Водата — поправи го Уин и замълча, пое леденостуденото питие от госпожа Бейкър и отпи глътка, преди да продължи. — Джон Дароу извикал хора от „Опазване на почвите“ да конструират и построят изкуствено езеро във фермата му, където да съхранява вода в случай на суша.

— Според господин Ед, ранният дъжд означава, че навярно това лято ще е сушаво — съгласи се господин Сандърс, цитирайки съседа си, фермер на осемдесет и две години, който беше известен с точните си прогнози и не можеше да се сравнява с никой синоптик в южна Джорджия.

Преди да отвърне, Уин отпи още една дълга глътка.

— Надявам се това да не е вярно — усмихна се тя на стария човек. — Е, сега вече имам сюжет. Смятам да отида да му направя снимка и да го накарам да прогнозира лятото.

— Много ще му хареса — каза господин Бейкър и в миг сините му очи придобиха младежко изражение. — Той има внуци в Атланта. Може да им изпрати един брой.

— Утре сутринта ще се заема първо с това — въздъхна Уин и потъна зад дървения кош за плодове в удобен плетен стол с хлътнала облегалка. — Помисли си само. Можех да си седя в най-нормална кантора и да работя по осем часа на ден и никой нямаше да ми се обажда през нощта да пита за цената на абонамента или как да публикува снимка във вестника.

— На теб нямаше да ти допадне — изсмя се възрастната жена. Тя вдигна лице към вентилатора на тавана и въздъхна. — Странно, тези вентилатори отново идват на мода. Този виси тук от младежките ми години.

— Спомням си, че сядахме тук с дядо през летните мързеливи петъци, точно след като камионът с рибата идваше от Пенсакола —

спомни си Уин. — Дядо купуваше омари и ги приготвяше на дървена фурна, а баба се суетеше и кълнеше да се опаря, докато се опитвам да му помогна. Добри времена бяха.

Госпожа Бейкър се облегна на щанда.

— Как е Кейти Мод?

— Леля Кейти е горе в планините на северна Джорджия на гости у сестра си Кати. — Младата жена разтегна устни в усмивка. — Тя живее близо до Хелън, малко алпийско селце, което напомня Бавария. И двете заплашват, че това лято ще се спуснат с влакчето по Шатахучи.

Господин Бейкър избухна в смях.

— Да, и се обзалагам, че Кейти ще поеме риска! Кога ще се жените вие с Анди? Чухме госпожица Робинс да казва, че може да е това лято.

Уин въздъхна.

— Смятаме да изчакаме до септември и да си вземем една седмица почивка за медения месец. — Тя се усмихна и се опита да си представи, че е омъжена за Андрю Слоун. Тяхната връзка беше уютна и много трезва. Той не предявяваше претенции за физическа близост и през по-голямата част от времето си те гледаха телевизия заедно или излизаха да се хранят навън. Тя не си представяше, че бракът им щеше да е по-различен. У Анди нямаше особена тръпка, но затова пък не си падаше по военните репортажи като Макейб...

— Макейб ще се върне ли, за да те освободи от опекунството си? — попита госпожа Бейкър сякаш беше прочела мислите на Уин.

Самото име беше достатъчно да предизвика у младата жена вулкан от чувства. По никакъв параграф Макейб Фокс не беше неин настойник. Той разполагаше с административни правомощия върху завещанието на баща ѝ, отпускаше ѝ периодично мизерни суми от обезщетението и се грижеше за вложенията ѝ, докато навърши двадесет и шест годишна възраст или се задоми. На следващия си рожден ден тя щеше да стане на двадесет и четири. Но преди това щеше да се омъжи за Анди, а Макейб щеше да си остане в миналото, където му е мястото. Слава богу, на ум добави тя.

— Не мисля — най-накрая отвърна Уин и се усмихна на госпожа Бейкър. — Точно сега той е в Централна Америка и е зает да отразява за телеграфната си агенция последната битка там. И без съмнение,

събира материал за най-новия си приключенски роман — добави тя с горчива нотка в гласа.

— Не е ли това някакъв напредък? — въздъхна възрастната жена и изведнъж погледът ѝ се замечта. — Представете си, известен автор, а баща му родом оттук — каза тя. — При това живял само на няколко къщи от теб през всичките тези години. До момента, в който заработил за телеграфа.

Мисълта за това накара Уин да се почувства неудобно. Тя не обичаше спомените си от онези дни.

— Баща ти беше добър писател — прекъсна мислите ѝ господин Сандърс. — Спомням си репортажите му, които Едуард публикуваше във вестника ти, с неговото име в подзаглавието.

Уин се усмихна.

— Все още ми липсва. Не знам какво щях да правя, ако Кейти Мод не ме беше прибрала, когато го убиха. Никога не бях се чувствала така изоставена.

— Добре че баща ти позволи на Макейб да контролира парите — отбеляза госпожа Сандърс. — Майка ти остави доста голямо състояние, а ти беше все още тийнейджърка, когато баща ти умря. Само се чудя защо Макейб ти позволи да останеш тук.

— Едва ли можеше да ме вземе със себе си — отбеляза Уин. Тя довърши питието си и остави празната бутилка на щанда. — Е, аз по-добре да се връщам към своя тежък труд. Днес предаваме вестника и доколкото познавам Едуард, ще прозвъни цялата околност, за да разбере къде се крия. Никой не може да избяга, когато се готви брой.

— И аз трябва да тръгвам — въздъхна господин Сандърс и стана заедно с Уин. — Госпожа Джоунс ще се разтревожи, ако не се прибере на минутата. Чудно е как успях да пропълзя през окопите на цяла Франция съвсем сам без госпожа Джоунс зад гърба ми да ме побутва — добави той, а в очите му проблесна пламъче.

— Трябва да си благодарен, че си имаш икономка, която се грижи за теб и не иска да ѝ плащаш майка си и баща си за това — каза язвително госпожа Бейкър, като размахваше пръст в знак на обвинение.

— Мисля, че си права, Върди — въздъхна той.

Уин се усмихна на тревожното му изражение.

— Леля Кейти Мод също има навика да се притеснява за мен — призна тя. — Затова се преместих в къщата за гости, когато станах достатъчно голяма. Разбираме се чудесно, стига да не живеем заедно.

— Не е редно младо момиче да живее само — отбеляза госпожа Бейкър, — и то в такава голяма къща, само с Кейти Мод.

Уин хвърли бърз поглед към часовника си.

— О, трябва да тичам. — Тя с усмивка се извини, преди възрастната жена да се впусне в любимата си тема. — Ще се видим покъсно. — Подхвърли върху щанда монета от двацет и пет цента и се затича към вратата като се смееше. Полите ѝ се разхвърчаха, а бледозелените ѝ очи се усмихваха шеговито.

Това настроение се изпари, щом Уин запали малката си кола и с рев се отправи към Редвейл по междуградските пътища, по които изглежда никога не се движеха други коли, нито се виждаха къщи. Тази част на южна Джорджия беше предимно земеделски район и подобно на Тексас, земята се простираше равна или леко хълмиста. Само тук-там имаше къщи или магазини, които нарушаваха селското еднообразие.

Разговорът за Макейб я беше разстроил. Глупаво беше, че го допусна. Сега той беше световноизвестен и достатъчно богат да се пенсионира и да престане да рискува живота си. Но продължаваше да прави репортажи сякаш беше навик, който не можеше да промени. Уин спря да следи новините, защото не понасяше да гледа събитията в Централна Америка. Не понасяше и мисълта, че Макейб може да бъде ранен.

Разбира се, не би трябвало да има значение. Те никога не са се разбирали, а последното им спречкване лумна като пожар. Макейб подскочи, когато Уин му съобщи, че ще работи в екипа на „Редвейл Куриер“. Говореха по телефона, един от редките случаи, когато той ѝ се обади и я заплаши, че ще прекрати издръжката ѝ. Тя му каза да го направи, щяла сама да се оправя. Разговорът тръгна на зле и приключи, когато Уин тресна слушалката. Не я вдигна, когато телефонът пак иззвъня. След една седмица получи кратка бележка от него, с пощенска марка от Ню Йорк, в която той беше съгласен, че работата в седмичен вестник може да се окаже не чак толкова опасна. Но я предупреди да не отразява лоши новини и я заплаши, че ако направи такъв опит, ще се върне и ще я изхвърли от офиса.



„Имам си свои шпиони, Уин, беше писал, затова не си мисли, че можеш да ми играеш номера.“

Тя се облегна назад на облегалката, и с крак отне малко от газта. Все още не можеше да повярва, че баща ѝ по законов ред беше поверил на Макейб, този арогантен и твърдоглав човек, ролята на изпълнител на неговото завещание и на наследството на Уин. Бяха приятели, от много години. Въпреки това, изглеждаше някак нелепо, при положение че човекът, който логично трябваше да носи отговорността, беше Кейти Мод, поела грижата за Уин от самото ѝ детство, докато Джеси Аскот беше зает да отразява новините.

Къде ли е Макейб сега — чудеше се тя. Преди няколко дни се появи материал за убийството на двама репортери в Централна Америка. Уин изтръпна, когато дочу някакъв разговор за това. Намеси се да пита мъжете дали са чули имената на репортерите. „Французи“, отвърнаха те. Французи значи. Тя се прибра у дома и плака от облекчение. Колко нелепо! Беше сгодена, животът ѝ беше планиран, а Макейб не представляваше нещо значимо в живота ѝ, само едно голямо русо главоболие.

Уин мина покрай къщата на Кейти Мод на връщане от офиса. Забеляза леко помръдване на завесите в къщата за гости, където живееше, и се замисли дали не беше оставила някой прозорец отворен. Е, май нямаше да вали, така че какво значение имаше?

Когато се върна в офиса на „Редвейл Куриер“, сгушен между „Патерсънс Мъркантайл“ и „Джериго Дръг Кампъни“, Кели Дейвис излизаше през вратата.

— Здравей! — Уин поздрави високия, слаб млад мъж. — Помниш ли ме? Казвам се Уин Аскот и работя тук.

— Така ли? Можеше да ме заблудиш — отвърна той сухо. — Изобщо не мога да те видя, нито пък Едуард, което значи, че съм затрупан от ужасни репортажи.

— Например? — попита тя невинно.

— Например оная катастрофа на федералната магистрала — тихо отговори той. — Един нещастен случай и трима ранени. Щатският патрул току-що отиде там.

— Някакви имена известни ли са вече? — попита тя.

Той поклати отрицателно глава.

— Надявам се да не е някой, когото познаваме — рече той с половин усмивка, но тя разбра за какво намеква. Ето това му е лошото на работата в малък провинциален вестник. В два от три случая жертвите ти са познати, а много от тях са ти приятели или роднини.

— Съобщи ни веднага, щом разбереш. Ще го направиш, нали? — помоли тя.

— Ще се обадя, преди да се върна.

Тя го проследи с поглед, докато той тичаше към пикапа си, и не за първи път се помоли колата да запали. Накрая наистина запали с ужасяващ грохот, който можеше да ти пукне тъпанчетата. Уин я наблюдаваше как пърпори по широката улица, която минаваше покрай площада с паметника на конфедерацията, заобиколен от дървета, под чиито сенки на пейки седяха възрастните мъже в работно облекло.

Едуард Кийн вдигна поглед, щом тя влезе. Той стоеше до младата тъмнокоса страньорка пред компютъра, със сключени гъсти, побелели вежди и намръщено лице със загрубяла кожа. Ноздрите му сякаш помръднаха, когато сграбчи с ръка шпалтата.

— Няма да бързам да залепя това, ще те изчакам да привършиш тази коректура — рече той на словослагателката и съвсем преднамерено втренчи поглед в Уин.

— Ти коя си? — попита той смръщено репортерката си. — Тук ли работиш? Знаеш ли кой ден сме днес? Не разбираш ли, че правя този вестник сам и се опитвам да помогна на Джуди да изкопира и подреди рекламите...

— Имам снимки — каза тя и вдигна фотоапарата с широка усмивка. — Големи снимки, които заемат много място.

— Кадри на какво? — изръмжа той. — На езеро?

— И на пожар в една къща, и на новия свързващ мост, който приключиха току-що в Юнион Сити.

Лицето му светна.

— Наистина ли?

— Е — въздъхна тя, — това поне малко те развесели. Кели ще се заеме с катастрофата, така че това ти осигурява поне четири снимки за първа страница и можем всяка една от тях да я раздуем до цяла колона...

— Тъкмо затова те наех. — Той поклати глава и широко се усмихна. — Знаеш как да разпространяваш новините. Е, това, което

вече имам, ще запълни броя.

— Ще го отнеса на Джес в тъмната стая — каза тя и се запъти към другия офис.

— А, след като свършиш, ела в моя офис за минута. Нали ще дойдеш? — Едуард се поколеба.

Уин отпрати недоумяващ поглед. За миг той изглеждаше странно. Тя вдигна рамене и се втурна към стаичката в дъното с филма. Днес е ден за предаване на вестника, рече си тя. Всички изглеждаха странно.

Уин подаде филма на Джес и се усмихна на измъченото изражение, което внезапно се появи върху слабоватото му застаряващо лице.

— Вчера ли? — измърмори той.

— Моля те! — рече тя, съгласявайки се с датата, на която щеше да е готово. — Трябва да промениш само три полутона, за всеки по четири колони; един за пожара, един за новия мост и един за езерото.

— Аз ли да ги избира? — попита той, като надигна вежди.

— Разбира се. Виждаш ли колко съм добра към теб.

Тя се отправи към вратата.

— Добре! Ето, имам си три бързи задачи, едната трябва да свърша до два часа, не съм направил първия негатив... — продължи да мърмори той, а Уин се втурна обратно към редакционната и затвори вратата.

Едуард седеше зад бюро, върху което цареше пълен безпорядък — износена пишеща машина, половин дузина ежедневници, от които крадеше водещи новини, и малко хартия за писане. Той свали очилата си и извади безукорно бяла носна кърпичка, за да ги почисти.

— Е, сядай! — рече нетърпеливо и се облегна назад с ръце, кръстосани върху закръгления корем.

— Какво има? — попита тя уплашено. Ед наистина изглеждаше... много странно.

— Добре ли си? — заинтересува се той.

— Разбира се. — Тя му хвърли тревожен поглед. — Защо? Да не би да имам вид на човек, който всеки миг ще получи мозъчен удар?

Ед се покашля.

— Не.

— Нещо е станало с Кейти Мод! — избухна тя.

— Не. — Той вдигаше и сваляше рамене. — Защо не се съсредоточиш върху това, което става в Централна Америка? Тогава ще ти стане ясно, а на мен няма да ми се налага да заеквам като хлапак.

Кръвта ѝ се смрази. Тя стисна облегалките на фотьойла толкова силно, че пръстите ѝ се вдървиха.

— Макейб — прошепна, — нещо се е случило с Макейб.

— Жив е. Изобщо не е сериозно ранен.

Тя се облегна назад и въздъхна, усещайки слабост. През всичките тези години беше очаквала това, до днес, когато новината едва не я събори.

— От какво? Снайпер?

— Нещо такова. Той... — подхвърли един брой на сутрешния ежедневник „Атланта“. — Виж страничното каре.

Уин отмести поглед от основното заглавие към съпътстващия текст.

#### „ВОЕНЕН КОРЕСПОНДЕНТ РАНЕН“

Имаше малка снимка на Макейб, тя се взря внимателно, за да разбере дали се беше променил през годините, но не можа да различи дори чертите му. Прочете статията. Господин Макейб бил ранен по време на репортажа и се носеха слухове за връзката на инцидента със смъртта на двамата френски кореспонденти, за която съобщиха порано през седмицата. Според статията, с господин Макейб се отнесли грубо, имал скъсана мускулна връзка в единия крак и леко сътресение на мозъка, но бил жив.

— Не се казва къде е сега — каза тя тихо.

— Ами опасявах се, че ще се чудиш. Разбира се, някак тежко е да ти липсва — смотолеви той.

Уин го погледна с широко отворени очи. Мозъкът ѝ отново започваше да работи след току-що преживявания шок.

— Тежко е да ми липсва ли?

— Да. Когато влезеш през външната си врата, тоест — Едуард продължи, — един голям мъж...

— Той е в моя дом? — избухна Уин. — Какво прави в моя дом?

— Възстановява се — увери я Ед. — Ами, мотелът е затворен поради ремонт. Къде другаде да отседне?

— При теб.

— Не може — отговори спокойно, — нямам свободни стаи.

— Може да спи на кушетката.

— В това състояние? Не мога да искам това от ранен човек.

— А аз мога — отвърна тя студено. — Макейб не може да остане в къщата сам с мен. Кейти Мод ще отсъства още няколко седмици, тя тъкмо се съвзе от сърдечен удар и няма да понесе напрежението от непрекъснати спорове.

— Но вие с Кейти не се карате — отбеляза той.

— Но с Макейб се караме непрекъснато. За всяко нещо. А и Анди не би понесъл това.

— А-а, той ли? — каза Едуард, като махна с ръка. — Анди е от либералните момчета. Няма и да си помисли за такова нещо.

— За един и същ Андрю Слоун ли говорим? — попита тя. — Моят годеник, който се появи по местната телевизия, за да протестира срещу една театрална обява в „Аштън Дейли Бъгъл“, тъй като бяха показали голи женски гърди?

Едуард я погледна през рамката на очилата си.

— Хм. Може и да имаш проблеми тогава, сто процента.

— Ти си ме насадил в тази история — обвини го Уин. — Ти си поканил Макейб тук.

— Ами, той ми го подсказа. Обади се да пита дали сме видели статията във вестника и спомена тежкото състояние, в което се намирал... Знаех си, че няма да имаш нищо против — добави той с широка усмивка. — В края на краищата Макейб ти е настойник.

— Настойник ли? Той е мой мъчител, инквизитор, моят най-голям враг, а ти си го приютил под моя покрив! — простена тя. — Защо не го изпрати в къщата на Кейти Мод?

— Защото там няма никой — основателно отговори Едуард. — Той едва се движи, Уин — напомни той. — Как щеше да се справя сам?

— Макейб е репортер — изрече тя през зъби. — Толкова време е живял на ръба, че сигурно би оцелял дори в пустиня без вода! Майка му не живее ли в Ню Йорк сега? Защо не отиде да живее при нея?

— Тя напуснала страната, когато разбрала, че синът ѝ се завръща от Централна Америка — засмя се Едуард. — Нали познаваш Мари, бои се до смърт, че той може да влезе в дома ѝ. Само за два дни ще уволни слугите и ще преобрази къщата.

— Не и моята къща! Няма да стане! — изръмжа тя. — Мари винаги намираще извинение да се скрие от баща му и него самия.

— Макейб е ранен — напомни ѝ Едуард. — Бедният ранен войник, и ти ще го отпратиш навън в студа!

Тя нацупи пълните си устни.

— Не познаваш Макейб толкова добре, колкото аз.

— Той иска да се запознае с твоя годеник — продължи Едуард. — Загрижен е за бъдещето ти.

— Защото иска да ме командва — процеди тя и стана права. — Е, няма да му се размине. Няма вече да ме върти на пръста си.

— Къде отиваш? — извика Ед.

— На война. Къде е пушката ми за слонове?

— Ами вестника...

— Ще го прочета по-късно — измуча тя.

— Нашият вестник — избухна той. — Този, който няма да излезе, ако не дойдеш и не ми помогнеш да го направим.

— Ще закъснея след почивката си за обяд — обясни Уин. — Ще се върна след час.

Едуард разпери ръце.

— Един час ли? Вече сме назад от графика с един час и тя щяла да отсъства само един час. Джуди, казвам ти...

Но Уин не слушаше. Тя тичаше към колата си, а от очите ѝ излизаха искри. Ако Макейб си мисли, че е преживял войната, много се заблуждава.

## ВТОРА ГЛАВА

Уин усети погледа на Макейб още като отваряше незаклучената врата на бялата вила зад чудовищната къща във викториански стил на Кейти Мод на улица „Патерсън“. Тя влезе с трясък. Косата ѝ се вееше, стъпките ѝ отекваха тежко по голия дървен под, дори върху чергите.

Запъти се към всекидневната, която миналата година беше обзавела с мебели в стил Западно крайбрежие и индиански килимчета. Спря се пред вратата и си пое дъх.

Макейб седеше мълчаливо в голямото ѝ кресло до камината. Едно огромно стъпало си почиваше върху възглавничката. Беше обут в кожени боти и носеше екип за сафари. На някой местен жител от Редвейл цялото му облекло би се сторило смешно. Всъщност, то много подхождаше на тъмния му загар и леко разрошената гъста, руса коса, която спешно се нуждаеше от подстригване.

Годините се нижеха. Той изглеждаше точно както го беше запомнила, голям, бронзов и рус, по-жив от всякога. Изсеченото му лице изглеждаше изтощено от битките. Светлите му очи бяха нещо средно между сиво и синьо, но нито едното, нито другото. Той ги присви и смело плъзна поглед по елегантното ѝ тяло.

Уин гледаше безпомощно и се опитваше да свърже спомените си с мъжа пред себе си. Изглежда Макейб я намираще за доста привлекателна, ако се съдеше по смаяното му, изучаващо изражение върху обикновено безизразното лице.

— Остарял си — рече тя тихо, несъзнателно гласът ѝ прозвуча нежно.

Той кимна.

— И ти също, скъпа.

Безцеремонните нежности бяха неразделна част от природата му, както и ъгловатите върхове на пръстите му, но Уин се почувства странно от обръщението. Не разбираше защо не ѝ хареса.

— Какво правиш тук? — основателно попита тя.

Макейб вдигна вежди и поднесе горящата цигара към изваяните си устни.

— Самолетът ми беше отвлечен — отвърна със сериозен тон.

Уин стисна устни.

— Я пак.

— Не вярваш ли?

— По мои наблюдения, в южна Джорджия почти не отвлечат самолети — измърмори тя. Каза го само за да разсее мислите си, докато погледът ѝ се плъзна по него в безуспешен опит да запали старата неприязън.

— Какви наблюдения? — попита той небрежно и присви очи, изучавайки я с поглед. — На колко години си вече?

— Няколко месеца само ме делят от наследството ми — с усмивка му напомни тя. — Щом се омъжа за Анди ще стана свободна жена.

— Андрю Слоун ли? — изрази недоволството си той и се облегна назад на стола с въздишка. — Как, по дяволите, се забърка с него? Да не те изнудва?

— Аз го обичам.

— И слоновете хвърчат — изсмя се Макейб и загаси цигарата си в пепелника на масата до стола. — Животът ти ще спре, ако се омъжиш за мъж с такъв махмурлук.

— Ти пък какво знаеш за махмурлука му? — предизвика го тя.

Той я погледна право в очите. Уин почувства бясно пулсиране в стомаха.

— Достатъчно е да знаеш, че имам намерение да те предпазя от кардиналната грешка на живота ти. Израснал съм с Андрю, за бога, по-възрастен е от мен с една година.

— Харесвам възрастните мъже — отвърна му тя рязко. — Той е само на тридесет и шест. Едва ли е кандидат за старчески дом?

Уин внезапно млъкна. За бога, от къде на къде ще оправдава чувствата си към Анди пред Макейб?

— Ти за какъв се мислиш, Макейб, за испанската инквизиция ли? Нямах никакво право да се вмъкваш тук и да ме разпъваш на кръст с въпросите си... Както и да е, какво правиш тук?

— Не изпадай в истерия — успокои я той. — Тук съм, за да ти помогна да наредиш живота си, това е всичко. Само докато се



възстановя.

— Нямам нужда от помощ и защо ще се възстановяваш тук?

— Защото като разбрала, че се завръщам, майка ми напуснала страната, заедно със слугите и всичко останало — каза той равнодушно. — Изчаквам да изтече договорът за наем на апартамента ми, а единствената квартира, с която разполагам в момента, е в Централна Америка. — Макейб вдигна вежди. — Не би искала да провеждам лечението си там, нали?

Тя извърна поглед, преди той да успее да забележи страха в тях.

— Не ставай смешен.

— Та „тук“ остана единственото място за мен.

— Можеше да останеш у Кейти Мод. Тя има достатъчно спални...

— Всичките са на втория етаж — припомни ѝ той. — Освен това, диванчето, на което спях последния път, когато се прибрах у дома, се оказа с пет сантиметра по-късо от мен. Нали си спомняш, че съм метър и деветдесет?

Възможно ли беше да забрави, когато той стърчеше над всички?

— Диванът на Ед е достатъчно дълъг.

— Следващата седмица зет му ще идва на гости.

Тя се доближи до стола със скръстени на гърдите ръце и подозрително присви очи.

— Странно! Той не ми спомена такова нещо, когато ми съобщи, че си тук.

— Ден за предаване на вестника — отбеляза той. — Изгубил си е ума. Сигурно вече ти е дръпнал една ругатня. Но, точно сега не е възможно да си при него.

— Аз съм в обедна почивка.

— Страхотно. Умирам от глад. Какво ще кажеш за някой друг сандвич?

— Почакай малко, Макейб — каза тя енергично, — още не сме решили къде ще отседнеш, а и...

— Не съм закусвал — въздъхна той и сложи голямата си длан на плоския си стомах. — И снощи почти нищо не съм вечерял. На летището ония от пресата ме преследваха до дупка. — Той протегна шия да види реакцията ѝ. — А и твърде изморен бях да излизам.

Тя почувства как омеква и прокле милозливото си сърце.

— В хладилника има малко шунка, а вчера купих картофен чипс.  
— Шунката става — бързо се съгласи той. — И гледай да е дебела и с много горчица. Имаш ли кафе?

Тя разпери ръце.

— Не мога да споря с теб!

— Никога не си спорила и от това печелиш — припомни ѝ той.  
Размърда се, потрепери и странно пребледня.

Уин погледна големия му крак, положен върху възглавничката. Ед спомена за някакво разтегнато сухожилие, но под камуфлажните му панталони ясно се очертаваше дебела превръзка върху силното му бедро. Превръзка ли?

Тя бавно вдигна поглед към него отново.

— Нямах никакво разтегнато сухожилие — рече тя колебливо.

Облегна назад рунтавата си коса.

— Не е лесно да заблудиш журналист, нали, Уин? Права си. Не съм разтегнал сухожилие. Както знаеш и медиите правят грешки.

Сега и тя пребледня.

— Стреляли са по теб.

Той кимна.

— Бинго!

Усети бясното пулсиране на сърцето си. Всеки момент краката ѝ щяха да се подкосят. Странна реакция. Тя бавно си пое дъх.

— Значи, си бил с убитите журналисти, Makeйб? — въпросът ѝ прозвуча тихо и сякаш не чакаше отговор.

Уин сведе поглед към крака му.

— Всъщност, тъкмо си бях тръгнал — започна да разказва той.  
— Някакъв информатор щеше да ни води на среща с високопоставен държавен служител. Много поверително! Избухна под носа ни. Измъкнах се на косъм и прекарах нощта в една птицеферма. Едва не умрях от кръвозагуба, но успях да се добера обратно до града.

Сърцето я болеше. Никой не е знаел, че е бил на крачка от смъртта. Мисълта, че е можел да умре, започна да добива реални очертания. Стана ѝ зле.

— Дълго ли вървя?

— Няколко мили. Куршумите действително сериозно ме нараниха, но със самолет ме транспортираха до Ню Йорк, където ме

оперира един много способен хирург. Ще накуцвам, но поне не си загубих крака.

Тя го гледаше с широко отворени очи и се опитваше да запомни всяка бръчка по лицето му. Още преди години имаше този непреодолим импулс да го наблюдава. Харесваше ѝ, дори когато си въобразяваше, че той я мрази. Трудно ѝ беше да откъсне очи от него.

— Най-добре да приготвя нещо за обяд — сковано рече тя.

— Добре, Уин — прошепна Макейб, вперил поглед в нея, — щом проявяваш загриженост за моето здраве. Беше време, когато си мислех, че нямаш нищо против да ме улучи някой куршум — добави той предпазливо.

Тя отбягна погледа му.

— Не желая да умираш. Никога не съм го искала.

Уин влезе в кухнята и машинално направи сандвичите. Беше изумена от собствената си ужасена реакция от раните му. Винаги е знаела, че професията му е опасна. Защо тогава това я притесни? Затвори очи и се облегна върху масата с цялата си тежест. Животът без Макейб щеше да е безцветен. Необходимо ѝ беше да знае, че е някъде по света, ала жив.

С усилие нареди кафето, чипса и сандвичите върху една табличка и я отнесе обратно във всекидневната. Макейб си седеше, както го беше оставила. Лицето му беше изопнато и още по-бледо.

— Боли ли те? — внезапно попита тя.

Той тъжно се засмя.

— Скъпа, през последната седмица болката почти не ме е оставяла на мира. Е, такава е божията воля.

— Имаш ли нещо да изпиеш?

— Аспирин — отвърна той с усмивка. — Както знаеш, Уини, не обичам лекарствата.

— Можеш да направиш изключение за случаи като този — избухна тя и седна отсреща на дивана.

— От стара коза яре съм. Кожата ми е куршумоустойчива.

Тя му подаде чиния със сандвичи и чипс.

— Колко време ще мине, докато оздравееш?

— Някой друг месец — отвърна Макейб с явно недоволство. — Костта трябва да зарасне правилно.

Тя отново се вторачи в крака му.

— Имаш ли гипс?

— Не. Костта не е изцяло счупена. Но непрекъснато ме боли. Не мога да вървя нормално. А върху тази кост пада по-голямата тежест на тялото ми.

Погледът ѝ бързо се плъзна по него.

— Да, така е — съгласи се тя.

— Наистина трябва да отида някъде — обясни той с кафе в ръцете. — В това състояние трудно се придвижвам. Дори в това малко градче, разбира се, хората ще разберат. Не ми пука от клюките, но предполагам, че на теб ти пука.

— Да — съгласи се Уин и внимателно го погледна. — И без това Анди ще побеснее.

— Нека аз се заема с Анди — щедро предложи той, — нали знаеш като мъж с мъж.

Не беше съвсем така, но навярно преценката ѝ за Makeйб беше неправилна. Поне се надяваше.

— Няма ли да умреш от скука цял месец в Редвейл? — попита тя, докато довършваше сандвича си, след което си пийна малко кафе.

— Може би, ако нямах работа. През следващите шест месеца няма да пиша книга. И когато трябваше да избирам назначение, избрах тук в града.

Тя го погледна втренчено с нарастващ ужас.

— Какво назначение?

— Ед не ти ли каза? Следващия месец, докато той е в отпуск, аз ще съм главен редактор на вестника.

## ТРЕТА ГЛАВА

Уин се почувства така, сякаш някой я ритна в стомаха. Стоеше и го гледаше втренчено.

— Главен редактор на вестника? — Въпросът ѝ прозвуча като ехо. — Вестникът на Ед? Моят вестник? Ти ще ми бъдеш шеф?

— Точно така — отвърна той свойски.

— Напускам.

— Слушай сега, Уин...

— Не ми пробутвай това „слушай сега, Уин“! — рече тя и шумно постави чашата с кафе върху чинийката. — Не е възможно цял месец да живея и работя с теб, и да остана нормална.

Той запали цигара и я погледна със странна, безмълвна усмивка.

— Какво има, скъпа? Да не се страхуваш, че няма да устоиш на изкушението да ме прелъстиш?

Тя почервеня и понечи да се изправи. За нещастие, докато ставаше, удари с коляно таблата и я обърна на пода. Парчета шунка и хляб плуваха в локва кафе в краката на Макейб, който изви назад глава и избухна в смях.

Тя сви тънките си пръсти в юмрук в скута си и два пъти преброи до десет.

Преди да успее да измисли достатъчно зъл и обиден отговор, телефонът иззвъня. Уин стисна зъби и сграбчи слушалката.

— Ало! — рязко отговори тя.

Отсреща последва колебание и покашляне.

— Уинона ли е?

— Анди — въздъхна тя, хвърляйки унищожителен поглед на Макейб. Ръката ѝ нервно въртеше телефонния кабел. — Здравей, Анди. Как си?

— Ед каза, че си се прибрала за обяд — подозрително рече годеникът ѝ. — Каза още, че имаш посетител, някакъв гост — натърти той. — Уинона, да не си полудяла? Може Макейб да ти е настойник,

може да е възрастен, но е ерген, а ние не сме женени. Не можеш просто да го оставиш да живее там.

За секунда тънкият му глас се повиши и стана някак по-див, докато в един миг той направо се разкрещя.

— Слушай, Анди — рече тя спокойно, като се опитваше да не обръща внимание на самодоволната усмивка на Макейб, — знаеш какво е положението. Макейб е ранен и дори не може да ходи.

— Тогава как ще се добере до леглото? Да не би да възнамеряваш да го носиш дотам и обратно?

Тя се разсмя. Не можа да се сдържи. Първо, като гръм от ясно небе се появява Макейб с огнестрелни рани, сега Анди изпада в истерия.

— Уинона? — измърмори Анди.

— Да ти се намира инвалидна количка, която да ми заемеш? — попита тя през смях.

— Какво? Да, разбирам — изкиска се той учтиво и въздъхна. — Разбира се, аз си правя изводите. Но ми е известно що за птица е Макейб. Може ли да е заплаха за мен?

— Аз съм сгодена за теб — припомни му тя. Беше бясна на Макейб, който съвсем открито подслушваше.

— Да, знам — отвърна Анди с чувствително омекнал глас. — Веднага ми направи впечатление. Това е всичко.

— Макейб е мой настойник — отвърна тя, като с поглед изгаряше Макейб, който от своя страна я гледаше със злорада усмивка. Уин тутаки извърна глава. — Както и да е, той е стар.

— Само една година по-млад от мен — измънка Анди.

— Не исках да кажа това. — Уин злобно завъртя телефонния кабел. — Днес е ден за предаване на вестника, Анди, просто не мога да мисля.

— Просто е вторник — рязко отвърна той. — Не разбирам защо превръщаш вторниците в световен проблем.

— Предполагам, трябва да си репортер, за да разбереш — рече тя великодушно. — Виж какво...

— Покани го на вечеря — рече Макейб повече на себе си.

Тя зяпна от изненада.

— Днес е вторник! — избухна.

— Това го чух вече — извика отсреща Анди.

— Аз ще стотвя — каза Макейб почти едновременно с човека от другата страна на линията.

— Не ставай смешен, ти дори не можеш да се изправиш — отвърна му тя ядосано.

— Да не намекваш, че съм пиан? — попита Анди втрещен.

— Не ти, а Макейб. На Макейб говоря! — каза Уин през зъби.

— Значи Макейб пие, а ти си сама с него там? — Анди очевидно беснееше.

Тя протегна слушалката и заплашително кимна на Макейб с глава.

— Не го прави — посъветва я той. — Ще успея да скалъпя нещо, преди да се прибереш у дома. Ще готвя седнал.

Уин го погледна изпитателно. Старият Макейб беше арогантен и властен, без следа от дружелюбност или готовност за сътрудничество. Тя изведнъж стана подозрителна.

— И ти нямаш нищо против?

— Не. Бих се радвал да видя Анди отново. Покани го. Около шест.

Уин имаше чувството, че насила се вмъква в устата на лъва. От години не бяха прекарвали заедно с Макейб. Вероятно преживелиците му го бяха променили. Беше омекнал. Уин дори беше готова да му прости. Не изглеждаше ли по-различен?

— Анди, ела на вечеря в шест — рече тя, като дръпна слушалката до ухото си.

— На вечеря? — Анди прозвуча по-ведро. — Само ние двамата ли?

— И Макейб ще е тук.

— Просто няма да му обръщаме внимание — рече Анди и замълча. — Той няма да остане за сватбата, за да те предаде на младоженеца, нали?

— Ако остане, ще го направим шаферка — каза Уин загадъчно.

Анди се захили.

— Изглежда сладурско, господин Макейб в гофриран сатен...

Тя се разсмя, та се наложи бързо да се сбогува и да затвори телефона, преди съвсем да изпадне в истерия.

— Шаферка ли? — измърмори Макейб със стиснати устни. — Уин, спомняш ли си онази стара поговорка „Аз не се ядосвам, аз съм

непоклатим“?

— Мога да те надбягам — напомни му тя.

— Да. Но аз съм търпелив.

Той присви очи и обходи елегантното ѝ тяло с поглед, който я накара да се почувства изключително неловко.

— Умея да чакам.

— Трябва да се връщам на работа. След вечеря — продължи Уин и се отправи към кухнята за кърпа, с която да почисти пода, — ще обсъдим новата ти квартира.

— Става — рече той услужливо.

Това в действителност я накара да се притесни. Макейб никога на никого не правеше услуги. Тя се върна на работа начумерена. Когато видя Ед, още повече се намръщи.

— Не ми спомена, че излизаш в отпуск — рече Уин със свирепа усмивка, — нито че зет ти ще отседне у вас, нито че...

— Имай милост, може ли да откаже човек на Макейб?

— Да! През последните седем години правя точно това.

— Той ми е като син. — Имаше вид на подгонено животно. Спря се за миг, преди да продължи да облепя първа и последна страница, като в ръце държеше една изрезка и ножици. — Простреляли са го много лошо, Уин.

С усилие се изправи и желанието ѝ да води битка я напусна.

— Да, той ми каза.

— Надявам се да има достатъчно време да се излекува напълно, преди да се върне в джунглата.

Тя усети, че пребледнява.

— Да не искаш да кажеш, че има намерение да се връща там?

Ед вдигна рамене.

— Познаваш Макейб. На него му харесва — и опасностите, и всичко останало. От доста години насам това е животът му.

— Би могъл да си стои у дома и да пише книги — отвърна тя. — Той е сред най-продаваните автори. Защо му трябва да рискува живота си заради някакви сюжети, които всеки друг може да отрази?

— Попитай него. — Ед отрязва още една колона от предпечатния екземпляр и я залепи до някаква друга статия, съвсем подходяща за заглавие на две колони. — Според мен, всичко е заради липсата на



пристан, Уин. Той се чувства желан и полезен единствено на работното си място.

— Майка му го обича.

— Разбира се, но през целия си живот е избягвала баща му... а сега и Макейб. Тя е независима жена и няма нужда от него. А кого си има той? — добави Ед.

Уин беше вперила празен поглед в полуготовата страница.

— На неговата възраст сигурно си има някоя жена.

— Няма.

Тя вдигна поглед.

— Откъде знаеш толкова много за него?

— Аз помагах в отглеждането му, нали си спомняш? Едно време прекарваше половината от времето си при мен, а другата половина у тях. Винаги сме били близки. — Той я погледна иззад очилата си и се усмихна. — Както знаеш, желанието ми беше да съм военен кореспондент, но имах семейство и смятах, че нямам право да поемам този риск. Предполагам и Макейб е избягвал постоянни връзки поради същата причина. Трудно е за една жена да има мъж, който през по-голямата част от брачния им живот е на огневата линия.

Уин беше мислила за това, но не си го признаваше. Не си признаваше също, че месеци наред тръпнеше, докато излъчваха информационните бюлетини преди съвсем да се откаже да ги следи; нито че през всичките тези години не беше преставала да се притеснява за Макейб. Разбира се, той беше само неин настойник и не биваше да му отдава такова значение.

— Уин, слушаш ли ме? — рязко попита Ед. — Казах, че все още имам дупка на първа страница. Иди, извикай шефа на противопожарната и виж дали е имало някакви пожари през нощта. Хайде!

— Дадено, Ед.

Оживеното темпо на работата не ѝ позволяваше да се отдава на мислите си за Макейб и така до края на работния ден. Телефоните не спираха да звънят, хора влизаха и излизаха, в рекламите и предпечатния екземпляр се добавяха, отстраняваха и променяха материали. Уин се кълнеше, че ще си отиде и никога няма да се върне. Всеки вторник отправяше тази заплаха. Същото казваха Ед, Джуди,

Кели и Джес. Постоянно се шегуваха с това, но във вторник никой не се смееше на шегата.

В пет часа макетът беше готов и Кели го закара с колата до печатницата, която се намираше на петнадесет километра разстояние. Една четвърт от първа страница беше заета с катастрофата, за която Кели писа по-рано през деня. Трагедия! Две коли се бяха блъснали, пълни с хора от околностите. Беше ѝ тъжно, но неволно се почувства по-спокойна, че сред пострадалите нямаше хора от Редвейл. Трудно е да правиш списък на жертвите, когато ги познаваш.

В пет и няколко минути тя се довлече до вратата, изтощена и размъкната. От дългото стоене права краката ѝ щяха да се разпаднат. Вече ѝ липсваше климатикът в офиса. В дома си нямаше такова нещо, а беше необичайно горещо за сезона.

— Ти ли си, Уин? — извика Макейб от кухнята.

— Аз съм. — Беше забравила, че той е там и сърцето ѝ подскокна щом чу дълбокия му глас. Уин метна настрана дамската си чантичка и се спря да събуе велурените обувки. После нахлузи памучни къси чорапи и пристъпи върху покрития с теракот кухненски под.

Той хвърли поглед от плота. Кацнал на високо столче, приготвяше „салатата на главния готвач“.

— Дълъг ден, а? — попита Макейб и погледна към нозете ѝ.

— Щом казваш. Мога ли да помогна с нещо?

— Направи заливката, ако не си я приготвила предварително.

— Какво е главното ястие? — попита тя и загреба от майонезата, кетчупа и киселите краставички.

— Телешки буржиньон. Харесва ли ти?

Тя го загледа.

— Не си ми казал, че умееш да готвиш специалитети.

— Не си ме питала. — Той се обърна на столчето, за да я наблюдава по-добре. Ризата му беше разкопчана до долу и тя постоянно отместваше поглед настрана. Разсъблечен, Макейб представляваше убийствена гледка. Разбира се, беше го виждала в басейна с оскъдни бански, които едва покриваха масивното му тяло. Беше изключително мъжествен. Целият бронзова плът и твърди мускули. Уин не обичаше да го вижда без риза. Притесняваше се. Ако

Анди си съблечеше ризата, нямаше да се притесни. Този факт, сам по себе си, също я обезпокои.

— Изглеждаш угрижена, скъпа — забеляза Макейб и моментално откопча още едно копче, сякаш четеше мислите ѝ.

Тя се изкашля.

— Първо трябва да се преоблека и после ще се захвана с това тук — рече тя и остави всичко на плота, след което избяга в спалнята.

Затвори вратата след себе си и тежко се облегна на нея. Какво ѝ ставаше? Макейб беше враг. За бога, разкопчаната му риза не можеше да промени положението. Жена ли беше, или една хлапачка, която се впечатлява от бицепси? Отдръпна се от вратата. Разбира се, беше жена.

След десет минути се върна в кухнята. Макейб замръзна, както държеше лъжицата във въздуха и зина с отворени уста. Роклята ѝ беше от изумруденозелено жарсе с тънки презрамки, които се връзваха зад врата и отзад, така че целият ѝ гръб беше гол. Очертаваше и най-малките детайли на високия ѝ бюст, на тънката ѝ талия и дълбоката извивка на бедрата ѝ по най-прекрасен начин. Когато се движеше, платът нежно се полюшваше около дългите ѝ нозе. Косата си бе вдигнала на кок, край слепоочията ѝ висяха малки къдрички. Тези щрихи я превръщаха в приятна гледка за мъжкото око.

— Често ли носиш такива рокли? — попита Макейб и се намръщи.

— Разбира се — тихо отвърна Уин и извърна поглед. — Свърши ли с вечерята? Ще приключа със заливката.

— Не и в тази рокля — отсече той. Подпирайки се тежко на бастуна си, Макейб я заобиколи отзад и преди тя да разбере една голяма и топла длан здраво хвана кръста ѝ и я измести от плота. — Цяло престъпление ще е, ако я съсипеш.

Тялото ѝ енергично потрепери под твърдите му пръсти, сякаш цял живот беше чакала това докосване, което запали искрата. Тръпки я побиха. Надяваше се той да не забележи това.

— Не... не бива да стоиш прав — напомни му Уин.

— Май дъхът ти спря — измърмори Макейб.

Тя усети в косите си топлото му дихание, подобно на дълбока въздишка. Пръстите му изпитателно се плъзнаха по бедрото ѝ и обратно нагоре, сякаш се опитваха да я почувстват. Прииска ѝ се да се облегне на него и да се отдадат на бавно проникване...

Тя си пое въздух и припряно се дръпна от него.

— Аз... аз ще си сложа престилка — заекна Уин. — Всеки момент Анди може да дойде. Той почти винаги идва по-рано.

Макейб нищо не каза. Стоеше мълчаливо до плота, като се подпираше на него и на бастуна си. Нито за миг мрачният му поглед не я изпускаше.

Тя нервно го погледна, докато се занимаваше с някакви бурканчета, купи и лъжици.

— Ще кажеш ли нещо? — изсмя се Уин.

— Какво да кажа? — тихо попита Макейб.

Тя се опита да подхване разговор, да намери думи, за да уталожить напрежението помежду им, но само го погледна в очите и цялото й тяло отмаля.

Преди да успее да помръдне или избяга, звънецът на външната врата рязко иззвъня и й спести усилията.

Обърна се, унесено се отправи към вратата и я отвори.

Кафявата коса на Анди беше разчорлена, сякаш в пристъп на яд беше прокарал ръце през нея. Тъмните му очи гледаха тревожно. Той впери поглед в Уин, но изглежда не я виждаше.

— Здравей — измънка Анди. — Готова ли е вечерята? Умирам от глад.

Уин въздъхна и го въведе в трапезарията.

— Първо ела да поздравяш Макейб — рече тя.

Анди раздражено попита:

— Той наистина ли може да готви?

— Разбира се, че мога, Анди — отвърна Макейб през кухненската врата, като силно се облягаше на бастуна. Беше закопчал ризата си и отново придоби приличния вид на любезен домакин.

„Прилича на лъв с мише сърце“, помисли си злобно Уин.

— Радвам се да те видя отново, Анди — рече той и протегна лявата си ръка за поздрав, понеже дясната беше заета с бастуна.

Анди тутакси протегна ръка, но без голям ентузиазъм.

— Здравей, Макейб — хладно го поздрави. Очите му шареха нагоре-надолу по големия мъж. — Чух, че са те простреляли.

Макейб вдигна вежди.

— Така ли? Аз пък си мислех, че във вестниците писаха за разтегнато сухожилие.

Анди се изчерви и впери поглед в Уин.

— Ти каза, че...

— Не, не съм казала — отсече тя. — Нали ти се обажда на Ед? Не ми повярва, че...

— Хайде, деца — меко се намеси Макейб, — да отложим спора за след вечеря. Не мислите ли, че е признак на лош вкус да сядаме да се храним с телешки буржиньон в гневно състояние?

Анди го изгледа изумено.

— Телешки буржиньон?

— По мое скромно мнение, обичам специалитетите — отвърна големият мъж, проявявайки отвратителна скромност и едва ли не се изчерви. Уин беше готова да се нахвърли отгоре му. Макейб приличаше на истинска отрепка...

Но Анди моментално се хвана на въдицата. Изсмя се непринудено и се усмихна на Уин. Тя четеше мислите на Макейб, усещаше сарказма му. Великият военен кореспондент. Писателят на приключенски романи. Мъжът с голямо „м“. А готви телешки буржиньон и използва думи като „лош вкус“.

— Сядайте. Аз ще го донеса — рече им Макейб.

— Ти сядай — хладно рече Уин и го изгледа стръвнишки. — Не искам да разлееш задушеното по пода. Как изобщо си представяш, че можеш да носиш едновременно супник и бастун? — И тя влезе в кухнята, като продължаваше да мърмори.

Когато приготви всичко и понечи да внесе пълната кана с кафе, затоплените хлебчета и телешкия буржиньон със салатата, в трапезарията се възцари необичайна тишина. Макейб се беше облегал назад и пушеше цигара, а Анди изглеждаше...

— Анди, какво има? — побърза да попита Уин.

Той я погледна и се изчерви.

— Ами нищо. Мога ли да помогна?

— Не. Остава да донеса само заливката.

На излизане от стаята тя стрелна с поглед Макейб.

Вечерта премина мълчаливо. Уин гризеше своята порция от телешки буржиньон, който наистина беше чудесен с цвят на червено вино, тлъстичък, с телешки парченца, които се топяха в устата и със зеленчуци, и се чудеше защо Анди беше толкова тих.

— Днес стана една ужасна катастрофа — спомена Уин, като се опита да наруши леденото мълчание. — Няколко човека от съседните щати...

— За бога, недей, когато се храня! — Анди избухна и я погледна раздразнено.

Макейб рязко свъси вежди.

— Все още ли си гнуслив, Анди? — попита той любезно. — Да, май си спомням, че изобщо не ти харесваше, че часовете по биология бяха точно преди обедната почивка. — Той се облегна назад с кафе в ръка и присви устни. — От формалдехида ти се гадеше, нали? А и дисекциите...

Анди позеленя от яд и остави лъжицата си на масата. Грабна водата с лед и дълго пи.

— Престани, животно такова — нахвърли се срещу него Уин. — Как смееш?

— Обичам науката — отвърна той невъзмутимо, отправил поглед към Анди. — Разказвал ли съм ти за храната, която ядох в южна Америка, докато отразявах конфликта преди няколко години? С няколко войника навлязохме навътре по течението на Амазонка и лагерувахме при едно примитивно племе в джунглата. Ядохме змии, гущери и някакви печени буболечки.

— Извинете ме — задъха се Анди и скочи на крака, като държеше салфетка на устата си. Изтича в банята и шумно затвори вратата.

— Макейб! — избухна Уин и удари с ръка по масата.

Той отпи от кафето си.

— Щом Анди не понася да слуша за твоята работа, за какво ще си говорите като се ожените? — любезно попита Макейб. — Или отсега нататък ще се придържате само към темата за тъканите и платовете?

— Ти не разбираш...

— Много добре разбирам. — Засече погледа ѝ и се намръщи.

— Какво има?

Макейб се наведе напред и обърна лицето ѝ към своето.

— Имаш едно петънце, ей тук. — С голямата си топла длан я натисна по бузата и прокара грубо палец по устните ѝ.

Това беше най-чувственото нещо, което беше изпитвала досега в живота си, по-чувствено от най-пламенната целувка на Анди. Тя безпомощно разтвори устни, вперила поглед в замъглените му очи. Палецът му леко дръпна горната ѝ устна, после долната. Тя усети как притваря очи в него, пулсът ѝ се учести, устните ѝ се разтвориха с трепет от нахалната съблазън на допира му.

— Харесва ли ти? — попита той с дрезгав глас, като наблюдаваше устата ѝ.

Тя хвана ръката му и понечи да я отстрани, ала той доближи дланта ѝ до лицето си и нежно я целуна. Погледът му я следеше през цялото време.

„Недей“, безмълвно се молеше тя. Но тялото ѝ отмаляваше, а очите ѝ безнадеждно търсеха устните му. Тя го желаше неистово.

— Хайде! — Шепотът му я измъчваше. — Хайде, Уин.

Тя се облягаше на него и само няколко сантиметра ги делиха. Внезапно с рязко прещракване вратата на банята се отвори и Уин подскочи назад върху стола.

Анди се върна в стаята. Изглеждаше блед и бесен. Седна на стола и отпи голяма глътка от водата с лед.

— По-добре ли се чувстваш? — попита го Макейб дружелюбно.

Анди го унищожи с поглед.

— Не, и то благодарение на теб.

— Репортерите внасят професионалните си проблеми у дома, Анди — отбеляза високият мъж. — Много е трудно да не го правиш, в този бизнес особено. Ще разбереш, че ще има моменти, когато Уин ще има потребност да ти разкаже какво е видяла, само за да запази разсъдъка си.

Анди го погледна неразбиращо.

— С Уин се разбираме много добре, благодаря — отсече той. — Тя знае, че ще я изслушвам, когато иска да сподели нещо.

— Разбира се, че ще искам — поде Уин с умиритворяващ тон, опитвайки се да успокои треперещата си ръка в скута.

Анди се обърна към нея и погледът му попадна върху подутите ѝ устни, върху които червилото се беше изтрило и които изглеждаха така, сякаш бяха целувани страстно и навсякъде. Лицето му пламна и той си пое тежко въздух.

Уин докосна устните си, сякаш можеше да прикрие последиците от действията на палеца на Макейб.

— Анди, не е това, което си мислиш.

— Разбира се, че не е. — Той се изправи и едва не събори стола си. — За бога, Макейб е тук само от един ден.

— Аз работя бързо — обясни Макейб и дяволито се усмихна, — а Уин е истинско гадже. Можеш ли да ме обвиняваш? Особено когато така... откликва.

Анди всеки момент щеше да експлодира. Лицето му се зачерви и той хвърли убийствен поглед към Уин. Завъртя се и тресна вратата на излизане. След минута ревят на колата му наруши тишината.

— Ти забърка тази каша — яростно го обвини тя. — Кому беше нужна тази лъжа?

— Не беше лъжа — спокойно отвърна Макейб и запали цигара. После рязко вдигна глава и погледите им се срещнаха. — Самата ти щеше да ме оставиш да те целуна.

Тя се помръдна неспокойно.

— Добре — призна Уин, — може би щях да те оставя. От доста време насам много неща са се случили и на двамата. Еднакво любопитни сме един към друг. Но аз съм сгодена за Анди, нося неговия пръстен. Какво означава една целувка в днешно време, Макейб?

— Зависи от хората — тихо отвърна той. Погледът му изучаваше възбуденото ѝ лице. — Двамата с теб щяхме да отидем и по-далеч от една целувка.

Лицето ѝ пламна и тя сведе поглед към празната си чаша.

— Сега три дни ще ми се цупи, преди да благоволи отново да ми проговори. Разбира се, ако не развали годежа.

— Най-добре е да го направи.

— Не искам да оставам стара мома — избухна тя и му хвърли унищожителен поглед. — На Кейти Мод може и да ѝ харесва, но не и на мен. Не искам да живея сама.

— Ти не си сама. Сега живееш с мен.

— Не и в смисъла, за който говоря.

— Все още не — съгласи се той, но по-скоро прозвуча като заплаха.

Тя се изправи.



— Ще измия съдовете.

— Измъкваш ли се? — Той я погледна изпитателно. — Аз няма да си отида. Проблемът също.

— Не ме интересуваш нито ти, нито проблема.

Събра мръсните съдове, но като понечи да сложи и неговата чиния в купа в края на масата, той я хвана за кръста и я обърна с гръб към себе си. После долепи отворените си уста към гърба ѝ.

Тя се скова от неочаквания натиск. Макейб разпери огромна длан върху корема ѝ и я доближи до себе си. Устните му се придвижваха между плешките ѝ надолу към кръста. Ръката му напредваше бавно и коварно към плоския ѝ стомах, после с мързеливи, кръгообразни движения стопли плътта ѝ. Тя се опита да хване ръката му, да го спре, ала само успя безпомощно да погали opakото на дланта му.

Изведнъж той я пусна и Уин се отдръпна като опарена. Подивелият ѝ поглед се отмести от него.

— Ти наистина си като глина в ръцете ми — измърмори той, наблюдавайки как потреперват ръцете ѝ, докато подрежда съдовете. — Анди никога ли не е правил това?

Уин вдигна поставката със съдовете и се молеше да не я изтърве.

— Да не би да искаш да узнаеш? — хладно го попита тя.

— Уин...

Тя се спря на вратата на кухнята с гръб към него.

— Да?

— Представи си какво би било, ако те целувам навсякъде по този начин.

Съдовете се заклатиха едва-едва в ръцете ѝ и тя влезе в кухнята със скована походка, като яростно изрита въртящата се врата зад гърба си.

Не бързаше да мие съдовете. Цялото ѝ тяло тръпнеше, обладано от пробудения ѝ копнеж. Макейб трябва да бъде разстрелян, помисли си тя. После си спомни, че наистина го бяха простреляли, и почувства вина.

Уин привърши с миенето на съдовете и неохотно се върна във всекидневната. Трябваше да овладее положението. Трябваше да убеди Макейб, че няма да търпи повече недвусмислените му забележки. Беше сгодена и принадлежеше на друг мъж. Освен това, какво искаше Макейб от нея? Малък флирт между назначенията ли? Приятно

забавление по време на възстановяването? Той не беше от тия мъже, които се женят. Сам ѝ го беше казал преди години. А Уин нямаше да се съгласи на любовна връзка. Тя искаше брак, съпруг и деца. Раздразнението ѝ се удвои, като си помисли, че Макейб провокираше в нея усещания, които и най-пламенната страст на Анди не бяха възбуждали. И то само от едно докосване.

Като подреждаше в главата си думи и обяснения, тя влезе във всекидневната, готова за битка. Ала Макейб беше заспал на стола си, както седеше.

В съня си беше странно уязвим. Дълбоките бръчки по лицето му изглеждаха смекчени, а устните му бяха леко разтворени. Спеше със затворени очи, склопил тежки клепачи с мигли с цвят на мед под гъстите, изпъкнали вежди. Косата му не беше точна руса, а по-скоро светлокестенява с русоляв оттенък, изрусена от слънцето. И веждите му тук-там бяха тъмни. Под разтворената риза Уин виждаше една смесица от тъмно и светло окосмяване, което приличаше на сянка под камуфлажната материя. Беше широкоплещест, както си го спомняше. Гръдният му кош се стесняваше косо до плосък стомах и тесни бедра. Мускулите на краката му чувствено се очертаваха под панталоните. Уин цялата тръпнеше, само докато го наблюдаваше. Винаги е тръпнела. Като момиче това я ядосваше и сега се ядоса, че той успява да провокира у нея такава реакция. Макейб беше неин враг. Нали така?

— Сериозни мисли, а, Уин? — мързеливо попита той и отвори очи дотолкова, че те заприличаха на две резки.

— Ти изобщо не си заспивал — обвини го тя, чувствайки се неловко, че я хвана да го разглежда по този начин.

— Не, отморявах очите си. Ако кракът не ме болеше толкова, щях да те оставя да седнеш в скута ми — добави той с предизвикателна усмивка.

Самата мисъл я накара да се почувства неловко. Тя се извърна.

— Макейб, трябва да поговорим.

— Добре. Сядай! По-добре направи малко кафе и тогава седни.

— Вече съм направила — измърмори тя, доволна, че намери причина да се измъкне. — Ще го донеса.

Уин се успокои, докато сервираше кафето. След като разля черната течност в чашите и отпи от своето, тя вече можеше да се изправи съвсем спокойно лице в лице срещу него. Поне външно.

— Харесва ли ти? — внезапно попита той.

Тя премигна.

— Кое?

— Да пишеш репортажи?

— О — усмихна се, — истинско удоволствие е. За мен това не е обикновена професия. Вълнуващо е и има разнообразие. От време на време ме спохожда усещането, че ставам все по-добра.

Той кимна.

— И научаваш много неща за живота, хората, професиите. Това е работа, която образова човека. Къща за информация.

— Новините, до които се докосваш, са действително интересни — съгласи се тя нетърпеливо. — Не можем да отпечатаме всичко, защото мястото не стига, но еднакво удоволствие ми доставя дори само да ги чета. Набираме вътрешна информация за спортните състезания, за новости в медицината, за всякакви политически събития, научни открития... все едно че работиш в библиотека.

— И без да искаш научаваш механизмите на дейността на правителството — сухо измънка той.

— Не бих станала политик, дори да ми даваха всичкото злато на света — избухна тя. — О, Макейб, не е ли ужасно? Такива противоречиви мнения, дори за най-дребното решение и ако кажеш истината, предизвикваш какви ли не неприятности за всички. Но не можеш да скриеш истината, длъжен си да я кажеш.

— Това е част от професията — усмихна се той. — Ако си я вършиш както трябва, и двете страни те мразят.

— Това дори аз го разбрах — въздъхна тя. — Няма значение колко усилия полагаш, все едно, правим грешки. И докато никой не си спомня за хубавите неща, които си свършил, то никой не забравя лошите.

— Катастрофата те притеснява, нали? — попита я той след една минута, в която я изучаваше с поглед над ръба на чашата. — Защо?

Тя вдигна рамене.

— Има едно дете, двегодишно. Убито е.

— И кой още?

— Бащата на бебето. — Вдигна поглед към него. — Майката е в кома. Ако оживее, представяш ли си какво ужасно събуждане я очаква? Мисля, че аз не бих искала да оживея — тъжно се засмя Уин. — И

знаеш ли каква е причината за катастрофата? Шофьорът на другата кола бързал към Атланта. Имал среща. — В очите ѝ се надигнаха сълзи. — Не искал да закъснява и ето че двама души са мъртви.

Макейб тежко въздъхна.

— Уин, не бива да съдиш. Особено да си позволяваш лукса да взимаш страна. Това е самоубийство за теб.

— Искаш да кажеш, да престане да ме е грижа? Да престане да ме боли, когато виждам, че някого другиго го боли?

Той поклати глава.

— Искам да кажа, че трябва да се научиш да отразяваш новините, без да влагаш емоциите си. Скъпа, смъртта е естествена част от живота. През последните няколко години видях повече убити, отколкото главата ти може да побере. Живот, пропилян по начин, който дори и не си сънувала. Не можеш да плачеш при всяка смърт. Изобщо няма да можеш да се спреш. Трябва да промениш гледната си точка.

— Как?

— Научи се просто да приемаш нещата ден за ден — обясни той и свъси вежди. — Трябва да разбереш, че хора ще умират и занапред. Не можеш да се противопоставиш на това. Не може постоянно да си обладана от мъка. Налага се да пишеш за събитията, на които си свидетел и които се случват. А ако не можеш да отразяваш това, което виждаш, време е да се откажеш.

Погледът ѝ пробяга през изсеченото му лице.

— А ти справяш ли се все още, дори и след това, което си видял?

Той нехайно се усмихна.

— Почти.

— Защо?

— Защо го правя ли? — Той вдигна рамене. — Някой трябва да го прави. Не ми се иска някой женен мъж със семейство да е на мое място. А за мен на никого няма да му е мъчно...

— Недей — рече тя едва чуто и извърна поглед, — това е ужасно.

Последва дълго мълчание. Тя едва ли не физически усещаше погледа му.

— Уин, не се тревожи за мен — рече той след минута. — Мога и сам да се грижа за себе си. Бог ми е свидетел, не съм самоубиец.

Тя вдигна поглед.

— Разбира се, че можеш. Виж в каква добра форма се прибиращ у дома?

Той тихо се изсмя под мустак.

— Е, подхлъзнах се. Всеки има право на грешка.

— Тя едва не се оказа последната ти.

— Да, и тази. — Той се облегна назад и дълбоко въздъхна. — Анди изобщо изслушва ли те, когато му говориш за незначителни неща?

Тя се изчерви и не посмя да срещне проникващия му поглед.

— Не го питам за това.

— Не те изслушва — отговори си той сам. — Та, с кого разговаряш тогава? Ед е като мен, не поглежда назад. Кой остава?

— Ако искаш да знаеш, разговарям със себе си — просъска тя. — Веднъж започна ли разговор, ставам чудесен събеседник.

Той присви очи.

— Точно затова не исках да се занимаваш с този бизнес. Уин, не си достатъчно твърда. Един ден ще се огънеш.

— Това не се е случвало все още — припомни му тя. — А и аз съм твърда като баща си.

Той нежно се усмихна.

— Дълга живота си на баща ти. Той ме измъкна от доста мътна история. Само съжалявам, че не успях да направя за него същото, когато един-единствен път му се наложи.

— Той ти се възхищаваше.

— Беше взаимно. Затова се съгласих с налудничавата му идея да надзиравам наследството ти. — Бавно я обходи с поглед. — Но едва сега започвам да разбирам основанията му.

— Ако това е още един камък в градината на Анди, откажи се — рече тя и се надигна. — Той е заможен и не му трябват моите пари.

— Не му трябват твоите пари — замисли се той, — не желае тялото ти и изглежда нямате общи интереси. Какво точно правите двамата заедно?

Тя отпусна долната си челюст.

— Разбираме се много добре. Ходим на кино, харесваме едни и същи книги, добри приятели сме...

— Ти ми го описваш като брат, а не като кандидат-любовник — изстреля той. — Желаш ли го?

— Това не е твоя...

— Защото желаяш мен — продължи той, като я наблюдаваше как се изчервява. — И аз те желая.

Сърцето ѝ се разлудува и с неистови усилия тя успя да се овладее. Стискаше длани, докато побеляха.

— Макейб...

Той вдигна глава и нахално започна да я наблюдава.

— По-добре да не бях идвал, Уин.

Тя едва ли разбираше какво ѝ говори. Чувстваше се изключително неловко.

— Денят беше дълъг. Можеш да вземеш резервната спалня. Тя е...

— Първата надолу по коридора — продължи той вместо нея. — Когато пристигнах, разучих наоколо.

— Естествено. — Тя вдигна сервиза за кафе и го отнесе в кухнята, без да си прави труд да измие двете чашки.

— Ако искаш да се къпеш, в банята има хавлиени кърпи и халати — обясни Уин. — Аз се къпя рано сутрин.

Той се изправи с усилие, по лицето му се изписа болка.

— Добре ще ми дойде да се накисна. Така или иначе, седмицата беше дълга.

— Кога ще започнеш работа в офиса? Ед нищо не ми каза.

— Утре сутрин — усмихна се той на раздражението ѝ. — Ако нямаш нищо против, мога да се повозя с теб до там.

— Аз не, но ти може би — измърмори Уин и му хвърли такъв поглед, сякаш го преценяваше. — Аз карам фолксваген.

— Ще се сгъна и всичко ще е наред — увери я той.

— Лека нощ, Уин.

— Лека нощ, Макейб.

Той я наблюдаваше жадно как се спуска по коридора. На лицето му бавно се появи хитра усмивка.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Уин почти не спа. През цялата нощ не преставаше да усеща докосването на твърдите устни на Макейб по гърба си, докато в един миг кожата ѝ стана болезнена от сетивност. В главата ѝ витаеха страховити образи на Макейб. На сутринта се чувстваше изстискана и раздразнена. Облече някакви изтъркани дънки и тениска с надпис „Лукаво момиче“, тъй като беше сряда и всички щяха да работят в задните помещения, където разпращат вестниците. Беше мръсна работа, мастилото полепваше по ръцете, дрехите и кожата, докато работниците опаковаха стотици вестници и ги поставяха в торби, след което ги изпращаха в пощата. В четвъртък всички бяха облечени отново в обичайните си дрехи.

Тя прокара четка през дългите си коси, но не оправи грима си. Нямаше значение. За цвета на кожата ѝ художниците можеха само да мечтаят, цвят на праскови и сметана. Устните ѝ бяха подути, сякаш нажилени от оси и едва ли имаха нужда от блясъка на червилото, което си сложи.

Макейб беше вече облечен и се опитваше да препече филийки в кухнята. Носеше кафяви памучни панталони и фигурална риза, разкопчана около врата, тънко светлокафяво сако и вратовръзка. При влизането ѝ той се обърна и неволно се засмя, като видя изражението на лицето ѝ.

— Скъпа, дънки нося в джунглата — измърмори той, но изрази одобрението си от панталоните ѝ. — И не желая да плаша служителите си още в първия си работен ден.

— Няма опасност.

Той изглеждаше така добре, че сигурно Джуди щеше да припадне. Уин призна пред себе си, че и тя имаше същото усещане, затова отклони поглед.

— Дай, аз ще ги направя. Защо не седнем?

— Цял ден ще седа — въздъхна той ядосано. — По дяволите, мразя бездействието.

— Не си мисли, че като заемеш мястото на Ед, ще постигнеш кой знае колко — измърмори тя и му се усмихна, докато препичаше филийките и наливаше кафето.

— Искаш ли яйца или бекон?

Той поклати глава.

— Не мога да ги смеля толкова рано. А ти?

— Страхувам се, че и с мен е така. — Тя му подаде кафето и седна до него.

— Анди се обади.

Уин вдигна поглед. Изражението му беше странно.

— Кога?

— Около шест.

Тя погледна часовника на ръката си.

— Преди повече от час? Но ти не ме събуди.

— Попитах го дали иска да му се обадиш — измънка той.

Измина цяла минута, докато тя осъзнае думите му. Очите ѝ щателно изследваха лицето му. В миг се изчерви.

— Не си го питал — изправи се с леко движение. — Макейб, не си го питал.

— Питам го. — Той спокойно отпи глътка от кафето си, вдигна вежди и я погледна. — Май нещо подозира, нали? Тутакси стигна до заключението, че си спала с мен.

Тя вдигна чинийката и с всички сили я тресна в масата. Порцеланът се разпиля на хиляди парченца.

— Така, така, още днес се изнасяш отгук! Не ми пука дори и да се наложи да делиш една стая с мишки. Ти ще напуснеш къщата ми. Как смееш да се бъркаш в живота ми? Ще се омъжа, за когото си искам.

Макейб се изправи на крака, като се подпираше на бастуна, и тръгна към нея.

— Само Анди не — промълви той.

— Напротив, Анди ще е! — Тя отстъпи крачка назад. — Опаковай си чантите, Макейб, и ще те закарам до някой мотел.

— Няма да ме закараш. Аз няма да си тръгвам.

— Ще извикам полиция — яростно го заплаши тя. Изведнъж се озова с гръб към стената, а Макейб се беше надвесил над нея.

— Интересно какво ще им кажеш?



За миг се замисли над думите му. Обзелата я ярост ѝ пречеше да измисли каквото и да е.

— Няма отърване, Уин — изсмя се той. — Ти си вързана за мен, затова се възползвай по най-добрия възможен начин. Няма да е никак зле.

— Но в действителност е зле — изстена тя, вперила поглед в Макейб, уплашена от огромния му ръст. Сърцето ѝ биеше лудо. — Макейб, ще съсипеш живота ми.

Той поклати глава.

— Няма. Ще ти помогна да спасиш остатъка от живата си. Анди не е за теб. Той ще изсмуче и последната искрица живеца от теб.

— Но това си е моят живот — отвърна тя.

Макейб погледна огромните ѝ зелени очи и понечи да отметне косата от лицето ѝ с необичайно нежен жест.

— Няма да му позволя да те има.

— Ти не можеш да решаващ, Макейб — избухна тя. — Не можеш да ми казващ какво да правя, вече не съм на шестнадесет години.

— Никога не съм ти казвал какво да правиш — припомни ѝ той. Прокара ръка по шията и ключицата ѝ, без да сваля изучаващ поглед от лицето ѝ. Пръстите му се преместиха надолу и стигнаха горния ред от букви на фланелката, над меките върхове на гърдите ѝ. Тя въздъхна тежко и ги отстрани.

— Един ден ще ми позволиш да го направя — тихо произнесе той. — Уин, всъщност сама ще ме потърсиш и сама ще си свалиш блузката.

Тя се мушна под мишницата му и се отдалечи. Краката ѝ бяха като подкосени.

— Ще поживеем, ще видим — изстреля тя.

Той само се усмихна.

Пристигнаха в офиса в осем и половина. Макейб веднага влезе в кабинета на Ед и седна зад голямото бюро.

— Събери персонала тук — каза той без предисловие.

— Кели е още на училище — припомни му Уин.

— Тогава извикай Джуди и Джес.

— Да, господин главен редактор — отвърна тя саркастично и отиде да събере хората.

Когато всички се скупчиха в кабинета, Макейб се мръщеше над някакъв брой от миналата седмица. Той вдигна поглед и търпеливо изчака Уин да го представи. Поздрави хората с усмивка.

— Не вярвайте на нито една дума от това, което Уин ви разправя за мен. Всичко е лъжа. Временно съм извън строя, та Ед сметна, че моментът е съвсем подходящ да излезе в отпуск и предаде вестника под моя опека.

Уин го унищожаваше с поглед, но той не ѝ обърна внимание.

— В предстоящия месец не възнамерявам да подемам кампания за разобличаване, нито да превръщам вестника в най-революционния седмичник на света. За сведения на всички, които са си го помислили — допълни той. — Вие си вършите своята работа, а аз ще върша работата на Ед, и когато той се върне всички ще го излъжем, че без него работата била невъзможна. Става ли?

Джес и Джуди се изсмяха и се захванаха за работа. Макейб се усмихна на Уин.

— Нямах ли какво да правиш? Или... — той я доближи до себе си и прошепна в ухото ѝ: — Би ли искала да затворим вратата и да се любим тук на бюрото?

Тя му хвърли изпепеляващ поглед.

— Моля те, не ме сравнявай с някоя от вулгарните героини на вулгарните ти книги — студено отвърна тя и се запъти към вратата.

— Не знаех, че четеш книгите ми — измърмори той, отправил поглед в изчервеното ѝ лице. Разтегна устни в широка усмивка. — Уин, нали си спомняш на коя страница е специално тази сцена?

Тя усети възбудата в цялото си тяло. Наистина си я спомняше много ярко, защото докато четеше едва ли не си представяше как Макейб се е надвесил над младата католичка от книгата.

— О! — избухна тя.

Той вдигна рошавата си глава и коварно се усмихна.

— Много е интересно да се прави на бюро.

Уин излезе и затръшна вратата след себе си.

— Нещо не е на ред ли? — попита я Джуди и свъси вежди.

— Напускам — кратко отвърна Уин.

Джуди поклати глава.

— Не си улучила деня. Днес е сряда. Всеки вторник заплашваш, че ще напуснеш, спомняш ли си?

Точно преди обяд Джес отиде за вестниците и докато Кели стигне до кабинета, Уин се беше заровила в тях до шия. Джес залепяше марки на тези, които отиваха в местните пощенски клонове, а Уин слагаше единичните пакети, които пътуваха за по-далечни райони, в леки кафяви торби с предварително залепени марки. Макейб се занимаваше с телефона и предния офис, а останалите пълнеха торби с вестници, вдигаха ги, завързваха ги и ги товареха в камиона, който ги отнасяше до пощата на около пет километра и половина. В края на деня Уин беше цялата почерняла от мастилото, чак по лицето си имаше черни петна. Единственото нещо, което ѝ се искаше, беше да си иде у дома и да си вземе една чудесна гореща вана.

Тъкмо се канеше да си тръгва, когато Джуди направи знак, че я търсят по телефона.

— Ало! — Гласът прозвуча вяло.

— Уин ли е? — попита Анди с помирителен тон. — Искаш ли да вечеряме заедно днес?

Лицето ѝ светна.

— С най-голямо удоволствие. Каквото и да ти е казал Макейб, аз спя сама — отсече тя.

— Той просто ме подразни, това е всичко — смутено отвърна Анди. — Не мога да си сдържам нервите щом той е наблизо.

Не си единственият, помисли си тя, но премълча и само попита:

— В колко часа ще минеш?

— Около шест. Ще отскочим с колата до „Колумб“ и ще гледаме някоя пиеса.

— Звучи страхотно. Най-добре е да се прибирам и да се преоблека — добави тя и хвърли поглед към ръчния се часовник. — Чудесно е, че печатарските машини не се развалиха. Обикновено това се случва, когато в сряда след обяд съм запланувала да ходя някъде — усмихна се тя. — Ще се видим по-късно.

Тя остави слушалката и се върна в офиса да вземе дамската си чантичка.

— Ще се прибиращ ли с мен с колата? — зададе въпроса, без да поглежда Макейб. — Защото аз трябва да тръгна. Анди ще ме води в „Колумб“.

Той не отговори, затова тя се обърна и го видя да седи вцепенен на стола, пребледнял като платно. Голямата му ръка лежеше върху

бедрото. Беше се изопнал като изпънато въже.

— Макейб!

Остави чантичката си настрана и се доближи. По челото му имаше капки пот. Изглеждаше ужасно.

— Скъпа, можеш ли да ми донесеш отнякъде аспирин? — набързо попита той. — Или ако не успееш, донеси трион тогава — добави сухо.

— Ето — тя изрови някакво силно болкоуспокояващо, купено по втория начин, което пазеше за артритните кризи на Кейти Мод.

— Две от тези ще свършат по-добра работа от аспирин, ако може да се вярва на хорското мнение.

От автомат машината му донесе един сок, отвори го вместо него и го наблюдава, докато изпие хапчетата.

— Все забравям в какво положение си — въздъхна тя и седна на бюрото си. С разтревожен поглед разглеждаше изопнатите бръчки по челото му. — Мога ли да направя нещо?

— Донеси триона — процеди през зъби той и отпусна разрошената си глава на високата облегалка на въртящия се стол. Затвори очи. — Господи, Уин, боли ме.

— Днес можеше да останеш у дома, където ти е мястото — сдъвка го тя.

— Не мога да управлявам вестник от леглото си. Не мога да разочаровам Ед.

— Той щеше да разбере. Щеше да почака.

— Аз не мога да чакам. — Отговорът му прозвуча странно. Той я погледна. — Още по-лошо е, когато не мога да се движа.

— Ами ако те заведе до кабинета на доктор Тейлър? — предложи Уин с нежен глас. — Да ти предпише нещо.

Макейб смръщи вежди.

— Не обичам лекарствата.

Тя го изгледа раздразнено.

— Макейб, това не е нещо ежедневно, нито е завинаги. Как обаче ще оздравееш, ако болката те измъчва непрекъснато?

— Ще намеря компромисно решение. Донеси ми една бутилка уиски, с която да убия болката.

Тя стисна устни.

— Ще ти мине ли, ако се наквасиш с алкохол? — попита тя и се усмихна накриво.

Той се навъси.

— Искам да кажа, че ще я изпия.

— Алкохолът не е лекарство — напомни му тя.

— По дяволите! — избухна той.

— Не се друсай така, ще стане по-зле. — Тя разгледа крака му. —  
Макейб, откакто напусна Ню Йорк, сменял ли си превръзката?

Той се смути.

— Няма нужда да се сменя всеки ден.

— Кога беше последният път?

— Ами...

— Кога?

Макейб впери поглед в нея.

— Преди три или четири дни. Какво значение има?

— Може да се инфектира, ненормалнико — едва ли не му изкрещя тя.

— Да, ама ми е неестествено и трудно да го направя сам.

— Дай на мен — предложи тя.

Той вдигна едната си вежда и я погледна.

— Нали разбираш, че не можеш да ме превържеш през панталоните?

На бузите ѝ се появи червенина, която постепенно покри цялото ѝ лице.

— При доктор Тейлър...

— Няма да ходя при доктор Тейлър.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Тогава се налага сам да се погрижиш, инат такъв.

За срещата с Анди облече спретнати памучни, бели панталони и тънка бяла дантелена блузка. Вдигна косата си елегантно високо на главата си. Макейб се беше настанил на долния етаж с някаква счетоводна книга в ръка и си водеше бележки. Облечен в памучните си панталони и риза той изглеждаше удобно разположен на дивана. С навити ръкави и разкопчана около врата яка, той изобщо не изглеждаше опасен. Уин се зарадва, че тази вечер нямаше да се налага

да понася цялата му мъжественост. Макейб беше тук само от два дни, а тя вече се чувстваше опиянена от присъствието му. Беше лудост, че го прие в къщата си, особено след всичките му намеци и атаки.

Тя провери в чантичката си дали е взела ключовете и погледна Макейб.

— Ще се справиш ли сам?

Той леко се засмя.

— Нямахте да ми задаваш този въпрос, ако ме беше видяла как живях през последните шест години.

— Предполагам, че можеш отлично да се грижиш за себе си — призна тя.

— Налагаше се. — Погледът му дълго се задържа върху нея. — Как се забърка с Анди?

Тя небрежно се заигра с чантичката в ръцете си.

— Разбира се, познаваме се отдавна. Сестра му Мерили е най-добрата ми приятелка. Писах статия за текстилната компания на баща им и оттогава започнахме да излизаме. Един ден той ми подари пръстен и аз го сложих. — Тя вдигна рамене. — Предполагам, случи се просто ей така. Разбираме се много добре, имаме общи интереси...

— Но ти не го желаш — промълви той. Погледът му потърси нейния. — Ако се омъжиш за него, заради тези чувства, Уин, ти ще го измамиш.

— Има и по-важни неща — започна тя.

Макейб поклати глава.

— Всичко е еднакво важно — поправи я той като следеше погледа ѝ. — Ела тук.

Тя се поколеба, но като видя голямата му протегната ръка, подобно на марионетка пристъпи напред и подаде своята.

Пръстите му леко изтласкаха нейните и я притеглиха да седне на дивана до него. Тя усещаше топлината на широките му гърди.

Макейб остави книгата да падне на пода и бавно разкопча ризата си, без да откъсва морен поглед от нея. Дръпна ръката ѝ надолу по широките си гърди.

— Макейб... — неловко започна тя като се опитваше да изтръгне ръката си.

Но той натискаше дланта ѝ към гърдите си.

— Докосваш ли Анди по този начин?

— Не — призна тя. — Ако изобщо е твоя работа, не го докосвам така. Може ли да си получа ръката обратно?

— Защо?

Тя го изгледа озадачено.

— Защото...

Уин въздъхна вбесена.

— Защото не съм искала, ето защо.

— А той докосвал ли те е така?

Тя почувства как бузите ѝ пламнаха щом срещна многозначителния му поглед.

— Виж, стана късно. Анди ще пристигне всеки момент, а аз не съм готова.

— Напротив, остава само да обуеш обувките. — Той критично огледа вдигнатата ѝ на кок коса. — Ако излизаше с мен, щях да те накарам да си пуснеш косата. Не я харесвам така завита.

— Не е нужно да я харесваш.

Усещането за тялото му под дланите ѝ неистово я смущаваше и вече ѝ беше невъзможно да прикрива желанието си от него.

Той сведе поглед към тънката ѝ блузка и премрежи очи.

— Не носиш сутиен под блузката. Защо? — хладно попита.

Страните ѝ пламнаха.

— Макейб Фокс — избухна Уин и отдръпна ръката си от неговата.

— На Анди така ли му харесва? — поинтересува се той.

С един скок тя стана на крака и му хвърли унищожителен поглед.

— По-лесно ли му е да те гали по...

— Престани! — избухна тя ужасена и скръсти ръце на гърдите си.

— Облечи нещо под блузката, преди да излезеш или, бога ми, аз ще го направя вместо теб — заплаши я той и се облегна назад. — Не можеш да излезеш с него в този вид.

— Аз съм голям човек и мога да обличам каквото си искам — разгорещи се тя.

Той възбуждащо поклати крака си и понечи да стане от дивана. Уин се втурна към спалнята като бясна, тръшна вратата зад себе си и я заключи. В продължение на десет минути кълнеше, крачеше нервно и мърмореше нещо неразбрано. Но си сложи сутиен.

Когато се върна, Макейб лежеше на дивана и драскаше нещо в счетоводната книга. Той вдигна глава и с един бърз, но цялостен поглед обходи гърдите ѝ.

— Така е по-добре. Няма смисъл да изкушаваш един мъж повече от това, на което е способен.

— За бога, с Анди сме сгодени.

Той мълчаливо се втренчи в очите ѝ.

— Годещът не гарантира сватба. Уин, аз искам да съм първия ти мъж.

Измина цяла минута, преди тя да проумее думите му, след което цялата се изчерви. Стоеше безмълвна, а във всяка черта на лицето ѝ се четеше недоверчивост.

— Да, ще бъда първият. Според мен е по-добре да върнеш пръстена на Анди.

— Най-ужасен сред всички самодоволни мъже — започна тя, вперила пламнал поглед в него, — как смееш да се появяваш в живота ми като гръм от ясно небе? Как смееш да ми го отнемаш?

На лицето му бавно се изписа подигравателна усмивка.

— Скъпа, точно това ще направя. И ти ще ме оставиш да го направя. Когато отново напусна Редвейл, ти ще ми принадлежиш от зелените ти очи до пръстите на нозете ти. Цялата. Така, както никога не си и сънувала, че можеш да принадлежиш на някой мъж.

— Надявай се, Макейб — рече тя с леден глас. — Обичам Анди.

— Разбира се, че го обичаш. Като брат. — Той вдигна глава и бавно се усмихна. — Но желаеш мен, Уин.



## ПЕТА ГЛАВА

— Много си мълчалива тази вечер — отбеляза Анди, докато седяха в ресторант „Колумб“ и вечеряха крехки ребърца със салата от зеленчуци.

Уин вдигна поглед виновно.

— Така ли? Съжалявам, денят беше дълъг.

— Заради Макейб, нали? — измърмори той, вперил в нея унищожителен поглед. — Когато дойдох да те взема, беше навъсен като тъмен облак, а ти почти не му проговори.

— Ако искаш да знаеш, с него се скарахме — излъга тя.

Анди въздъхна.

— Защо просто не го помолиш да си тръгне?

— Отказва.

— Ще се погрижа за това — отвърна Анди и гордо вдигна глава.

Тя знаеше, че дори и с болен крак Макейб щеше да направи Анди на пух и прах. Сложи ръка върху неговата.

— Няма да остане тук за дълго, Анди.

— И един ден му стига да забърка неприятности. Той се домогва до теб. — В погледа му се четеше загриженост.

Уин знаеше, но не си го признаваше.

— Той е мой наставник. Законен наставник, това е.

— Уин, толкова си невинна — простена той. — Не познаваш похватите на мъжете като Макейб. Не можеш с нищо да го спреш.

Тя извърна поглед и не му позволи да забележи нито изражението в очите ѝ, нито червенината, която заплашваше да издаде за случилото се преди това.

— Не знам какво да правя — въздъхна той и я погледна. — Откакто се върна Макейб, се чувствам като натрапник.

— Той е ранен, Анди — припомни му тя.

— Да, така е, спор няма. — Леко оживление се прокрадна по лицето му. — Но трябва да си наясно как изглежда отстрани самият

факт, че живеете под един покрив през цялото време. Най-накрая и хората ще започнат да приказват.

— Тези, които ме познават, нищо няма да си помислят — отсече тя.

— Няма ли? Уин, аз самият си мисля разни неща.

Тя го изпепели с поглед.

— Как е възможно? Много добре знаеш, че...

— Каза, че ще ти подаде слушалката — разгорещено я обвини той.

Цялата се изчерви.

— Излъгал те е! Анди, не разбираш ли, че се опитва да ни раздели? И с невероятните си заключения ти му помагаш.

Все още беше настроен предизвикателно, но като отпи от кафето изглежда се поуспокои.

— Не го харесвам. Много е наперен.

Тя едва не се изсмя. Арогантен — да, но наперен? Изобщо не му отиваше. Уин привърши десерта си и отпи глътка черно кафе.

— Както и да е — каза тя, — той ще си тръгне веднага щом оздравее кракът му.

— Няма да е достатъчно скоро и мен не ме устройва — гласът му прозвуча недоволено.

Точно така се чувстваше и Уин, но предпочете да замълчи. Не желаше Анди да узнае колко уязвима се чувстваше с Макейб. Промени темата на разговора.

Отидоха да гледат някаква комедия в местния театър. После се върнаха в Редвейл. Очевидно за момента изглеждаха в пълна хармония.

Но само до входната врата на къщата на Уин. Анди я изпрати до предната веранда. Тъкмо я целуваше за лека нощ, както обикновено, когато вратата се отвори и се появи Макейб, отправил към тях ледения си поглед, в който се четеше крайно неодобрение.

— Какво значи това? Водиш Уин у дома по това време — рязко каза Макейб и погледна часовника си. — Осъзнаваш ли, че е един през нощта? Какво ще си помислят хората?

Анди се стъписа. Гледаше в една точка и пристъпваше от крак на крак.

— Ние сме... ние сме сгодени — успя да изрече.

— Това пък какво общо има? — поинтересува се Макейб. — Ако още веднъж я задържиш до толкова късно, ще съжаляваш.

И преди още Анди да реши какво да отговори, Макейб блъсна Уин в стаята и затръшна вратата.

— Къде бяхте?

Тя го гледаше със зяпнали уста.

— Вечеряхме — заекна Уин, — после гледахме една пиеса.

— И какво друго?

— Нищо друго. — Тя метна чантичката си и му хвърли унищожителен поглед като си възвърна част от смелостта. — Какво ти влиза в работата кога се прибирам? И как смееш да поставяш годеника ми на кръстосан разпит?

— Бога ми, как светят очите ти, когато побеснеееш — измърмори той с одобрителен тон.

— Престани. Освен това, да ни прекъсваш по този начин е...

— Скъпа, да не би да ти липсва целувчицата за лека ноц? — Изсмя се под мустак и се приближи. — Ела тук и аз ще се погрижа вместо Анди. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Да не си посмял! — избухна тя, щом той понечи да я хване. Блъсна широките му гърди, а той я притегли още повече. Уин реши да го ритне в крака, но той отстъпи настрана. Дългият му здрав крак се озова между нейните в една твърде интимна поза.

— Опитваш се да ритнеш един ранен мъж — изсмя се той. — Срамота!

— Тогава ме пусни — задъха се тя, докато се опитваше да се освободи.

— Още не.

Макейб я наведе над широката облегалка на дивана. Тялото ѝ се оказа безнадеждно затиснато. Той сведе глава и прошепна:

— Винаги съм искал да изпробвам и тази поза.

Преди да го попита за какво говори, той започна да я демонстрира. Разтвори леко устни и ги отърка в нейните. През цялото време очите му бяха отворени и я наблюдаваха.

— Макейб! — избухна тя. Имаше чувството, че е попаднала в капан. Беше шокирана и леко уплашена.

— Не си въобразявай втели-некипели. — Той дишаше в устата ѝ. — Просто искам да те целуна.

— Не трябва... не така — прошепна тя.

Макейб вдигна ръцете ѝ над главата ѝ и леко освободи прегръдката си. Изсмия се ехидно на въздишката ѝ.

— Ммм, не е ли много еротично? — прошепна. — Да правим любов на облегалката на дивана.

— Престани! — избухна тя.

— Да престана с какво? — Той потърка лицето си по бузата ѝ и устните му се плъзнаха по гладката ѝ кожа надолу към деколтето. — Ухаеш на гардения. Знойна, сладострастна, женствена.

Макейб нежно потърка нос в нейния. Усещането за тялото му накара сърцето ѝ лудо да бие. Гърдите ѝ сякаш се сплескаха под тежестта му. Той ухаеше на одеколон и сапун. Приятно топъл беше допирът на твърдата му брадичка. Уин нерешително докосна страните му. После прокара ръце в хладните му, гъсти, руси коси.

— Това е, скъпа моя — прошепна той. — Сега се отпусни и нека ти покажа как...

Рязко разтвори устата ѝ с устни. Облада я дива страст. Безпомощна и изгаряща от желание, Уин отвори очи, устните ѝ следяха импулсите на неговите устни, дишаше тежко и трудно преглъщаше. Тя го погледна.

Макейб ѝ се усмихна с поглед точно когато почувства как съвършенството от силния порив на жадните му устни задоволява нарастващото ѝ желание и я довежда до още по-неистова жажда. Това беше най-дивото усещане, което някога беше изпитвала. Сякаш летеше в небесата. Уин изви тялото си в дъга. Гърдите ѝ се надигаха от копнеж и желание, които беше потискала през целия си живот досега.

Той вдигна глава да я погледне и тръпката изчезна.

— Анди не би се сетил за нещо толкова езическо, нали, Уин? — Макейб дишаше тежко. — Целува те за лека нощ и си мисли, че си доволна. Но аз не правя така.

Устните му се впиха в нейните с лек натиск.

— Ще те събарям върху дивани, пясък или китеници и ще възбудам диво желание у теб. После ще те отведе в ада и ще те гледам как изгаряш. — Устните му целуваха шията ѝ, после се спуснаха към гърдите. Едно непознато и заплашително усещане от проникващия допир на тъканта изтръгна от нея вик. Сякаш плът с плът се докосваха. Ноктите ѝ болезнено се забиваха във врата му.

Той подскочи. Очите му заблестяха щом улови погледа ѝ. На лицето му бавно се появи една усмивка, когато в погледа ѝ той разпозна дивата страст.

— Уин, страстна си. Анди не е и това не ти дава мира. Аз мога да съм достоен партньор за теб. Той не става.

Думите му ѝ подействаха като студен душ. Погледът ѝ загуби пламенност. Вместо това се изпълни с ярост. Искаше да го удари през лицето, но той хвана ръката ѝ и я притисна до устните си.

— Остави ме да се изправа — избухна тя, съпротивлявайки се на тежестта на тялото му, докато най-после успя да се измъкне. Тя се отдалечи и впи поглед в него. Косата ѝ беше безобразно разчорлена. От цялото ѝ същество излъчваше ярост.

Той се изправи. Щом стъпи на болния си крак, лицето му се изкриви от болка, но се усмихна.

— Много си наивна — обвини я той. — Дори не знаеш как да се целуваш. А пък се пишеш за сгодена.

— Анди ме уважава — задъха се тя.

— И аз те уважавам. Съблечи дрехите си и ще ти покажа колко много те уважавам — рече той с театрална усмивка.

— Засрами се! — избухна Уин.

— За мен уважението означава друго нещо. Уважавам те толкова много, че те желая цялата, не само ума ти. Уин, мъж, който от няколко седмици е сгоден за теб и не е отишъл по-далеч от една целувка, не струва. По-добре да го разбереш сега, отколкото след сватбата. Ти се възбуди като те целунах.

— Престани! — тя отново избухна, преди още той да довърши изречението.

— Значи си разбрала? — Извади от джоба си цигара и я запали, без да сваля поглед от нея. — Сладко нещо е да се прави любов с теб.

— Лягам си — прекъсна го тя с вид на победена.

— Без да ме целунеш за лека нощ?

Тя едва се стърпя да не го замери с нещо. Не успя да измисли нищо толкова язвително, че да пречупи колосалната му арогантност, затова се обърна, влезе в стаята си като хала и затръшна вратата с всички сили.

След една нещастна нощ, на следващата сутрин облече най-скромната си рокля за всеки ден и зелена блуза. Обу ниски обувки и

вдигна косата си на кок. Така се чувстваше уверена, а за срещата ѝ с Макейб щеше да ѝ е необходима всяка частица от самочувствието ѝ.

Влезе в трапезарията, където Макейб седеше и спокойно пиеше кафе.

— Добро утро — тихо каза тя. — Добре ли спа? Как е кракът ти?

— Ще оживея — отвърна той, без да сваля поглед от нея и добави: — Да не сме се маскирали тази сутрин?

Тя го унищожи с поглед.

— Облякла съм работните си дрехи.

Макейб леко се засмя.

— Така ли? — Погледна часовника си. — Да тръгваме към офиса тогава — рече и се надигна. Беше облякъл сиви памучни панталони и риза на сиви и бели райета. Изглеждаше мъжествен, пълен с енергия.

— Разбира се — рече тя и побърза да изпие кафето си. — В десет имам среща с кмета. Ще обсъждаме новата водоснабдителна система, която се опитва да продаде на градския съвет. Искаш ли да те закарам на срещата с Ротарианския клуб по обяд? Ед винаги присъства.

— Джес ще ме остави, преди да обядва, а Кели ще ме вземе на път за офиса.

Те влязоха във фолксвагена. През целия път той я наблюдаваше, както ястреб дебне жертвата си.

— Размазан ли е гримът ми? — попита го тя, докато паркираше пред сградата на „Куриер“.

Той поклати глава.

— Скъпа, опитвам се да те стресна — провлече думите Макейб. Нахалният му поглед се процеждаше през присвитите му очи.

— Ако бях на твое място, не бих си губила времето — измърмори Уин. — В края на краищата не след дълго ще си отидеш. Ще се върнеш към това, което обичаш най-много. — Преди Макейб да успее да отговори, тя излезе от колата.

Няколко минути по-късно Уин напусна сградата. До градския съвет се спря, за да разбере нещо повече за някаква оргия на наркомани предната вечер и откри, че е само мъква. Направи снимка на едно избуяло, разцъфтяло дърво и две момиченца в летни роклички, застанали под него. После отиде в магазина на кмета в центъра на града да го интервюира във връзка с водоснабдителната система.

— Както знаеш, Уин, ние се разрастваме бързо — обясни Хари Лосън, облегнат на служебния си стол, и в черните му очи проблесна искрица. — В момента използваме само деветстотин хиляди литра вода на ден, но този показател ще се увеличи, ако въведем промишления елемент. Но за да източваме вода от реката, трябва да имаме разрешително. Ако веднага не увеличим размера на това перо и не осъвременим помпените съоръжения и материалната база, може да се окажем на сухо, когато потреблението на вода нарасне в мащабите на целия щат.

— За да се развива промишлеността е нужна вода, нали? — попита тя като държеше писалката си до бележника.

Той кимна.

— Зависи от промишлеността. Например, една средно голяма птицеферма консумира около четири милиона и половина литра вода на ден. А някои производства, за които е нужна много вода, вероятно ще донесат огромни печалби на „Водоснабдяване“.

— В какво състояние се намираме в момента? — продължи с въпросите си Уин.

Кметът въздъхна.

— Нали си опитала питейната вода в града? Ти ми кажи. Водоснабдителната система се влошава. От години работи, без да е правен никакъв основен ремонт и сега си плащаме за това. Ето една от причините, поради които помолих кабинета спешно да отдели средства за разрешаване на този назрял проблем. Освен това, налага се да направим разширението, докато все още можем да получим необходимите за целта финансови средства. Всичко струва пари.

— Наистина ли представлява опасност за здравето в състоянието, в което се намира сега?

— Да, госпожице. Това можеш и да го напишеш. Ето какво възнамеряваме да правим, ако спечелим парите — добави той и се зае да описва какви непосредствени подобрения се налагаха да се направят.

— Какви са дългосрочните ви планове?

Той се усмихна.

— Щом ще получаваме повече вода, трябва да знаем как да я използваме.

— Вие предлагате да построим още една помпена станция с допълнителна материална база и да разширим водоснабдителната система в цялата страна, така ли? — продължи тя.

— Точно така. Колкото повече потребители на вода привлечем, толкова повече ще се увеличат доходите. Не е необходимо да ти казвам, че водоснабдителната ни система е на червено.

— Но данъкоплатците изцяло ще платят разноските за разширението — предизвика го тя.

— Прогресът има цена. Ще загинем, ако не се разрастваме. Нямаме голям избор, нали?

Тя се усмихна.

— Не, нямаме.

След интервюто Уин отиде до градското „Водоснабдяване“. Подреди няколко фотоса, които илюстрираха състоянието на материалната база в момента. Обади се в Аштън на градската инженерингова компания да поръча схема на системата, която предлагат. После позвъни на посоки на няколко местни граждани да вземе мнението им относно проекта за разширение. През останалата част от деня продължи да звъни на граждани и написа статията. Когато, обаче, свърши със снимките и чертежите, материалът беше достатъчен за почти половината от първа страница на вестника.

В края на работния ден каза на Макейб:

— Аз съм гений. Спестих ти шест бели косъма и притесненията за това какво да сложиш на първа страница. Саморъчно написах една супер статия за предложението за водоснабдителна система.

— Дай да видя.

Тя му я подаде и го наблюдава, докато четеше. Като приключи Макейб се намръщи.

— Какво има? — нервно попита тя.

Макейб вдигна поглед.

— Кметът предлага финансирането да стане от правителствена субсидия.

— Донякъде — съгласи се тя. — С известна част от правителствените фондове за бедствия и аварии и малка помощ от регионалната комисия.

— Въпреки това, една порядъчна сума остава непокрита.

— Възнамерява да пусне в обръщение държавни облигации.



Макейб изучаваше лицето ѝ.

— Написала си домашната си работа — възхити се той. — Какво знаеш за потреблението на водата на север от този край?

— Знам, че към края на века Атланта и околните метрополии ще източват почти две хиляди милиона литра вода на ден. В бюрото си имам проучване по проблема.

Той бавно разтегна устни в усмивка.

— Добро момиче. Ще го поместим, със снимки, като заглавна статия, освен ако до вторник не се появи нещо по-значимо.

— Нали ти казах, че съм гений?

С ръка опипа косата ѝ на тила.

— Нещо повече даже. — Тя усещаше дъха му до устните си. — Пак ще те попитам... Искаш ли да опитаме на бюрото?

Тя разтвори устни в усилието си да каже нещо. Точно тогава влезе Джуди и се изкашля.

— Господин Фокс, телефона.

Докато Макейб разговаряше с някакъв потенциален рекламен агент, Уин се постара да се овладее.

— Ще изпратя Уин да разговаря с теб, Мак — рече той на човека от другия край на линията.

Самоувереността ѝ се изпари и тя запротестира:

— Вече е краят на работния ден.

— Утре сутрин — рече Макейб на клиента. — Разбира се. Благодаря, че се обади. До скоро.

Той затвори слушалката.

— Би трябвало да знаеш, че не работим с работното време на банките.

— Уморена съм.

— И аз самият се чувствам леко отпаднал — съгласи се той, докато я изучаваше. — Да тръгваме тогава.

Още щом се прибраха у дома, телефонът иззвъня. Макейб го вдигна, заслуша се, после погледна слушалката и я подаде на Уин.

— Ромео е — измуча той. — Ако не възразяваш, не задържай дълго линията. Очаквам обаждане от Ню Йорк.

Тя го проследи с поглед, докато се отдалечаваше, накуцвайки.

— Ало? — измънка Анди.

— Ало, Анди.

— Нали нямаше никакви неприятности снощи? Исках да ти се обадя по-рано, но не успях да се освободя.

— Добре съм — отвърна Уин.

— Макейб изглеждаше... Бих искал да го накараш да се изнесе от къщата, Уин.

— Защо не дойдеш и не го направиш вместо мен? — попита го тя с жлъчна усмивка.

Той се изкашля.

— Трябва да напиша някои неща. Какво ще кажеш да вечеряме заедно следващия петък?

— Разбира се.

— До скоро, скъпа. Дочуване.

— Дочуване — измънка в телефонната слушалка Уин. Не преставаше да се чуди как е могла да се обвърже с мъж като Анди. Разбира се, нямаше намерение да признава това пред Макейб.

Той ѝ хвърли унищожителен поглед, когато тя влезе в кухнята. Мажеше няколко филийки хляб с майонеза.

— Бога ми, ти май наистина водиш дълги разговори с любовника си.

Ноздрите ѝ потрепериха.

— Ти сам ме помоли да съм кратка. Освен това, моите отношения с Анди са си моя работа. Изглежда непрекъснато ти го напомням.

— По дяволите, не са само твоя работа. Ти няма да се омъжиш за него.

— Би ли искал да се обзаложиш? — попита тя любезно.

— Защо да се обзалагам за нещо, в което съм сигурен? — В погледа му се четеше подлудяващ сарказъм. — Млъкни и ми помогни със сандвичите.

Тя го изгледа свирепо, докато поставяше върху хляба на пластове саздърма, швейцарско сирене, резенчета домати и маруля. Макейб стоеше близо до нея и Уин усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му. В главата ѝ нахлу споменът, когато гърдите му я притискаха в дивана. Разбра, че всеки път, когато погледнеше тази мебел, щеше да се изчервява. Вероятно след заминаването му щеше да го продаде.

Тя вдигна поглед към профила му.

— Това телефонно позвъняване, което очакваш — рече тя неловко, — не е ли от твоята телеграфна агенция?

Той я погледна и се намръщи.

— Разбира се.

Уин сведе поглед към сандвичите и ги нарязва на половина, като вложи цялото си внимание.

— Уин, аз съм все още във ведомостта. В момента съм се самоотлъчил, това е всичко.

— Да, разбира се — отвърна тя и се зачуди защо толкова се интересуваше от намерението му да рискува живота си отново.

Той остави ножа и я погледна. Тя усещаше погледа му в косата си.

— Аз съм журналист. Писател. Обичам това, което правя и съм щастливец, че ми плащат за това.

— Не е необходимо да го обясняваш на мен — тросна се Уин.

Той обърна лицето ѝ към своето.

— Така ли? Всичко на предната линия ми харесва. Тук съм, за да си почина и да ти помогна да наредиш живота си. После ще отида там, където ме изпратят. В Централна Америка или Средния изток, където вилнее новото насилие, или в Далечния изток... където ме зове дългът. Бих предпочел да остана в Централна Америка, но аз приемам всички задачи, които ми възлагат.

Погледът ѝ потърси неговия.

— Също пишеш и приключенски романи — хладно му припомни тя. — Няколко пъти оглави класацията за бестселъри.

— Един ден ще започна да пиша само романи и така до края на живота си. Това също ще ми харесва. Но, Уин — прошепна и хвана лицето ѝ с ръце, — все още съм млад мъж. Твърде млад и неспокоен, за да се установя на едно място. Не желая обвързване.

— И аз съм млада. Но аз искам съпруг и семейство. Анди е...

Лицето му помръкна и свъси вежди.

— Анди е един първокласен сухар. На теб ти трябва някой по-свестен.

— И какво възнамеряваш да направиш, да отвлечеш някого ли? — попита тя учтиво. — За бога, аз съм възрастен човек.

— Горедолу — присмя се той и се вгледа в лицето ѝ. — Ти дори не знаеш как да се целуваш.

— Благодаря ти, че коригира този малък недостатък. — Очите ѝ святкаха. — Сега вече като знам, ще науча и Анди. Би трябвало да е очарователно.

Ноздрите му потрепериха и той стисна с ръце лицето ѝ.

— Не можеш да учиш един мъж на страст. Или я има, или я няма.

— Знаеш толкова много за нея — стрелна го тя. — Ти и твоите сексапилни герои и пламенни героини.

— Откъде имаш тази архаична представа за секса? — попита той с нотка на раздражение. — Обзалагам се, не от баща си.

— Живея в малко градче.

— От леля си, предполагам — въздъхна той, като наблюдаваше как лицето ѝ пламна. — Скъпа, бих искал да вземеш под внимание факта, че леля Кейти Мод не е омъжена и сигурно си мисли, че сексът представлява петминутно болезнено опипване на тъмно.

Тя се изчерви като домати.

— Не се надсмивай над леля ми.

— Виж се, изчервяваш се — тихо се изсмя той. — Това ли означава сексът за теб?

Погледът ѝ се спря на изваяните му устни и усети, че трепери.

— Не, не е това.

Той наведе лице и тя почувства дъха му на носа си. С ръце повдигна брадичката ѝ, погледите им се срещнаха.

— Ако не беше заради Анди, болния ми крак, морала ти и някои други досадни подробности, щях да те пренеса в леглото и да те любя, да те любя, та дано успея да избия от главата ти всичките ти предразсъдъци.

Лицето ѝ стана мораво.

— Повърхностните връзки са евтина работа — едва чуто рече тя.

— Разбира се, че са евтини — тихо се съгласи той. — Сама знаеш, че нашите отношения няма да са такива. Ако те отведе, ще преживеем нещо, което и двамата никога не ще забравим.

Точно от това се страхуваше Уин, въпреки че не можеше да си го признае.

— Ти трябва да се грижиш за интересите ми.

— Това и правя — увери я той и се наведе. — Да, в момента, в който разбере какви са интересите ти, ще те уведомя. Целуни ме, Уин.

Тя понечи да протестира, но преди да отвори уста, устните му намериха нейните. Сякаш миналата нощ се повтаряше. Тя попадаше в копринените мрежи на желанието. Тръпнеше цялата. Телата им плътно се допряха. Макейб излъчваше топлина. Облада я чувство на страх от силата му.

Тя не се съпротивляваше. Той пусна лицето ѝ, с ръце намери бедрата ѝ и ги доближи плътно до своите.

Уин се задъха и се опита да се отскубне, но Макейб здраво я държеше.

— Не се съпротивлявай, мила, ще удариш крака ми — прошепна в устните ѝ.

— Макейб, не ме дръж... така — запротестира тя.

— Предполагам, Анди никога не те е хващал по този начин. — Той сладно я целуна и възпря всичките ѝ протести. Палците му невъобразимо галеха бедрата ѝ, напредвайки нагоре към топлия ѝ, мек корем, който бясно започна да пулсира.

Тя извика, когато я облада желанието. Той дълго наблюдава очите ѝ.

— Каква загуба — прошепна с дрезгав и дълбок глас. — Анди никога няма да те задоволи. Поне в близките сто години.

— А ти можеш, а? — нерешително прошепна Уин, опитвайки се да вложи всичкия си сарказъм.

— Надявам се, че мога — меко ѝ отвърна той. Бавно прокара длани нагоре към талията ѝ и леко я натисна там. — Уин, толкова си... неустойма. Цялата си само мекота и сладък плам. Коленете ми се подкосяват, когато си до мен.

Той събуждаше същите желания в нея, но тя никога нямаше да му признае това. Срецнаха погледите си и Уин почувства как ръката му неспокойно опипва талията ѝ.

— Оплиташ ме в мрежата си, а това не ми харесва — разсеяно рече той.

— Не съм те молила да идваш тук — успя да изрече Уин.

— Да, знам. Но имах нужда от промяна. — Дланите му се преместиха върху ребрата на гърдите ѝ. Той отстъпи и ги погледна на фона на меката зелена тъкан на роклята ѝ. — Дори не знаех от каква.

— А сега знаеш, така ли? — почти без дъх попита тя. Ръцете му гладеха гърба ѝ точно над талията.

— Мисля, че исках да разбера дали щеше да има значение, ако бях умрял — неочаквано рече той и вдигна поглед. В очите ѝ се изписа изненада. — Знаеш ли какво ми каза Ед? Каза, че ти дори не гледаш новините за Централна Америка.

Тя преглътна вълнението си.

— Не харесвам международните новини.

— Репортерите харесват всякакви новини. То е в кръвта им. Страхуваш ли се за мен, Уин?

Тя сведе поглед към гърдите му и се зачуди какво ли би станало, ако разтвори ризата и го докосне.

— За всеки, който е там, бих се страхувала — отби въпроса тя.

Ръцете му потръпнаха на кръста ѝ.

— Просто всеки ли?

— Познаваш ме отдавна — рече тя неясно и сведе поглед към изваяните му устни. — Разбира се, че има значение.

— Защо не се захванеш с политика? Дяволски добре умееш да заобикаляш проблема? Ще ти идва отръки.

— Не заобикалям нищо — блъсна го тя по гърдите. — Макейб, престани да ме смущаваш.

— А ти престани да заобикаляш проблема — измърмори той и наведе глава. — Престани да поставяш Анди помежду ни.

Уин вдигна глава, за да протестира, но преди да успее да изрече нещо, или преди той да направи това, което заплашваше погледът му, телефонът отново иззвъня и развали магията.

Той неохотно я пусна и отиде да вдигне слушалката. Със ситни крачки тя се отправи към спалнята си. Облегна се на вратата, чувстваше се изтощена. Макейб разбиваше на пух и прах нейния безопасен свят, а тя нямаше ни най-малка представа как да го спре.

## ШЕСТА ГЛАВА

Най-накрая се наложи Уин да излезе от стаята си. Без да поглежда Макейб влезе направо в кухнята да вземе сандвичите. Сложи ги на масата и седна с кафето си далеч от него.

Той изглеждаше странно, навярно телефонното обаждане го беше притеснило.

— Нещо не е наред ли? — попита тя със заучена небрежност.

— Не — измърмори той и я погледна намръщено. — Просто от офиса ме проверяват. Казах им, че се възстановявам.

Уин сведе поглед към чинията си и започна да се храни механично. Лицето му беше набраздено, сякаш го измъчваше болка.

— Макейб, сменяш ли си превръзката, както трябва?

— Джес ме превърза в кабинета.

Уин кимна, а той прехвърли разговора на по-безопасна тема. Тази вечер се определяха правилата за предстоящата седмица. Макейб говореше за общи неща, Уин също. Повече не му спомена за изнасяне от къщата. Даваше си сметка, че и без това го болеше много. Понякога часове наред седеше неподвижен, сякаш се страхуваше от страданието, което щеше да преживее, ако се опита да стане на крака. Сърцето я болеше за него, но сигурно това е само заради добрите стари времена, казваше си тя. Като иска да рискува живота си отново, така да бъде, негова грижа.

Поне временно изглежда беше престанал да се меси в отношенията ѝ с годеника ѝ. Макейб беше непредвидим и тя не можеше да разчита на добрите му намерения. Откакто си размениха онази дълга и пламенна целувка, тя стана нервна по понятни причини.

Анди прие неубедителното ѝ обяснение за намесата на Макейб, но се сковаваше само при споменаването на името му.

Измина една трескава седмица. Анди заведе Уин на вечеря. Когато дойде да я вземе, Макейб нищо не каза, само го удостои с едно бързо кимване и хвърли пламнал поглед към Уин.

— Поне престана да ми се хили като панаирджийски палячо — отбеляза Анди, докато вечеряха. — Нервираше ме. Може би най-последно започва да ме приема.

Уин изобщо не вярваше в това, но си задържа езика зад зъбите.

— Да не би да ти се слага? — попита накрая той.

Тя сграбчи кафето си и едва не го разля.

— Не — отвърна с твърд поглед.

Ненавиждаше и себе си, и Анди заради лъжата.

Той пламна.

— Не си го изкарвай на мен. Нищо не съм направил.

Уин си пое въздух и се опита да се успокои. Винаги ставаше така. Анди заемаше отбранителна позиция, а тя се чувстваше като мерзавец, загдето му се беше озъбила. Ако поне веднъж и той я беше скастрил... В главата ѝ нахлу образът на Макейб как я принуди да легне на дивана, как я прегръщаше и се наслаждаваше на съпротивата ѝ. Няма спор, на него му беше харесало. Очите му светеха и той се усмихваше. Не можеше да си представи Анди, изпълнен с плам, наслаждаващ се на чувствеността ѝ. Ако тя се опиташе да го атакува по този начин, той щеше да се уплаши.

— Искаш ли десерт? — попита Анди с усмивка, сякаш нищо не беше се случило.

Уин въздъхна. Както и да е, поне не се цупеше, не много често. Беше като дар божи! Сдобряването им би било толкова приятно, стига Анди да приличаше на Макейб. Тя се мразеше за тези мисли. Присегна се и стисна ръката на младия мъж до нея.

— Съжалявам, че бях груба — нежно каза тя.

— Да, предполагам, че не можеш да се сдържаш — съгласи се той и от своя страна ѝ стисна ръката. — Искаш ли да отидем на кино?

Беше смутена, но се усмихна и кимна.

Гледаха някакъв филм с насилие. Анди го избра. Трилър с много кръв и мръсотии, от който ѝ стана зле. Седеше сковано до него и през по-голямата част от филма гледаше надолу.

— Какво ти харесва в тези филми? — попита го тя в колата на връщане. — Ужасни са. В тях няма нищо друго, освен жестокост и ужас.

— Не знам — спокойно рече той. — Предполагам е вълнуващо. Не обичаш ли вълнуващи неща? Затова ли ти харесва да си репортер?



— нарочно добави Анди.

— Ако говориш за тази страна на професията ми, в която има кървища, сигурно си полудял — възбудено отвърна тя. — Нямам влечение към кървавите картини, честно казано, от насилие ми става зле.

— Тогава защо го правиш?

Тя облегна главата си назад и въздъхна.

— Никога няма да разбереш.

Той я погледна ядосано.

— Непрекъснато ми го повтаряш, сякаш съм малоумен. Да, наистина не разбирам защо една жена ще иска да се отдаде на тази професия. Едно време мислех, че заради сляпото си увлечение към Макейб се чувстваше задължена да следваш стъпките му.

Лицето ѝ пламна от яд.

— Никога не съм имала увлечение към него.

— Сестра ми каза, че е така — настоя той с присвити очи. — Каза, че си го следила, както ястреб жертвата си, и си намирала всякакви извинения, за да минаваш покрай къщата му, когато той бил на двора.

За неин срам, тя наистина беше правила така, но не очакваше, че Мерили, най-добрата ѝ приятелка, ще я издаде. И то на Анди! Слава Богу, че Мерили беше омъжена и живееше във Вирджиния, иначе само един господ знае какво щеше да изфабрикува от факта, че Макейб беше отседнал в къщата на Уин.

— Бях само едно дете — припомни му тя.

— Сега не си дете. Той те гледа... странно. — Погледът му я изгаряше. — Не видя ли как те изгледа, когато те прегърнах през кръста? Сякаш си негова лична собственост. Казвам ти, Уин, трябва да го накараш да се махне от къщата ти. Навсякъде из града хората започват да говорят.

— Анди, нали знаеш какво е състоянието му? — възкликна тя. — Със собствените си очи видя, че едва стои прав.

— Но всеки ден успява да се добере до офиса, нали? А и много добре си куцука насам-натам.

— Това не означава, че навсякъде другаде може да се справя.

— Откъде знаеш? — подозрително попита той. — Да не си опитвала?

Добре че тъкмо спираха на автомобилната алея пред къщата ѝ, в противен случай по-скоро щеше да скочи на магистралата в движение, отколкото да понесе още някое негово подозрение.

— Как можеш да говориш такива неща за мен? — избухна тя.

— Ами, пламваш винаги, когато спомена името му — измънка той с поглед сякаш изучаваше някое насекомо. — Винаги, когато той влезе, ти се вълнуваш и се смущаваш. Хората могат да правят любов не само в една поза.

Тя пламна при този намек и му удари плесница. Анди изглеждаше ужасен.

Уин преглътна и каза нерешително:

— Съжалявам, че имаш такова лошо мнение за мен.

Той потърка бузата си.

— Съжалявам — рече сподавено. — Уин, съжалявам, че го казах. Знаем, че си невинна.

— Така ли? Откъде знаеш? — хладно попита тя.

Анди навири глава.

— Предполагам...

— Както се оказва, абсолютно прав си за мен и Макейб. — Тя изстрелваше думите, изпълнена с възмущение и мъка. — Ние сме любовници. Всяка нощ спя с него. Той е чудесен в леглото, Анди, наистина е чудесен.

Той пребледня и вдигна ръка. Удари я през лицето с неподозирана за тънките му пръсти сила. Тя дори не извика. Бавно свали пръстена от ръката си и го пусна на пода. После отвори вратата и излезе. Той остана сам в колата.

Къщата беше тиха, въпреки че стаята, където спеше Макейб, светеше. Уин нямаше да се учуди, ако беше заспал на включена лампа. Отиде до барчето с алкохола, където държеше бутилка уиски за редките случаи, когато Анди водеше колеги на вечеря. Наля си порядъчна доза в една чаша, добави му вода и реши да се напие.

Нощта беше хладна. Уин беше облякла тясна черна пола, дантелена бяла блуза и пелерина. Започна да ѝ става топло, свали пелерината и разкопча блузата си чак до дантелата на сутиена. Пусна косите си, които преди това беше завила в странен кок на главата си. Изхлузи обувките си и се изтегна на кушетката, започваше да се отпуска.

Беше преполовила втората си чаша, когато се появи Макейб. Все още облечен, въпреки че ризата му не беше напъхана в панталоните и беше разкопчана. Гъстата му руса коса беше разчорлена и накуцваше силно.

— Какво правиш? — той я обходи с поглед, докато Уин се изправяше, клатушкайки се.

— Напивам се.

— Виждам. Защо?

Тя театрално вдигна чашата за тост и бързо погълна остатъка от питието.

— А-а — въздъхна с притворени очи и се усмихна. — Колко вкусно. Алкохолът не е ли страхотно нещо? Чудя се защо досега не съм опитвала?

Той се приближи, вперил поглед в разкопчаната ѝ блуза. После бързо я погледна в лицето и забеляза синината на бузата ѝ. Очите му засвяткаха от ярост.

— Удари ли те? — попита с леден глас.

— Кой, Анди ли? — изсмя се тя и се обърна да вземе бутилката. Той хвърли бастуна си и я извъртя към себе си. В трезво състояние сигурно щеше да се уплаши от изражението на лицето му.

— Попитах, удари ли те?

— Да, удари ме — неясно отвърна тя. — И причината за това си ти, Макейб. Единствено ти.

Той я остави да се отскубне от ръцете му. Уин се отдалечи и спря до затъмнения прозорец. Изведнъж се почувства сърдита и безразсъдна.

— Не знаеше ли, че си ми любовник? — попита през смях и се обърна тъкмо навреме, за да забележи изписания на лицето му шок. — Така смята Анди. Също и всички от околността, според думите му.

— Това е лъжа — отсече той. — Всеки с поне малко разсъдък знае, че съм ти настойник. С дванадесет години съм по-възрастен от теб.

— Да, но възрастта ти не може да заблуди никого — измърмори тя. Обходи с поглед широките му, бронзови гърди чак до катарамата на колана. — Имаш най-прекрасното тяло — рече тя, позволявайки на алкохола да размие действителността. — Приятно е да те гледа човек. Известен си. Пишеш книги, които само мъж с опит може да напише.

Така че какво очакваш да мислят хората? Повечето от тях не знаят, че ме смяташ за хлапачка, която ходи на училище и има жълто около устата.

Докато я слушаше, Макейб свъси вежди, чертите на лицето му се изостриха.

— Уин, ти си пияна.

— Със сигурност, скъпи. Не ме ли нарече така миналата нощ, преди да ме целунеш? Макейб, не съм казала на Анди, че ме целуна.

— Поне за това се радвам — измънка той.

— Просто му казах, че сме любовници — продължи Уин и се изсмя на смущението, от което очите му станаха ей такива. — Той точно това искаше да чуе. Потвърдих всичките му лоши подозрения.

— Какво те прихвана? — избухна той и ядно прокара ръка през косата си. — Не разбираш ли, че ще каже и на други хора?

— Нека — нехайно отвърна тя. — Дори му върнах пръстена. — Тя остави чашата и се облегна на плота. — Макейб, защо не легнеш при мен и ще те оставя да осъществиш най-порочните си намерения? — Думите прозвучаха комично, точно във викториански стил и тя се засмя.

Той побесняваше все повече и повече.

— По-добре млъкни, преди да си казала нещо, за което ще съжаляваш.

— Аз съм като онази френска певица, която за нищо не съжалява, скъпи — обясни тя с насмешка. Разкопча и последните две копчета на блузата си, а после и сутиена. Преди той да успее да се добере до нея тя вече изхлузваше през ръцете си смачканата си блуза. — Дори ще се съблека...

Той я хвана и грубо я блъсна към плота. Закопча сутиена ѝ със странно напрегнато изражение. Намръщи се и очите му засвяткаха. Хвана я за ръката и я дръпна към хола.

— Не искаш ли да си сваля дрехите? — замаяна попита тя.

— Влизай тук — дрезгаво ѝ заповяда той, — и си облечи халата, а аз ще направя силно кафе. На сутринта ще мразиш и двама ни, но най-много себе си!

Макейб я изтласка в стаята ѝ и с рязко движение включи осветлението. После болезнено закуцука към бастуна си.

С безгрижна въздишка Уин се съблече гола, усмихваше се и тихичко си тананикаше нещо. Навлече някакъв стар памучен халат. Чувстваше се чудесно.

— Вече не съм сгодена — пееше си тя като се смъкна на леглото по гръб. — Бедният Анди, как ще живее без мен? Ще трябва да води напълно непознати хора на онези филми, пълни с кървища. Някой, който обича кръв... Макейб, обичаш ли кръв? — попита тя щом той се върна. Лицето му приличаше на буреносен облак. С трясък постави чаша кафе на масичката до леглото ѝ.

— Изправи се и го изпий — каза той с глас, който не търпеше възражения.

— Не искам да пия кафе — нацупи се Уин и неспокойно се раздвижи на леглото. — Хайде, Макейб, легни и ми говори — добави тя с примамлива, игрива усмивка.

— Ако легна до теб, няма да говоря. — Той хвана ръката ѝ и я дръпна да седне, после я облегна на възглавниците. Сам седна до нея и като изкриви лице от болка ѝ подаде кафето. — Пий!

Тя го местеше в ръцете си. По странен начин топлата чаша я успокояваше. Вдигна поглед към голите гърди на Макейб и усети как по тялото ѝ се разлива топлина.

— Анди никога не ми е харесвал без риза — разсеяно обясни тя и отпи глътка кафе. През гърдите му преминаха тръпки. — Ти си... — премигна тя, опитвайки се да намери най-точната дума, — секси — тържествуващо довърши изречението и вдигна поглед.

Очакваше да види всичко друго, но не и болка. Той беше пребледнял. Подейства ѝ по-отрезвяващо дори от кафето.

— Кракът ти — меко каза тя. — О, Макейб, бедния ти крак. Изобщо не ми мина през ум, че се движиш без бастун.

— Кракът ми е наред — студено отвърна той.

— Да бе, затова си толкова щастлив — отвърна му в същия дух тя. Главата ѝ се замая. Плавно сложи кафената чаша върху масичката до леглото. — Защо не си легнеш? Аз съм добре. Тази вечер се отказвам да се хвърля на врата ти.

Тя произнесе думите с горчивина. Внезапно осъзна какво ѝ причини алкохолът. Беше свалила блузата и сутиена си! Почервеня и се смрази върху възглавниците.

— Да, и аз така мисля. Не бих могъл да понеса нищо повече — тихо добави Макейб.

Възцари се необичайна тишина. Тя вдигна поглед към него. Очите му искряха под гъстите мигли. Нещо в неподвижното му тяло и в безизразната маска на лицето му я изплаши.

Сякаш не можеше да се сдържи, той протегна ръка към халата ѝ, закопчан от горе до долу с десет перлени копчета. Сведе поглед към задебелите си пръсти и започна да откопчава първото, после второто, после третото...

Уин беше твърде потресена и мълчеше. В началото си помисли, че е халюцинация от алкохола, но когато той отметна халата от гърдите ѝ и се вторачи в тях, тя осъзна, че не сънува.

Машинално тялото ѝ се повдигна, сякаш неволно го умоляваше. В този миг я облада желанието в морния му поглед.

Шокиран, той наведе глава. Не я докосваше, дори и не се опитваше. Изпиваше я с поглед цялата, накрая се спря на твърдите ѝ, стегнати върхове на гърдите, които издаваха нескрития ѝ копнеж.

Невероятно! Лежеше разголена и му позволяваше да я гледа, както никой друг мъж не я беше виждал, и дори не се противеше. Къде ѝ беше умът?

Очите ѝ потърсиха неговите и дълго ги изучаваха. Този взаимен поглед я накара да потрепери. Никога не беше виждала такива изгарящи очи. Не можеше да издържи на погледа му, но и не отместваше своя. Сякаш държеше в ръката си жица, по която тече електрически ток, и не можеше да я пусне. Сърцето ѝ лудо биеше. Неистово желаше да я докосне, по-силно дори от необходимостта да диша.

Гърдите му тежко се надигаха. Тя едва ли не виждаше пулса му в силната, загоряла от слънцето шия. Беше като миг от безвремието, в който думите са излишни.

Той нежно я хвана за раменете и я доближи до широките си, голи гърди и бавно я обгърна с ръце. През цялото време сдържаше дъха си, беше потресена и уплашена. Той я притисна още по-близо до себе си. Нежно потъркаха бузи, разменяйки топлината си. Големите му ръце я държаха така сякаш беше кристално украшение, едва потреперваха. Без да промълви и дума, той сведе лице към шията ѝ и през воала на косите ѝ устните му я намериха. Просто я прегръщаше с топлината на

тялото си и я люлееше лекичко и нежно, а край тях нощта проблясваше като фойерверки.

Тя издиша на пресекулки в ухото му, като подпираше с ръце главата му на рамото си. Като в приказка. Може би наистина беше от алкохола. Все едно, беше красиво, толкова красиво и нежно.

След един дълъг миг той се отдръпна и се вгледа в очите ѝ. Влажните им тела бяха леко залепнали едно за друго. Когато хладният въздух погали кожата ѝ, тя осъзна, че халатът ѝ се беше смъкнал чак до кръста. Той сведе поглед към мекото ѝ голо тяло и ѝ помогна да го облече. После бавно и изкусно го закопча отново. Уин разтвори устни, но той леко ги натисна с пръсти, поклати глава и нежно ѝ се усмихна. Придърпа ръцете ѝ към гърдите си и ги прокара по твърдите си мускули в лениво сладострастие, през цялото време наблюдаваше промяната в изражението на лицето ѝ. Сложи дланта ѝ върху зърното си да почувства твърдостта му. Усмихна се на изненадата, която прочете в очите ѝ. Направляваше пръстите ѝ по вълнообразните си мускули на корема и гърдите. Устните ѝ се разтвориха, той се наведе и ги целуна. Тя почувства мекотата им.

Едва дишаше във водовъртежа от усещания, които той провокираше у нея. Задъха се и Макейб се отдръпна.

Той отърка нос в нейния. С устни нежно захапа нейните устни, които жадни за още се разтвориха страстно. Той откликна с желание. Уин усещаше как силата и тежестта му я затискаха върху д्यошека. Гърдите ѝ болезнено се сплескаха под тялото му. Неспойно опипваше с нокти гърдите му и той изстена. Реакцията му ѝ хареса, но тя се поколеба. После отново го погали надолу към корема и обратно към гърдите, този път по-настойчиво. Макейб се изви в дъга, така че ръцете ѝ да стигат всяко кътче на тялото му. Тя жадно го погали, усещайки как мускулите му се изопват и потрепват под дланите ѝ. Той дишаше тежко.

Изведнъж, тъкмо когато беше готова да го последва, той се изправи, като я придържаше с една ръка, другата лежеше върху корема му.

— Не — рече той. За първи път, откакто всичко започна, той проговори с плътен глас.

Тя преглътна, устните ѝ го желаеха, тялото ѝ изпитваше неизпитвана до сега болка.

Той изглеждаше огромен и опасен, приличаше на... любовник, помисли си тя и се зае да разглежда стойката на главата и мускулестите му хълмчета, докато той си поеме дъх.

Пръстите му докоснаха бузата ѝ, онази, която Анди беше ударил. В погледа му прозираше неприкрита мъст.

— Ще му счупя ченето заради това — тихо рече той.

— Беше наранен — прошепна тя.

— Тепърва му предстои да бъде наранен. Никой не може да те удря.

Думите му звучаха собственически и покровителствено, тя недоумяваше защо.

— Тази вечер си преживяла шок — каза той като я наблюдаваше, — а и алкохолът ти пречи да осъзнаеш какво вършиш. Нямам намерение да се възползвам от това. Но ако още веднъж си свалиш блузата пред мен, няма да се измъкнеш толкова лесно. Бих могъл да се заема с теб, въпреки проклетия ми крак и да се възбудя достатъчно, за да не чувствам болката. Разбираш ли ме?

Тя извърна очи.

— Съжалявам. От алкохола е.

Макейб обърна главата ѝ към себе си.

— Не, скъпа, не е от алкохола, не и когато ме остави да те съблека. Очите ти го искаха.

— Твоите също — отвърна му тя ядосано, но с достойнство.

Той само се усмихна.

— Няма съмнение. Дори само като те гледам, се побърквам. Преди не ми се е случвало.

— Ти не беше пиян.

Той поклати глава.

— Не, не бях пиян. — Прокара пръсти по лицето ѝ, изучавайки всеки сантиметър. — Защо си помисли, че ме боли?

— Беше пребледнял. И изглеждаше, сякаш... страдаш.

— Никога ли не си виждала мъж, обладан от желание?

Не беше ѝ се случвало. Цялата се изчерви и сведе поглед към гърдите му. Не беше добра идея, защото в главата ѝ нахлу яркият спомен за усещането от допира там.

— Не, не съм — призна тя най-после.



— Чувствам се като мъж, попаднал в клопка — измърмори той, но щом Уин вдигна глава, само се усмихна.

— Нищо не искам от теб — каза тя рязко, припомняйки си какво беше казал за любовните си връзки.

— Но аз искам нещо от теб — рече и погледът му се разходи надолу по тялото ѝ. — И ако втори път ми изиграеш този номер, ще взема това, което искам. Необходимо е само да те докосна и тялото ти вече ми принадлежи.

— Но... — понечи да отрече тя.

— И моето ти принадлежи — добави той и улови погледа ѝ. — Сама се увери тази вечер, нали? Видя как реагирах, когато ме докосна тук. — Той прокара ръце по гърдите си и погледът му натежа. — Усети ли какво се случи?

Тя облиза изсъхналите си устни.

— Да — отвърна, припомняйки си изопнатите му мускули и изтръгналия се от гърдите му звук.

— Тази вечер те желаех, Уин. Неистово те желаех и точно заради това утре ще се кача на един самолет и ще отлетя за Ню Йорк за уикенда. Ще поставя дистанция помежду ни, докато охладим страстите си.

— Аз няма да те прелъстявам — горчиво отвърна тя.

— Би могла. — Не сваляше поглед от нея. — Знаеш ли, че можеш? Можеш да ме прелъстиш дори само с едно докосване.

Думите му я шокираха. Той кимна, щом видя как издайнически разширява очи от изненада.

— При това стечение на обстоятелствата, аз съм склонен да си взема кратка почивка. — Той стана и бавно се отправи към вратата.

— Макейб, съжалявам за това, което наговорих за Анди — промълви тя. — И за това... това, което ти причиних.

Той се обърна и повдигна вежди. Стана му забавно.

— Не се извинявай. Не се сещам да съм се възбуждал толкова бързо досега в живота си. Почти бях забравил, че съм мъж.

— Не исках.

Той я погледна през стаята.

— През годините съм имал не една случайна връзка — замисли се той, докато я изучаваше, — но не си спомням нищо по-еротично от това, което току-що направихме с теб. Това известно ли ти е?

Очите ѝ се разшириха. Погледът ѝ се смекчи.

— И аз също — призна си тя.

— Но ти си девствена — припомни ѝ той. — А аз не съм.

Тя намрази самата мисъл за жените, които е имал и не успя да го прикрие.

— Ревнуваш ли?

— Не и аз, господине — увери го тя. — За нищо на света не бих се обвързала с теб.

— Лъжеш! — усмихна се той. — Ти ме желаеш. Почувствах го.

Гърдите ѝ се надигнаха бавно.

— Е, и ти самият не се държа като господин Хладнокръвие.

— Това е така. — Погледът му се заигра по пълните ѝ гърди. — Направо се побърквам като си помисля, че никой досега не те е виждал разголена и не те е докосвал интимно. Не спирам да си задавам въпроса как ли ще е при теб първия път. — Той я стрелна с поглед, от който сърцето ѝ бясно заби, сякаш щеше да изскочи. — В това легло, в което лежиш в момента, Уин — рече той дрезгаво, — твоето и моето тяло и нищо друго, което да ни разделя, освен хладния нощен въздух, който ще ни обгръща, докато се любим...

— Махай се! — прошепна тя.

— Тръгвам си. Вече знаеш защо.

Той внимателно затвори вратата зад себе си.

На следващата сутрин едно такси от местната таксиметрова служба го откара до летището. Уин беше сломена. Тя прекара насаме най-нещастния уикенд в живота си.

## СЕДМА ГЛАВА

Анди не се обади. Не че Уин очакваше това от него. Но откакто бяха сгодени, тя за първи път прекара уикенда съвсем сама.

Най-лошото беше, че Макейб ѝ липсваше. Дори да не си го признаваше, липсваше ѝ, откакто той напусна Редвейл преди толкова много време. Тревожеше се и мислеше за него, без да забележи кога се изнизаха годините. Той не се върна, а тя тайничко се надяваше да го види отново. Тогава с цялото си същество осъзна факта, че до края на живота си може да остане с фантазиите си за един мъж, който само я беше целунал.

С пълна сила я обзе същото онова отчаяние, което я беше хвърлило в ръцете на Анди, когато той за първи път ѝ направи предложение.

Уин се моташе из къщата и безнадеждно се въртеше в спалнята на Макейб, единственото място, където присъствието му се чувстваше във всяко кътче. Не, не си навираше носа, не беше такъв човек. Не отваряше чекмеджетата и не ровеше из вещите му. Очите ѝ обаче, бродеха по леглото му и изпиваха с поглед овехтелия му куфар с накачени разноцветни стикери от държавите, които беше посетил. Всеки път, когато си спомняше за усещането от прегръдките и целувките му, ѝ се искаше да вие. След неговото заминаване щеше да стане и по-лошо. Каквото и да правеше с живота си отсега нататък, той щеше да се превърне в един истински ад, защото спомените щяха да я погубят. Едно нещо беше хубаво, че с Макейб не стигнаха до физическа близост.

Той се върна късно вечерта в неделя. Уин чу шум от кола, после затръшване на врата. Отиде да отвори.

Макейб влезе като си мърмореше, на рамото си беше метнал раница и се подпираше на бастуна си. Имаше изморен вид, сякаш през целия уикенд беше гулял. Тукатси Уин си помисли за другите жени и колко добре се оправял, според думите му, ако имал необходимото влечение. Прииска ѝ се да го удари през лицето.

Но дори и той да узнаеше мислите ѝ, това нямаше да помогне. Трябваше да запази самообладание, затова любезно му се усмихна и го попита за пътуването.

— За твоє сведение, беше пълно безумие — безизразно събщи той. — Бях забравил колко дяволски голямо е летището в Атланта. С километри вървиш от чакалнята до билетната каса. Човек спокойно може да натрупа състояние, ако пусне една армада колички за голф.

— Обзалагам се, че в Ню Йорк е още по-зле — измърмори тя.

— Кацнах на „Ла Гуардия“. Това е нищо в сравнение с международното летище „Хартсфийлд“. По-малко е от летище „Кенеди“ и човек по-лесно се придвижва. Въпреки това, чувствам бедрото си като отсечено.

Той тронаво седна на стола, разтривайки крака си, и облегна глава назад.

— Уин, ще ми направиш ли едно кафе? — уморено попита той. — Да ти се намира аспирин?

— Веднага ще ти донеса — рече тя без коментар.

След няколко минути, когато аспирият му подейства и привършваше втората си чаша кафе с цигара, той се зае внимателно да я изучава. Уин беше облечена с къси панталонки и фланелка във войнишко зелено. Погледът му одобрително се плъзна по тялото ѝ.

— Излизала ли си? — попита спокойно.

— Да. — Уин не си направи труда да обясни къде беше ходила.

Той дръпна веднъж от цигарата си.

— Анди прости ли ти? Да не е идвал у дома?

— Не.

Гъстите му, руси вежди се повдигнаха.

— Но ти си излизала, нали?

— Да изхвърля боклука.

— А-ха.

Погледът ѝ неволно го следеше, докато той отпиваше от кафето. Беше огромен и тя никак не можеше да си обясни как се е изплъзвал от куршумите. Силните мускули на гърдите и ръцете му изопваха тъканата риза, с която беше облечен. Мисълта ѝ упорито се връщаше към нощта, когато ги беше докоснала. Беше като разбулване на някаква тайна. Никога преди това не беше и подозирала какво удоволствие е да усетиш мъжката сила по този специален начин.

— Много мислех, докато отсъствах — промълви той.

— За какво? — изсмя се тя.

— Много добре знаеш за какво. — Той помръдна и лицето му се изкриви от болката в крака. — За това как да променя живота ти и да ти създам трудности. — Взря се в горящия край на цигарата. — Уин, дойдох с благородни подбуди, но някъде по пътя ги изгубих.

Тя го погледна тревожно.

— Да не би да казваш, че ще престанеш да ми се месиш?

— Ни най-малко, скъпа — провлече думите той и се усмихна на смутеното ѝ изражение. — Всъщност, веднага реших, че постъпвам правилно. Анди ти е толкова необходим, колкото куршум в главата. Мъж, който посяга на една жена, е нищожество.

Беше склонна да се съгласи с Макейб, никога не беше предполагала, че Анди може да бъде толкова груб. Разбира се, той я удари, защото беше предизвикан.

— Нали знаеш, че аз съм виновна за това. Аз го предизвиках като му казах, че спя с теб.

— Това го разбирам. И аз бих се почувствал по същия начин, ако ти ми кажеш, че ти е любовник. Но нямаше да те ударя.

— Да — съгласи се тя. — Навярно щеше да ме целунеш, както направи в петък вечерта.

Той мълчаливо разгледа лицето ѝ. Внезапно стаята се изпълни с напрежение и страст.

— С моите камъни по моята глава. Така ли стана? — измърмори той. — Не съм имал никакво намерение да отивам толкова далеч.

Тя се развълнува, изпитваше същото, изобщо не беше на себе си. Макейб кимна.

— И ти се чувства така, нали? Две разумни същества, които щом се докоснат, полудяват.

Устните ѝ се разтвориха.

— Става въпрос за моя собствен живот и аз си го харесвам. Не желая... да го усложнявам.

— Не искаш да спиш с мен — перифразира думите ѝ той. — Защо?

Тя сведе поглед.

— Защото няма да го преживея.

— В момента и аз се съмнявам за себе си. — Той докосна бедрото ѝ и дрезгаво се изсмя. — Но при добър подход...

Цялата се изчерви и стана.

— Имам нужда от сън. Нали си спомняш, че в понеделник работата не е малко. Предполагам, че и за теб ще е добре да си починеш.

Той се изправи на крака и ѝ препречи пътя.

— Липсваше ми. Не обичам, когато някой ми липсва.

— Запиши се към някой клуб — нервно се изсмя тя.

— Уин, влюбена ли си в Анди? — тихо попита Макейб.

Тя си пое дъх и се опита да се успокои. Той беше толкова близо до нея.

Облекчението, изписано на лицето му, сякаш стопи част от бръчките му.

— Страхуваш ли се от мен? — попита я и отблизо се взря в нея.

— Да, ти ме ужасяваш — пошегува се тя, но си беше самата истина.

Той тежко въздъхна.

— Знам. Това не прави нещата по-лесни.

Уин влезе в стаята си и затвори вратата, преди да се размекне и да се хвърли на шията му, да го моли да я люби.

Всеки понеделник беше един малък ужас. Последният пълен ден за събиране на новини и реклами. Крайният срок за предаване на вестника беше вторник по обяд. Уин написа репортаж за срещата си със заместник-губернатора на щата, който беше дошъл в Редвейл да получи информация от първа ръка за необходимостта от предложеното от кмета разширение на водоснабдителната система. Тя ходи до летището, прави му снимки и се върна в офиса да напише статията. Така мина цялата сутрин. От съседните градове бяха дошли репортери, които също отразяваха събитието и за да се добере до политика, тя трябваше да изчака реда си.

— Искам и това да е готово до крайния срок — отсече Макейб и ѝ подхвърли един лист, написан на печатна машина с неясни букви. — Препиши го, докато работиш на бюрото си.

Тя го погледна и се намръщи.

— Става въпрос за самоубийство. Ед не се занимава със самоубийства.

— Ед го няма.

— Макейб, и без това е тежко за семейството...

— Това е новина. Напиши я. — Изправи се и като се подпираше тромаво на бастуна си, излезе от стаята.

Първо написа политическия репортаж, после се зае със статията за самоубийството. Прави, струва и я написа така, че в края на краищата не се разбираше, че става въпрос за самоубийство. Знаеше, че в шерифството все още разследват обстоятелствата около смъртта на мъжа, затова ясно отбеляза, че причината за смъртта му е неизяснена.

Макейб получи информацията по телефона. Съвсем естествено се интересуваше от крайния вариант. Щом я прочете, избухна.

— Причината за смъртта не е изяснена, освен ако за теб куршум в главата звучи мистериозно — изръмжа и хвърли листа върху пишещата машина. От очите му излизаха искри.

— Градчето е малко — отвърна тя, готова за битка. — Тук ти само се възстановяваш, а аз живея тук по двадесет и четири часа в денонощието, а също Ед и останалите колеги. Може да се занимаваш само с великите събития на деня и да не те е грижа как е умрял някой, но за нас това е въпрос на достойнство. Забеляза ли фамилното му име? — Тя посочи листа. — Не го познавам лично, но родът му е един от най-старите и най-уважаваните в околността. Когато градът имаше нужда от парк, те дариха част от земята си. Когато организирахме благотворителна кампания, те дадоха стотици долари. Когато изгоря домът на семейство Бърн, те ги подслониха, докато намерят къде да живеят. Макейб, те са специални хора и не мога да търгувам с трагедията им, за да запълня някаква си празнина на първа страница. — Тя стана от бюрото. — Ако искаш да излезе, давай, но ти я преработи и, моля те, отбележи името си в подзаглавието. И ако я пуснеш, веднага подавам оставката си. По-скоро ще умра от глад, отколкото да ме обвинят, че провокирам сензации.

Той я наблюдаваше с присвити очи.

— Ето защо винаги съм бил против да се занимаваш с журналистика. Много си милостлива, Уин. Твърде много се ангажираш.

— Не е ли по-добре така, отколкото да си душевно мъртъв? — възбудено му отвърна тя. — Правя всичко възможно, за да съм обективна, Макейб, и никога не взимам страна. Но не мога да извличам полза от трагедията.

— Това са новини, диване такава. Новини. В този бизнес те са на първо място, не личните чувства и опасения. Ние не ги изопачаваме, ние ги представяме на читателите.

— А-ха, но има и друга гледна точка. Според Ед има ясно очертана граница между правото на читателите да знаят и потребността им за това. Ако беше хладнокръвно убийство, не бих спорила, защото ако хората знаят за него, биха се предпазили да не ми се случва. Но едно тихо самоубийство по съвсем лични причини... как се съвместява то с потребността на читателя да знае?

Той премигна.

— Това е новина.

— Да предположим, че беше твоята майка?

Макейб трепна.

— Твърде дълго се занимаваш с международни новини — тихо каза тя. — Забравил си какво е положението в малките градчета. Говоря сериозно. Ако я отпечаташ... — тя вдигна листа със статията. — Излизам си през тази врата, а утре е вторник.

Той си пое дълбоко въздух.

— Изнудваш ме. Не бива да те оставям да се измъкваш така. — Нахално издаде напред брадичката си той. — Но ако приемаш нещата толкова навътре, ще забравя за това моментално. — Наблегна на последната дума. — Междувременно, нали си спомняш, че аз съм редактор на този вестник и ще правя каквото си знам.

— Да, Макейб — рече тя с престорена усмивка.

Той я хвана за брадичката и изненадващо залепи една груба целувка върху устните ѝ. За щастие нямаше никой, но въпреки това Уин се изчерви.

— Не е зле — измънка той леко усмихнат. — По-добре ще е обаче, ако разтвориш устни и ме целунеш бавно и възбудено, както го направи в твоята стая.

— Макейб! — избухна тя и запуши с ръка устата му преди някой да успее да го чуе.

Той целуна дланта ѝ и се обърна.



— Добре, тук си в безопасност. Има твърде много свидетели — добави от вратата.

Тя се тръшна на стола, вторачила поглед след него. Беше очаквала Макейб да подсигури гърба си. Но тя спечели. Изхвърли статията в кошчето за хартии.

Но Уин много грешеше, ако очакваше, че Макейб ще се задоволи само с това отмъщение. Късно същия следобед обраха банката. Уин седеше на бюрото си, когато чу за обира от полицейската хроника и веднага отвори шкафчето, където държеше фотоапарата и светкавицата.

Макейб влезе тъкмо когато тя прибираще бележника и писалката в чантичката си.

— Закъде си се запътила?

— Във Фермерска Банка има обир в момента — избухна тя. — Нататък съм тръгнала.

— Не, няма да стане — изръмжа той и грабна от ръцете ѝ фотоапарата. — Седни!

— Макейб!

— Казах, седни! — дрезгаво излая той и я натисна да седне на стола. — Крадците в банката имат оръжие, глупаче.

— Макейб, това ми е работата. С това се занимавам.

— Не и докато аз съм тук. — Той странно пребледня. — Седни и слушай хрониката. Когато приключат акцията, обади се в полицията да ти дадат информация за случилото се. Тогава можеш да отидеш на място и да заснемаш как го отвеждат в затвора, а ако искаш и самото арестуване. Можеш да вземеш интервю от служителите в банката и да им направиш снимки. Но докато не свърши всичко, няма да излизаш от офиса, разбра ли?

— Ед щеше да ме пусне.

— Ед не може да те спре. — Дълбоки бръчки набраздиха лицето му и за първи път, откакто се беше върнал, тя съзря мъжа под безгрижното му изражение. Надникна зад желязната маска, която го беше запазила на фронта през всичките тези години. — Така, не мърдай отгук — отсече той. — Или навярно искаш да прекараш няколко седмици в болницата с куршум в тялото? Може би в края на краищата, трябваше да те оставя да смениш превръзката ми — добави

той. Очите му диво присвяткваха. — Знаеш ли каква дупка се получава от изстрела на пистолет?

— Аз... мислех, че си прострелян с пушка — рече тя несигурно.

— Простреляха ме с пистолет от упор — безизразно обясни той. — И ако не беше един приятел от Хунтата, който блъсна патрула по ръката и ми помогна да избягам, сигурно щях да съм ранен в главата. Затова че се опитвах да спася онези другите журналисти, бях прострелян в главата.

Тя избухна в сълзи, потресена от признанията му. Седна, цялото ѝ тяло трепереше. Имаше чувството, че част от нея умира.

— Е, сега знаеш — с хладна усмивка рече той. — Затова не се впускай в авантюри, ясно? Когато човек е прострелян, започва да мисли по-трезво. — Обърна се и излезе като затвори зад себе си вратата на офиса.

Тя изобщо не стигна до полицейската хроника. Не можеше да спре да плаче. Бяха простреляли Макейб, простреля-ли... Ако не бил онзи войник, сега щеше да е мъртъв и тя никога не би го прегръщала, целувала, докосвала. Не можеше да се отърве от този кошмар и не проумяваше как ще успее да си запази разсъдъка, ако не спреше да мисли за това. Защото беше влюбена в него. Ужасяващо и безнадеждно влюбена. Щом оздравееше, той щеше да се качи на някой самолет и да се върне в онзи свят, изпълнен с кръвопролития, където животът му непрекъснато е в опасност. Знаеше, че никога нямаше да се справи със страха. Едно е да се тревожиш за мъж, когото боготвориш като герой, и съвсем различно, когато обичаш този мъж и знаеш, че никога няма да го замениш с някой друг, когото да желаеш и искаш толкова много. Току-що той беше отметнал лекичко крайчеца на завесата, зад която се намираще собственият му ад, и тя се хвърли с главата напред.

След десет минути Кели се втурна в стаята с облепени очи.

— Току-що чух за обира — развълнувано обясни. — Арестували са някого. Може ли да отида... имаш ли нещо против? Ще направя хубави снимки, честно.

Уин му подаде фотоапарата като в унес.

— Не забравяй да превърташ филмчето след всяка поза.

— Разбира се, този път няма да забравя. — Той се спря на вратата. — Добре ли си?

Тя кимна.

— Кели, и да интервюираш служителите на банката, нали?

— Добре. Ще се видим по-късно.

Излетя като стрела навън. Най-накрая тя се стегна и довърши статиите си. Време беше да си върви у дома, но Макейб влезе в стаята и дълго изучава лицето ѝ, преди да проговори.

— Да си вървим у дома — тихо рече той.

Тя кимна и стана от бюрото. Зае се да прибира чантичката си. Излезе след него и сковано пожела „довиждане“ на останалите.

Изглежда и двамата нямаха апетит по време на вечерята, след това Макейб се премести във всекидневната да гледа новините, а Уин си взе вана и привърши една рокля, която шиеше от няколко дни. Пожела „лека нощ“ на Макейб, на когото не беше проговорила цяла вечер и си легна.

Заспа рано, защото беше емоционално изтощена, но след няколко часа скочи в леглото, събудена от див и дрезгав вик.

Тя премигна, заслушана в тъмнината. Прозорецът беше отворен, но Уин нищо не виждаше в лунната нощ. Викът се повтори, този път по-силно. Внезапно осъзна, че идва от стаята на Макейб.

Тя скочи от леглото и както си беше само по тънка синя, памучна нощница излезе. Без да почука се втурна в стаята на Макейб. Той се мяташе като луд върху белите чаршафи. Завивката му беше паднала и той беше гол. Но тя не се смути, водеше я ужасът в гласа му.

— Макейб — извика и го раздруса като седна до него на леглото.  
— Макейб, събуди се!

Може би това не е най-правилната постъпка, когато човек има кошмари, но тя не можеше да понесе дивия ужас в плътния му глас.

Отново го раздруса, този път по-силно. Той седна, отворил широко очи. На лунната светлина изглеждаха езически и свирепи.

Той шумно си пое дъх. В очите му се прокрадна странен, влажен блясък.

— О, Боже! — изрече през зъби и се разтресе — Боже! — Хвана глава с ръце като дишаше тежко. — О, Уин, страхувам се, че някой ден няма да се събудя навреме...

Тя го обгърна с ръце и сложи на рамото си разчорлената му глава. Дланите ѝ го галеха успокояващо и нежно.

— Всичко е наред — прошепна тя. — Ти си в безопасност, Макейб.

Неговите ръце също я прегърнаха. Той тежко въздъхна. Все още трепереше и се обливаше в пот. Сърцето му щеше да изскочи.

— Събудих ли те? — загрижено попита той. — Съжалявам. Рядко сънувам такива кошмари, но са ми казвали, че вдигам голям шум.

Казвали са му, но кой? Чудеше се тя в пристъп на сляпа ревност. Но нито беше време, нито място за това. Макейб беше в беда и всяка брънка от женската ѝ същност се изопна в желанието си да помогне. Той прокара пръсти по гърба ѝ.

— След обяд не биваше да ти казвам за прострелването — неочаквано каза той. — Съжалих веднага щом го изрекох, но така се боях, че ще попаднеш в обсега на стрелбата.

Дъхът ѝ спря.

— Ти си се страхувал... за мен?

— Не, за крадците на банката — ядосано процеди през зъби. Той опря длани на гърба ѝ и през тънката нощница започна да се наслаждава на топлото ѝ тяло. — Разбира се, че за теб.

— И преди съм го правила — прошепна тя.

— Ето от това се изплаших, че и преди си го правила. — Допря нос до тила и раменете ѝ. Дланите му мързеливо се движеха по гърба ѝ, предизвиквайки у нея лека възбуда.

— И сама мога да се грижа за себе си. Не беше ли това твоя любима фраза? — през смях отвърна тя.

— Да, обичам да го казвам. — Той все още дишаше тежко. — Беше ужасен кошмар.

Дланите ѝ го успокояваха.

— Макейб, разкажи ми.

— Не. — За секунда я прегърна силно, после я пусна и с тежка въздишка легна обратно на възглавниците. — Докато съм се мятал, превръзката ми се е изхлузила. Уин, нали няма да припаднеш, ако включи лампата?

През тялото ѝ мина ток, но едва чуто каза:

— Не.

Той протегна ръка и стаята се изпълни със светлина. Седна с гръб към таблата на леглото, но когато сведе поглед, лицето му се изкриви.

— По дяволите.

Тя проследи погледа му и едва не изгуби самообладание, когато очите ѝ, отмалели и учудени, се плъзнаха по голото му тяло. Беше... съвършен.

Но щом видя колко голяма беше раната, загуби самоувереността си.

— Макейб, нищо чудно, че толкова те боли — едва чуто рече тя и стисна зъби, щом погледът ѝ попадна на тъмносините белези от шевове.

— Казаха ми, че ще мине известно време, преди да започна да тичам по състезания. Сега разбираш защо. Можеш ли да я превържеш? Дори ще се завия, след като излезеш.

— Много благодаря — успя да изрече тя и се изправи, без да го поглежда. Лицето ѝ така светеше, че можеше да освети непрогледна нощ.

Тя се върна с противовъзпалително лекарство и чисти бинтове от аптекката. Макейб беше покрил тесните си бедра и я наблюдаваше с дяволит поглед.

— Ех, ако имаше един фотоапарат сега — измърмори той, и се загледа в нея, докато тя си вършеше работата внимателно и мълчаливо. — Това преживяване е като проглеждане.

— Опитвам се да гледам на него като на принудителен урок по анатомия — измърмори тя.

Той само се изсмя и продължи да я наблюдава как превързва раната. Тя сложи чистия бинт като се опитваше да не се поддава на усещането от допира на пръстите си с твърдите му мускули.

Макейб я изучаваше, погледът му се плъзна по нощницата ѝ. Може би и тази ще разкопчее, както преди няколко вечери, нещастно си помисли тя.

— Ако Кейти Мод можеше да ни види, щеше да умре на място — нерешително рече Уин.

— Нали каза на Анди, че сме любовници — припомни ѝ той, — и аз му казах същото.

Очите ѝ изскочиха.

— Ти... какво?

— Отидох да го видя — рече той самодоволно и злобно.

— Макейб, нали не го удари?

Той впери поглед в нея.

— След онова, което ти причини? Боже господи, що за мъж ще съм, ако го оставя да се измъкне? Разбира се, че го ударих.

Сякаш таванът се сгромоляса върху главата ѝ.

— Не ти ли хрумна, че сега целият град ще заговори за нас?

— Напротив, хрумна ми.

— И това никак не те притесни, дори малко, така ли? — изръмжа тя. — След няколко седмици ще си заминеш, защо да те е грижа за репутацията ми?

— Даже много ме е грижа.

— Хайде, не жертвай съня си заради това. Ще се справя някак си.

Тя остави настрана противовъзпалителното лекарство и седна. Не искаше да изглежда разтревожена, но не можеше да се сдържи.

— Ще лягаш ли вече?

— Скъпа, това е само лош сън.

— Не и когато непрекъснато го сънуваш. — Тя сви ръце в скута си. — Попита ме с кого говоря за работата си? Ти с кого говориш, Макейб?

— Аз съм мъж — отвърна той.

— И ти имаш слаби места. Няма нищо срамно да се страхуваш, нали? Човешко е.

— Предполагам, че повечето хора биха се страхували, ако към слепоочието им е насочен пистолет — съгласи се той. Намести се удобно на възглавницата. Потри очите си с пръсти, сякаш да ги прочисти. — И преди съм попадал в тежка ситуация, но мисля, че тогава бях най-близо до смъртта. Непрекъснато я сънувам, с изключение на случаите, когато ми се присънва, че онзи войник го няма, за да ме спаси.

Тя хвана едната му ръка и я задържа върху леглото, наслаждавайки се на твърдостта и мекотата ѝ.

— Разкажи ми за този случай.

— Сигурна ли си, Уин? Историята никак не е приятна.

— Сигурна съм.

Той ѝ разказа къде е бил, за битките, за кланетата, за безнадеждността на хората, за мъртвите деца по улиците и за местните журналисти, които бяха убивани, ако посмееха да публикуват нещо против режима. За опасността, на която се излагаха чуждестранните журналисти и за онези, които не бяха вече между живите. За бедните

селяни, чиито мъртви тела лежаха по пътищата, без дори да им окажат последна почит като ги погребат. След това бавно и неохотно разказа за смъртта на приятелите си, за това как войниците го извадили от малката задушна постройка с мръсен под и как един от тях насочил към главата му пистолет.

Ръката му се стегна.

— Хората си мислят, че са готови да умрат. Но когато се стигне до там, си мислиш единствено за всичките неща, които не си успял да свършиш. Уин, ти беше едно от нещата, които трябва да довърша. Затова се върнах.

— Нещата, които трябва да довършиш ли?

— Откакто баща ти умря, изпълнявам ролята на авторитетния чичко пред теб. Много отдавна, така или иначе. Пиших ти, говорех с теб по телефона, и не забравях да ти изпращам поздравителни картички, но... — той въздъхна, — никога не ми хрумна, че може да си самотна, дори в компанията на Кейти Мод. Знаех, че трябва да се върна, да прекарам известно време с теб, да те опозная. Когато говорих с Ед, разбрах, че ще се омъжваш за Анди... Качих се на първия самолет.

— Защо се притесни?

— Не знам — откровено рече той. Погледна я в очите и се намръщи. — Не биваше да става така. Като си помислих Анди не беше с нищо по-лош от всеки друг мъж. Докато не те удари — добави злобно и очите му проблеснаха. — Не ми хареса мисълта, че можеш да се омъжиш толкова млада, Уин.

— Чувствам се доста архаична, за твое сведение.

— Нима? Понякога и аз имам същото усещане. Най-вече, когато съм с теб — добави той, леко усмихнат.

— Предполагам, че трябва да се върна в детската градина.

— Така ли прозвуча? — Той преплете пръстите си с нейните, разтвори ги чувствено и се намести между тях. — Пределно ясно ми е, че си станала жена, Уин. — Погледна я в очите. — И много добре осъзнавам как ми действаш?

— Да — призна си тя, като отмести поглед.

— Ако беше с няколко години по-голяма и по-префинена, щях да преспя с теб и да те забравя — безизразно рече той. — Но е

невъзможно. Затова според мен, скъпа, е по-добре да излезеш от стаята ми, преди да съм отметнал завивката и преди да те издърпам при мен.

Тя се изправи, като свободи ръката си и измърмори:

— Оценявам усилията, които полагаш заради мен.

— Какво искаш да направя, Уин, да се ожения за теб ли? — яростно избухна той. Седна в леглото, очите му святкаха. — Няма ли да бъде грандиозна грешка? Та ти живееш в една държава, а аз в друга. Но аз няма да се откажа. Животът си е мой.

— Знам — съгласи се тя. — Откъде черпиш идеите си за онези неубедителни книги, които пишеш? — саркастично добави тя.

— Не са неубедителни — хладно отвърна Макейб. — Това са приключенски романи. Не е нужно да се забивам във военната тематика, за да ги напиша.

— Защо тогава изобщо го правиш?

— Все някой трябва да го прави. Трябва да се заговори за това, та истината и свободата да не са така репресирани — върна ѝ той предизвикателството.

— И ти се намери единствен репортер за тази работа, разбира се — спокойно каза тя.

— Уин, обичам работата си. Винаги съм я обичал. Вече ти казах, не искам да се обвързвам.

— Да, не искаш. Но аз искам. И тъй като няма вероятност да намеря някого, по-добър от Анди — язвително излъга тя, — ще се сдобря с него. Ти се връщай в джунглата да те убият. Ще се омъжа за Анди, ще спя с него и ще имам деца от него.

— Преди това ще го убия! — каза той разпалено.

Тя подскочи от нежната агресивност в гласа му, от ревността му и като опря гръб на вратата се втренчи в него.

Той отметна завивката и стана на крака, разголен с цялата си унищожителна мъжественост. Без да обръща внимание на смущението ѝ, Макейб тръгна към нея, спря се достатъчно близко, за да успее да я притисне до вратата.

— Твърде стар съм — възбудено започна той — да се променям или обновявам. Нито професията си ще оставя, нито ще се ожения за теб.

— Не съм те молила за такова нещо — каза тя с основание. — Моля те, обуи си панталоните.



— Не, можеш да свикваш да ме гледаш гол. Приеми го като полово образование. Сега ме чуй, Уин — развълнува се той, — нямаш никакво основание да се впускаш в брак с мъж, който е физически насилник.

— Точно така. Точно затова не бих се омъжила за теб.

Той ядосано си пое въздух.

— Не за мен, за Анди.

— Анди ме удари само защото му казах, че си чудесен любовник.

Макейб спря да се надува и я погледна косо. Издаде леко брадичка напред и се намръщи.

— Така ли?

Тя кимна.

— А-ха.

Очите ѝ търсеха неговите.

— Макейб, що за любовник си? — попита тя с дрезгав глас. Близостта му и безсрамната му голота започнаха да възбуждат кръвта ѝ.

Ноздрите му се разшириха.

Тя сведе поглед върху широките му гърди, от все сърце искаше да отговори „да“. Но само като си помисли за последиците, поклати глава. Не можеше да рискува. И без това травмата от загубата му щеше да е огромна.

— Не — задъха се тя. — По-добре е никога да не разбере. Лека нощ, Макейб.

— Уин?

Гласът му прозвуча странно, но тя не посмя да срещне погледа му.

— Да?

— Ще си намериш някого... който да ти даде това, което искаш.

Знаеше ли той, ужасена си помисли Уин, осъзнаваше ли, че тя го обича? Най-накрая го погледна. В очите ѝ се четеше несигурност и уплаха. Той бавно я изучаваше.

— Не съм домашар.

— Нищо не съм казала. Прави каквото искаш, Макейб. Ако искаш да те убият, отивай тогава.

— Само господ решава по какъв начин ще умра — разпалено каза той. — Много добре знаеш, че може да се случи както тук, така и някъде отвъд океан.

Така беше, но това не ѝ помагаше особено.

— Да, навярно си прав. И след като отваряш дума за това — добави тя в усилието си да възбуди любопитството му, — винаги съм се чудила какво ли е да работиш в телеграфна агенция?

Лицето му пребледня.

— Не, недей... — започна Макейб.

— На двадесет и една години съм — напомни му тя, без да има намерение да прекалява със заплахата. — Мога да правя, каквото си искам. Да, предполагам, че работата като чуждестранен кореспондент може да ми хареса. Но Средният Изток ще ми е по-интересен. Ще видя пирамидите. Каква прекрасна идея!

Той се вбеси на усмихнатото ѝ лице и опърничавите искри в очите ѝ.

— Няма да стане, Уин. Аз ще те спра.

— Как? — спокойно попита тя.

Макейб премигна, сякаш въпросът го завари неподготвен и само се вторачи в нея.

— По-добре е да си починеш, аз също — рече тя. — Утре е ден за предаване на вестника. Лека нощ, Макейб, приятни сънища!

Тя се обърна, като внимаваше да не поглежда зад себе си. Докато прекосяваше хола на път за стаята си, го чуваше как енергично ругае и се усмихна. Ще го остави да размисли върху тази възможност за известно време, пък после ще видим дали ще му хареса.

## ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин Макейб приличаше на вулкан, който всеки момент щеше да изригне. Твърдите му мускули се дуплеха в тесните памучни панталони и бежовата фигурална риза, докато се мотаеше из кухнята. Уин безпомощно го наблюдаваше. Тя си спомни бързия поглед, който му беше отправила миналата нощ. Истински мъж, целият мускули и грациозност.

— Ти няма да работиш в телеграфната агенция — рече той, без да направи какъвто и да е опит да звучи учтиво. Свъсил вежди, я наблюдаваше през масата, докато тя отхапваше от препечената филийка и отпиваше от кафето си.

Уин вдигна вежди.

— Нима?

— Не ме гледай с този твой глуповат поглед — рязко каза той. — Няма да свърши работа. — Погледна часовника си. — Днес няма да имаме време, но утре, милейди, утре двамата ще си поговорим.

Тя привърши с филийката.

— Не, няма да си поговорим. Утре сутринта имаш среща с плановата комисия, а следобед с индустриалните власти — отбеляза тя с приятен тон. — Ти обеща на Ед.

По цялото му лице се изписа раздражение.

— Какво ме интересува прогресът на едно малко градче?

Зелените ѝ очи светеха срещу него.

— Ти също беше част от този град — напомни му тя — и разрастването му не е шега работа за тези, които милеят за обществото. Бяхме на път да се затрием, когато праотците на града решиха да се обединят и да започнат да развиват промишленост. Макейб, този град означава много за мен. Децата ми ще израснат тук.

Той вдигна глава и дълго наблюдава лицето ѝ. Сивите му очи придобиха странно изражение. Тя избута стола си от масата.

— Но, както казваш, няма време за разговори. Днес е ден за предаване на вестника. Може би просто веднага ще напусна и ще си

спестя труда около два часа, както винаги правя.

— Интересно е да правиш вестник — каза той и понечи да стане.  
— Много време мина.

— Интересно не е най-подходящата дума — отвърна му тя.

В два часа вече беше съгласен с нея, докато помагаше да вдига телефонната слушалка при всяко позвъняване, и междувременно оформяше първата страница. Същевременно се опитваше да пише заглавия, да подготвя поправките, които Джуди щеше да обработи в компютъра и скалъпваше постъпилите в последната минута реклами. Кракът му създаваше проблеми. Уин четеше болката по изопнатото му лице. Всички стояха прави, докато подготвяха вестника, невъзможно беше да работят седнали, дори и на високите столчета, които използваха, когато печатаха или тушираха негативите.

Тя взе едно столче и го намести пред организационното табло, върху което лежеше първата страница. Той я изпи с поглед, обръщайки се с поредната изрезка от броя в ръка.

— По-лесно ще ти е — тихо рече тя, — ако ми диктуваш заглавията и ми казваш в каква позиция ги искаш, а Джуди ще набира корекциите.

Той уморено въздъхна.

— Добре, печелиш.

Уин взе едно тесте с листчета и писалка.

— Хайде, давай!

Времето напредваше. Никога не стигаше. Но някак си успяха да привършат и да сложат страниците в черната кутия, така че Кели изхвърча през вратата и се втурна към печатницата.

— Напускам! — отсече Макейб и разтри бедрото си с уморена ръка. Джуди и Джес прегледаха какво се печаташе в момента.

— Твърде късно е — каза му Уин. — Трябваше да напуснеш до два, иначе никой няма да вземе думите ти на сериозно.

Той мълчаливо я погледна с топли очи като я изучаваше.

— Хубава си — каза внезапно, плъзгайки поглед по разчорлената ѝ коса, изумруденозелените очи и червенината по лицето ѝ.

Тя затаи дъх, защото комплиментът прозвуча искрено.

— Нима?

Макейб кимна. Ръката му отметна косата от устните ѝ и той впи погледа си в тях.

— Ако затвориш вратата, ще те любя.

Тя се изчерви, бузите ѝ пламнаха.

— По-тихо — каза рязко.

Макейб се усмихна, почувства се по-млад.

— Не желаяш ли да те целуна, Уин? — попита и се наведе напред. — Заедно го правим така добре.

Прав беше, но подобни увертюри я правеха още по-уязвима.

— По-добре да се прибираме — рече тя. — Довечера трябва да отразя събранието на градския съвет.

— Тази вечер ли? — избухна той.

— Градският съвет провежда събранията си всеки първи вторник на месеца. Днес се пада първият вторник.

Той ѝ хвърли унищожителен поглед.

— Очаквам с нетърпение да сме само двамата за известно време. Кога ще се прибереш?

— Довечера ще обсъждат водоснабдителната система. Ще имам късмет, ако приключат до полунощ.

Той изглеждаше бесен и тя си помисли, че никак не е зле, че ще бъде заета със събранието. Отблизо изражението му беше унищожително, тя се чувстваше твърде уязвима пред него.

Очите ѝ пребродиха задебелялото му лице.

— Макейб, би ли искал да дойдеш с мен? — изведнъж попита тя.

Той едва не се засмя.

— Да не смяташ, че ще ми се стори забавно?

Тя извърна глава.

— Не, всъщност си помислих, няма да ти е безинтересно да узнаеш, че постигаме това, което считаха за невъзможна цел само преди няколко месеца.

— Извинявай — рече той. — Заслужих си го. Да, Уин, мисля, че бих искал да дойда с теб.

Изненадана и доволна, тя излезе през вратата, без да обръща лице към него.

Вечеряха набързо и веднага след това отидоха в градския съвет. Уин искрено се учуди на погледите из залата, които ги следяха. Всички знаеха, че Макейб ѝ беше гост, но повечето от хората, с които тя имаше делови контакти, не го бяха виждали от години. Появата му произведе изключително впечатление на градските съветници.

Хари Лосън се здрависа с него, преди да обявят началото на събранието.

— Надявам се, че сте отделили първа страница за проекта ми за разширяване на водоснабдителната система — каза той на Макейб без предварителни обяснения.

— Всъщност, отделил съм ви заглавие на цялата първа страница.

Хари се усмихна широко.

— Ако вече сте приключил с броя на вестника, след това събрание може да се наложи да изхвърлите първа страница на боклука — сподели той. — Късно след обяд разбрах страхотната новина. Ще ви я съобщя по-късно.

Очите на Уин се разшириха.

— Получил е парите от губернатора. Разчиташе на тях — рече тя с разбиране. — Обзалагам се на половин седмична надница.

Макейб я погледна, докато се настаняваха на столовете до подиума в препълнената зала.

— Ти действително се интересуваш от това разширение, нали?

— Да, така е. В наши дни водата е сериозен проблем, без значение дали си бил в тази страна достатъчно дълго, за да го разбереш, или си отсъствал. — Тя вдигна поглед. — Всички мислят, че тя никога няма да се свърши. Но е възможно, Макейб. В много райони на страната водните показатели вече спадат и нарасналото търсене на вода от общините, промишлеността и земеделието започва да се изравнява с предлагането. Какво ще се случи, ако го превиши?

Той беше вперил поглед в нея.

— Тук не може да се случи такова нещо — каза Макейб колебливо. — Две големи реки снабдяват водната система.

— Смятам, че трябва да прочетеш изследването за водата, което имам в моите папки — каза му тя. — Сигурно ще се изненадаш като разбереш, че след десет години всяка капка вода и от двете реки ще бъде разпределена по назначение.

— Боже мой!

— Разбираш ли за какво ти намеквам? — попита тя. — Градовете ще престанат да се разрастват, тъй като за промишлеността е нужна вода. Поради същата причина ще бъдат съкратени и доставките за подразделенията, жилищните комплекси и къщите. По време на суша земеделието ще е заплашено.

Макейб се обърна с гръб към подиума, където кметът се гласеше да обяви началото на събранието. За първи път проявяваше интерес, попиваше всяка дума от обясненията на кмета в отговор на въпросите от страна на градския съвет и присъстващите.

Уин забеляза, че Макейб започна да си води записки, дори зададе няколко въпроса. Тя преливаше от гордост. Макейб изглеждаше и звучеше самият себе си, един мощен журналист с многогодишен опит зад гърба си.

Новината на кмета беше, че губернаторът отпуснал на Редвейл десет хиляди, вместо пет хиляди долара. Последният взел под внимание плачевното състояние предходната година, когато заради сушата бяха наложени ограничения във водопотреблението, а поливането на градините, миенето на автомобилите и пълненето на басейните с питейна вода бяха забранени.

Последва сериозна дискусия, постъпиха няколко възражения от данъкоплатците, които не желяеха градът им да изпада в дългове заради разширението. Хари се справи с отговорите много добре и когато дойде ред на гласуването, проектът беше единодушно приет от градския съвет. Основите бяха положени.

— За какво си говорихте с Хари след събранието? — попита го Уин, докато шофираше към дома.

— За водата — призна с половинчата усмивка той. — Казах му, че в случай на нужда ще се радвам да му помогна в работата, свързана с връзките с обществеността, без да искам пари в замяна. От това може да излезе чудесна обзорна статия за някой от националните списания — добави той. — Ще проверя как стоят нещата.

— Супер си — тихо каза тя.

— Радвам се, че мислиш така. Не, не се прибирай у дома. Да идем да вземем първата и редакторската страници. Ще трябва да намерим място за новата статия.

— Мислех си да те помоля да задържим първата страница, но не бях сигурна, че гласуването ще мине. Така или иначе, Ед не обича да ги връща.

— Този път ще направим изключение. Уин, благодаря ти, че ме покани да дойда с теб. Наистина ми хареса. Започвам да разбирам, че дори в един малък град има доста предизвикателства.

Тя се усмихна на себе си. Беше се надявала на това. Макейб си падаше по битките. А тук се водеха много битки.

В полунощ се прибраха у дома. Преди това отидоха да оставят страниците в офиса, където на другата сутрин щяха да се заемат първо с тях и после щяха да ги отнесат на печатаря. Добре че печатарят е разбран човек, помисли си Уин с усмивка. Посред нощ го закараха в офиса да им даде страниците. Ала нали и той беше стар вестникарски работник и ги разбра.

Уин се беше запътила към стаята си, когато Макейб я извика тихичко в полуосветения хол.

Тя се обърна и той закуцука към нея.

— Ако не искаш да спиш с мен, поне ме целуни за лека нощ — каза с плътен глас.

Погледът ѝ дълго търсеше неговия.

— Тази вечер бях много горда с теб. — Думите сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ.

Той се изчерви.

— Винаги съм се гордял с теб — отвърна той. Подпря бастуна на стената и я привлече към себе си, така че тя се озова между краката му.

— Макейб! — нервно каза Уин.

— Не мога да те задържа между краката си — потърси с поглед очите ѝ. — Не се опитвам да те шокирам.

— Това е нещо ново — измърмори тя. Близостта на тялото му я разтапяше. Постапи длани върху гърдите му, сърцето ѝ биеше лудо.

Той я прегърна с две ръце през кръста и доближи челото си до нейното.

— Уин, нали не говореше сериозно за намерението си да се връщаш при Анди? — попита той сякаш имаше някакво значение.

Тя затвори очи. Усещаше плътта му, мириса му. Къпеше се в аромата му и бавно се поклащаше към тялото му.

— Не — нерешително прошепна Уин, искаше само да лежи в ръцете му и заедно да направят всичко онова, за което си беше мечтала.

Устните му се разтвориха, дишаше тежко.

— Искам да легна с теб. — Тя усещаше дъха му в устата си. — Искам да бъда с теб, върху теб и под теб, Уин. — Ръцете му се плъзгаха по гърба ѝ през тънката розова блуза. — Нека ти покажа



какво ми причиняваш. — Ръцете му докоснаха опашката на гръбначния ѝ стълб. Внезапно и шокиращо той натисна бедрата ѝ към своите.

Тя зяпна и се изчерви цялата.

— Аз съм мъж — гласът му потрепери, очите му я следяха. — Желая те. Не мога да се сдържа.

— Знам.

Думите му прозвучаха като извинение. Тя се почувства виновна, че му създава неудобство, въпреки че не можеше да му устои.

— Не мога да те имам завинаги — каза той с горчив тон. — Но можем да спим заедно.

Тя поклати глава и тежко я положи на рамото му, защото усещането за жадното му тяло ѝ подкосяваше краката ѝ.

— Не бих могла да го понеса — прошепна Уин. — Боли ли те вече, Макейб?

— Кракът не ме боли — измънка той.

— Не питах за това. Може да съм девствена, но не съм глупава. Знам какво им става на мъжете, когато... когато стигнат дотук.

Ръцете му отново обвиха кръста ѝ, от което тя леко потрепери.

— Просто боли — прошепна той. — Най-сладката болка на света и тя не ми пречи. Не и с теб.

Тя се отдръпна от него и го погледна. На лицето му забеляза изражение, което до тогава не беше виждала. Не разбираше.

— Кракът ти зле ли е? — внезапно попита тя. — Цял ден стоиш прав.

— Не е толкова зле. Ще се почувствам по-добре, ако го отрежа — сухо се усмихна той.

Погледът му потърси нейния.

— Ще се оправяш ли?

Бавно поклати глава.

— Не, докато не дойдеш в леглото ми — безцеремонно каза той.

Тя сведе поглед към гърдите му.

— Не мога.

— Да, не можеш — избухна той, отправил пламтящ поглед към нея. Хвана главата ѝ отзад и я задържа така, докато устните му се сляха жадно с нейните в отговор на неговата дива и сладостна страст. Той я целуваше, докато тя не започна да стене. — Уин — прошепна

страстно, ръцете му нежно и галъовно прегърнаха гърдите ѝ. — О, Уин, Уин, никоя жена не съм желал толкова много.

Пръстите ѝ шареха по ризата му и се спряха трепетно на най-горното копче. Тя се задъхваше, докато си играеше с копчето.

— И аз те желая — успя да промълви, — но...

— Но нищо — задъхано каза той.

— Как ще се справиш — попита тя с усещането, че е желана, — когато само едно докосване на крака ти причинява болка?

— Има начини и начини — приглушено рече той. Очите му бяха натезжали, страстта пламтеше в тях. — Уин, съблечи си дрехите и ме остави да ти покажа.

— Ах, ти стар развратнико — отвърна му тя със същото и се отдръпна. — Няма.

— Обзалагам се, че си красива — бавно каза той и обходи с поглед тялото ѝ, докато в един миг тя започна да се изчервява.

Уин затаи дъх.

— Замълчи — каза рязко. — Не бива да ми говориш така.

— В момента мога да правя само това — рече той с горчивина в гласа. Погледът му срещна нейния и той задъхано разтвори устни. Лицето му беше придобило сурово изражение. Той изглеждаше огромен, рус и откровено опасен. — Можем да се съблечем взаимно — тихо предложи той. — Да легнем в моето легло на светло. Можем да се любим всякак, освен в прекия смисъл.

Тя преглътна.

— И какво ще се случи после?

— Разбира се, ще заспим — измърмори той с усмивка.

— Не, искам да кажа какво ще се случи после? — беше вперила поглед в него. — Наистина ли мислиш, че мога да приема такава близост с теб и да я отпратя като приятна увертюра?

Той леко се намръщи.

— Хората непрекъснато го правят, Уин.

— В твоя свят, може би — съгласи се тя. — Но не и в моя. Нямаше те много време, израснал си далеч от основните принципи. Но при мен не е така. В моя свят интимна близост има между съпруга и съпругата, и тогава има смисъл.

Той свъси вежди, без да мига.

— Говорих за всичките пъти, когато Анди ти е затварял телефона.

— Съжалявам, ще те разочаровам, скъпи — рече тя със саркастичен тон, — но аз не играя тази игра. И преди да си направил някоя забележка, ще ти кажа, че не очаквам да ми предложиш брак само защото сме си поиграли няколко часа.

Той изглеждаше така, сякаш го беше ударила. Лицето му леко се зачерви, а в очите му се четеше ярост, пръстите му ядно дращеха талията ѝ.

— Говориш така, сякаш става въпрос за нещо евтино.

— Защото то е евтино, Макейб — тихо отвърна тя. — Сексът за мен не е развлечение. Но очевидно за теб е.

— Налагало ми се е — изненадващо обясни той. — Нито съм бил склонен, нито съм имал възможност за каквато и да е трайна връзка с жена.

— Да, това го разбирам.

Очите му потърсиха нейните.

— Искам да легна до теб и да те любя — нежно каза той. — Толкова ли е срамно това?

Тя затвори очи от напирещите сълзи.

— Не — прошепна, — но няма да понеса спомена за това преживяване, след като си тръгнеш.

Ръцете му застигнаха върху кръста ѝ, дишаше учестено.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че е по-добре да не узная усещането при любенето с теб — каза тя твърдо, — дори и по най-невинен начин.

— Защо?

Устните ѝ се разтвориха и тя се облегна на широките му гърди, челото ѝ се сгуши очарователно.

— Защото ще стане по-лошо — едва чуто рече тя, уморена от извъртания, игри и лъжи. — Желая те от цялото си сърце. Но не мога да живея с една частица от теб, твърде алчна съм. Не мога да те допусна до себе си, а после ти да напуснеш живота ми. Това ще ме съсипе. И сега положението е достатъчно лошо.

Нерешително, но нежно, ръцете му погалиха косите ѝ. Непонятен ѝ беше трепетът на твърдите му пръсти.

Той наведе глава и тя чу тихото му, накъсано дишане в ухото си. Дланите му конвулсивно се свиваха. Той хвана блузата ѝ и я привлече до широките си, топли гърди.

— Какво ще кажеш? — дрезгаво прошепна.

Тя се свлече, цялото ѝ напрежение се събра в едно неспокойно дихание. Затвори очи.

— Обичам те — прошепна Уин.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Той мълчеше, сякаш беше спрял да диша. Ръцете му застинаха на шията ѝ и тя усети как тялото му се стегна.

Без да си дава сметка, се беше надявала, че признанието ѝ ще го зарадва и той ще ѝ довери, че чувства същото. Ще я помоли да се омъжи за него и бъдещето пред тях ще е розово и безоблачно. В живота си не беше се чувствала толкова отблъсната.

Отдръпна се от него, без да го поглежда и нервно се изсмя.

— Макейб, шокиран ли си? Сигурно непрекъснато ти се случва. Жените обичат да четат книги като тези, които пишеш. Убедена съм, че не ти е за пръв път да ти се хвърлят в краката.

Той само я наблюдаваше. А тя се страхуваше да вдигне поглед, защото нямаше да понесе съжалението в очите му.

— Не трябва да се притесняваш. Нямам намерение да те заплашвам, че ще се хвърля под влака или нещо подобно — каза тя и понечи да отвори вратата на стаята си. — Просто си помислих, че ще е по-лесно, ако знаеш за чувствата ми. Много съм... уязвима с теб. Ако настояваше, щях да легна с теб. Но после щях да мразя и теб, и себе си и нямаше да го преживея. Затова престани да ме сваляш, става ли? — добави тя и се изсмя нерешително. — Защото всичко за теб е една игра, за мен обаче не е.

Тя се извърна настрана, но той я хвана за ръката и нежно я обърна към себе си.

— Уин — тихо прошепна, — не е игра.

И преди да успее да протестира, той приближи лицето ѝ към своето и я целуна. Нищо не можеше да се сравни с това усещане, дори всичките ѝ целувки с Макейб досега. Устните му се отъркаха в нейните и ги разтвори. Тишината стенеше от чувственост. С ръце той я привлече към голямото си тяло, тя усети дъха му до бузата си. После потънаха в една невероятна целувка, която не можеше да се сравни с простото докосване на устни. Бавна и свирепа, до болка нежна. Тя усети вкуса му така, както не си бе представяла, че може.

— Това ли наричаш забавление и игра? — прошепна в устните ѝ той. — Да не би да ти приличам на мъж, който се забавлява?

Тя не успя да отговори на сърдития му въпрос, защото той отново я целуваше. Тя се надигна на пръсти, за да удължи сладостта от допира до твърдото му тяло, което тръпнеше от желание.

Устните му хапеха устата ѝ все по-настъпателно. Възбуда обладаваше тялото му. Той я привлече съвсем близо до себе си, за да усети тя мощта на мускулите на гърдите и ръцете му. Езикът му бавно и ритмично си пробиваше път между устните ѝ. От гърлото му се изтръгна дрезгаво стенание.

Той вдигна глава и тя видя бурята по лицето му, която се усещаше и в тръпнещото му тяло.

— Ще се оженим. — Уин не можеше да познае гласа му. — Веднага щом получа разрешително.

Устните ѝ се разтвориха.

— Не.

— Да. — Той се наведе и я целуна отново бавно и лениво. Усмихна се, когато усети как тялото ѝ се надига, за да отговори на порива му.

— Само... ще се намразиш — прошепна Уин, — щом мине тръпката от непознатото и след като ме имаш. — Очите ѝ бяха пълни с мъка. — Предпочитам да бяхме спали заедно...

Той поклати глава.

— Още не.

— Кракът ти — измърмори тя и сведе поглед. — Забравих за него.

— Не, не е кракът ми. Моята съвест. — Той издаде брадичката си напред. — И аз не мога да те приема спокойно, Уин. Затова да се оженим, пък ще видим какво ще излезе.

— И при първия удобен случай ти ще хукнеш към Централна Америка.

— Вече ти казах, че нямам намерение да се отказвам от това — отсече той. — То е животът ми.

— Да, разбирам. — В гласа ѝ се доловиха тъга и горчивина. — Няма да се омъжа за теб, Макейб. Не мога да стоя тук и да се опитвам да работя в непрекъснати тревоги за теб, дали няма да умреш в джунглата, докато отразяваш волейболен спор.

— Предполагам, че искаш да стане така, както ти си го представяш — отвърна той. Очите му блестяха нахално, бяха изгубили любовната мекота. Той се отдръпна от нея, за да си запали цигара. — Искаш да остана в Редвейл и да пиша книги, да забравя за всичко, за това ли намекваш?

— Намеквам или не, нямам намерение да гледам деца сама.

— Има болница — избухна той.

— Голяма работа, а има ли и съпруг, който да ми помага в трудностите? Ами празниците, рождените дни, годишнините, които ще прекарвам сама? Ами седмиците, в които няма да получавам писма, нито ти ще се обаждаш, защото си в затвора? Какво ще кажа на децата? Да, имате си татко, ето снимката му. Ще можете да го видите в промеждутъците между войните.

Той заприлича на градоносен облак.

— Приеми ме такъв, какъвто съм, или ме остави на мира! Вече ти казах, няма да се променя. Уин, не мислиш трезво.

— Не мисля трезво — кимна тя, а в очите ѝ пламтеше гняв. — Та, какво ми предлагаш, Макейб? Няколко ноци в леглото с теб по веднъж или два пъти на година? Защото така ще стане.

Той ядосано махна с ръка.

— Преувеличаваш. Нали каза, че ме обичаш? Каква е тази твоя любов тогава?

— Единствената, която искам — успокоена рече тя. Вглеждаше се в загорялото му лице под разчорлената руса коса, докато не я заболя от любов. — Не става, Макейб, няма да се омъжа за теб и няма да спя с теб. Анди може и да не е за мен, но сигурно ще си намеря някого, когото ще обичам толкова, че да се омъжа за него. Мъж, който с желание ще дава толкова, колкото и ще получава.

За миг той изглеждаше опасен, очите му станаха тъмносиви и свирепи.

— Ти пък какво даваш? — упрекна я той. — Само тялото си и професията на любовта.

— Тялото е стандартен проблем. Ако си търсиш жена за една-две ноци, просто иди в града с няколко петдесет доларови банкноти и застани на някой уличен ъгъл в центъра.

Тя влезе в стаята си.

— От друга страна, това с професията на любовта беше грешка. Забрави, че съм го казала. Щом тя няма особена стойност за теб, сигурно в края на краищата наистина не си струва. — Тя затвори вратата пред шокираното му лице и я заключи.

Съблече се и си легна. Не обърна внимание на рязкото почукване по вратата, нито на плътния глас, който тихо я извика. Учудващо, тя заспа. Беше твърде вцепенена, за да се тревожи. И без това после щеше да я боли.

Когато излезе, Макейб сипваше кафе на масата.

— Налях ти една чаша, като те чух, че се размърда. — Тя седна и той бутна кафето към нея. Уин забеляза, че беше сложил също сметана и захар. Все още беше смутена от излиянието си предишната вечер.

— Искаш ли нещо за ядене? — кратко попита тя.

— Задавих се и за малко да умра — със същия рязък тон ѝ отвърна той. Отпи от кафето и остави чашата на масата. — Ще привърша седмицата и се връщам на работа.

Очакваше тези думи, но въпреки това я заболя. Сега пък защо се насълзяват очите ѝ?

— Чу ли? — едва чуто рече той.

Тя бавно си пое дъх и вдигна чашата към устата си. Направи опит да каже нещо, но нищо не се получи и само кимна.

— Няма ли да кажеш нещо? — Той се изсмя с известна доза сарказъм, присвил пламнали очи.

Тя облиза една капчица кафе, останала на устните ѝ, и енергично поклати глава.

Отпи още веднъж, но ръката му така трепереше, че се наложи да остави чашата на масата.

— Уин, не постъпвай така с мен. — В гласа му се долавяше страдание, очебийно, но неволно. Той стана от стола и внезапно протегна ръце към нея, прегърна я силно. Повдигна я на ръце, без да обръща внимание на болката в крака си, цялото му тяло се тресеше. Макейб търкаше буза в кожата ѝ, а устните му сякаш търсеха нейните устни. Когато ги докосна, от гърлото му се изтръгна приглушено стенание. Той не спираше да я целува. Усети вкуса на сълзи, но недоумяваше откъде се взеха.

— Макейб — изхлипа Уин и стегна прегръдката си около врата му, като го целуваше. — Кракът ти...



— По дяволите, кракът ми. — Той дишаше тежко, хапеше устните ѝ, гъделичкаше ги, предизвикваше истински водовъртеж от чувственост, от който и двамата тръпнеха.

Тя беше плътно до него, показваше любовта си по всички възможни начини, които познаваше. Когато най-после спряха и той я освободи от прегръдката си, беше твърде развълнувана да стои на краката си, та се наложи да се облегне на него.

— Не ме интересува, дори и да ме напуснеш — прошепна тя, зелените ѝ очи се къпеха в сълзи. — Не ме интересува.

— Да, виждам — нерешително каза той, обгърна с ръце лицето ѝ и обсипа с целувки солените сълзи.

— Не съм виновна аз — едва чуто рече тя. — Не трябваше да се връщаш, не трябваше да съсипваш живота ми.

— Напротив, трябва. Трябваше да се върна. Мисълта за теб и Анди ме тормозеше.

Това беше като шок. Тя вдигна поглед, изражението на очите му я накара тутакси да се откаже от въпроса, който имаше намерение да зададе.

— Когато отново те видях, знаех, че вече не съм същият — продължи тихо той, — знаех, че никога нямаше да съм същият. Уин, искам да съм свободен. Но докато те има, аз никога няма да съм свободен.

Сълзите отново напълниха очите ѝ. Той сякаш не изричаше думите, а ги преживяваше. Тя долови страданието по измъченото му лице.

— Не плачи — тихо рече той. — Не знаеш колко ме боли да те гледам така.

Тя избърса очи с опакото на дланта си.

— Съжалявам, че усложнявам нещата — тихо рече. — Вече няма да се меся в живота ти. Ще приема това, което можеш да ми дадеш и няма да те моля да ми сваляш звезди от небето. Става ли? — Тя вдигна поглед към него, изпълнен с толкова любов и доверие, че той изстена и се наведе да я целуне страстно. — Накара ме да се чувствам като последен мръсник — рече той едва чуто. — Но, Уин, не мога да се откажа. След няколко години може би ще се заема с политиката в малките градчета и ще пиша книги. Но... сега още не. Де да можех.

Ще ми се да можех да ти дам всичко, което пожелаеш, луната, звездите... цяла стая, изпълнена с рози.

— Добре — рече тя, предала се вече напълно.

— Няма ли да кажеш нещо? — подозрително попита той.

Уин поклати глава и тъжно се усмихна.

— Обичам те — каза простичко. Тогава долната ѝ устна потрепери и развали магията.

Той стисна зъби и въздъхна.

— Да, виждам — каза уморено и я привлече към себе си. Доближиха челата си. — Уин, омъжи се за мен, а по-късно ще обсъдим подробностите. Не мога да живея без теб. Сега го знам със сигурност.

Тя се чувстваше по същия начин, но на него вече му беше известно. Тя въздъхна и се приближи.

Устните му оставиха челото ѝ и се насочиха към устата ѝ. Ръцете му потърсиха гърдите ѝ. Той я целуна нежно и бавно в дивия, еротичен ритъм на телата им.

— Makeйб? — прошепна Уин, треперейки.

— Шшш. — Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и нежно я притиснаха към неговите. От движението за миг лицето му се изкриви от болка. — Повдигни се малко — прошепна той и я целуна в устата.

Тя рязко изстена, ръцете ѝ сграбчиха раменете му. Тялото ѝ се разтресе от едно непознато досега усещане.

— Уин! — изстена той, докато пламенно я целуваше с разтворени устни и търсец език.

Тя също го целуна, и сякаш ток премина по телата им. Извика безпомощно, обхваната от огъня на сладостно желание.

Ръцете му се опитваха да разкопчат сутиена ѝ под тъканата блуза. Дланите му я изучаваха, нежно повдигаха гърдите ѝ, прегръщаха ги, гъделичкаха ги, докато в един миг тя имаше усещането, че не можа да диша нормално.

— Легни до мен на кушетката — нерешително каза той и я дръпна нататък.

Уин мълчеше, не протестираше. Настани се върху меките възглавници и го наблюдаваше как съблича ризата си. Makeйб се изтегна до нея.

Тя ококори зелените си очи, като видя изражението му, докато той минаваше отгоре ѝ. С треперещи пръсти понечи да погали

широките му, топли гърди. Малки капчици пот блестяха по тялото му и навлажняваха дланите ѝ.

От допира той потрепери, надигна се да направи място на ръцете ѝ, като не сваляше поглед от нея. Искаше му се тя да види реакцията му.

— Обичам да те докосвам — прошепна тя страстно.

— И аз обичам да те докосвам — отвърна той с дълбок и нежен глас. После се облегна на лакътя си и дръпна блузата ѝ. — Свали я, Уин.

За миг тя се поколеба, той отново я дръпна лекичко и се усмихна.

— Виждал съм те вече. И ти си ме виждала, целия. Нали ще бъдем съпрузи? Не е ли това предимство в известен смисъл?

Да, щяха да се женят. Тя седна на кушетката и го остави да разкопчее блузата и сутиена ѝ, после легна обратно. Той я следеше с поглед.

Пръстите му жадно галеха копринената кожа около гърдите ѝ, самата гледка на тялото ѝ го опиваше.

— Мислила ли си какво ще почувстваш, ако те целуна тук? — той докосна мекото хълмче.

Очите ѝ се разшириха, започна да диша на пресекулки.

— Да, мислила съм — призна.

Той наведе глава и леко се усмихна. С устни сладострастно поглади кремавата ѝ кожа, тялото ѝ се изви към него и от гърдите ѝ се изтръгна рязък вик.

— Обичам това — тихо рече той и я хвана под мишниците, за да я обгърне цялата. С устни превземаше всеки сантиметър от тялото ѝ.

Тя безпомощно трепереше. Това беше най-невероятното удоволствие. Притискаше се в него, прегръщаше главата му, устата му.

— Първия път, когато те целунах, казах, че си страдна — той вдигна поглед към очите ѝ, — но, скъпа, не съм подозирал, че криеш толкова страст. Ти си сладка и дива в ръцете ми, като отхвърлена любовница, която всеки мъж би пожелал.

— Ние не сме... любовници — прошепна тя.

— Все още не — измърмори той и се наведе да я целуне. — Скоро ще станем. Много скоро. Ще ти покажа всички начини, по които мъжете и жените могат да си говорят чрез телата си, бавно и интимно.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Без дрехи си много хубав — нерешително рече тя.

Той се усмихна доволно на срамежливата ѝ забележка.

— Предполагам, че и ти си много красива без дрехи, поне доколкото съм виждал тялото ти голо. — Прокара ръце през полата ѝ и усмивката му се стопи. — Уин, ще ми позволиш ли да те съблека?

Тя едва дишаше. Мисълта, че той ще свлече полата, чорапите и оскъдното ѝ дантелено бельо и ще я наблюдава цялата с онзи натежал и търпелив поглед я възбуди неистово. Разтвори устни от усещането, което бушуваше в нея и накрая избухна.

Уин протегна ръце и докосна гърдите му, после намери пътя надолу към твърдите мускули на кръста и стомаха му, докато стигна до катарамата на колана. Той се стегна от допира, мълчаливо взе ръцете ѝ и ги пхна под ризата си. Сложи ги върху гладката повърхност на стомаха си.

Тя почувства как той трепери, очите ѝ се разшириха.

— Макейб — изплашено прошепна.

Невинните движения на пръстите ѝ сякаш отрициха някаква сила в него.

Той я затисна с тяло, като я гледаше право в очите и впи устни в нейните. Дългите му, силни крака се промъкнаха между нейните.

Ръцете му поемаха тежестта на тялото му, но тя беше плътно притисната между него и възглавниците. Погледна го право в очите и се задъха от възбудата, която той предизвикваше у нея.

— Когато се оженим, госпожице Аскот — грубо каза той, — ще лежим точно така в леглото ми. Но между телата ни няма да има купища дрехи и ти ще можеш да почувстваш как всяка моя фибра изгаря тялото ти.

Тя разтвори устни, докато го гледаше. Усещането от тялото му, миризмата му, топлината му я подлудяваха.

— Не те ли боли кракът така? — прошепна тя с променен глас.

— Непоносимо, скъпа — призна той, но в очите му проблясваха диви и страстни пламъчета, — дори не усещам болката. Усещам само теб. Уин, ти си като коприната и огъня. Желая те толкова много, че бих могъл да тичам гол през огнена гора, без да усещам горещината.

Пръстите ѝ докоснаха лицето му толкова нежно, колкото бурно беше чувството, което я разкъсваше.

— Тогава съм твоя, вземи ме — прошепна тя, — позволявам ти.

Той преглътна, погледът му падна върху устните ѝ.

— Искам, но мисля, че няма да мога.

В очите ѝ се отрази недоумение, той също леко се усмихна.

— Не говоря за това, Уин — рече с плътен глас. — Както виждаш, мога и веднага да го направя. Говоря за това, че не искам да развалям всичко.

Насълзените ѝ очи въпросително го гледаха. Той се изсмя и отметна разчорлената коса от лицето ѝ.

— Някак си е по-различно — бавно рече той. — Винаги съм приемал жени в леглото си, но сега е друго. Искам да те видя, облечена в бял сатен, как вървиш към олтара. Искам целият свят да знае, че не си зарязала принципите си, както толкова много хора днес. — Той леко се намръщи, докато я гледаше. — Искам да сключим брак в църква, дори и да е кратка церемонията. Искам всичко да е както подобава, честно и открито. Не очаквай това да се случи тук на дивана — въздъхна той и легна по гръб.

В този момент тя го обичаше повече от всеки друг път. Приблужи се и зарови лице в рамото му като лениво увеси ръка върху голите му гърди.

— И пръстен ли ще сложиш?

— Ако желаеш.

— Разбира се, че искам. — Отметна назад главата си и го загледа. — Не искам другите жени да си мислят, че си свободен. Бога ми, в наши дни конкуренцията е жестока.

— Ти пък от какво има да се притесняваш? — Мислите и погледът му се зареяха в голото ѝ тяло. — Фю! Имаш ли нещо против да се облечеш? Честна дума, не съм виждал нищо по-безсрамно. Предизвиква ме да разкъсам блузата ти и да те целуна по...

— Престани! — задъха се тя и скочи на крака. — Как не те е срам!

Той я наблюдаваше отпуснато и доволно, докато тя се бореше с копчета и закопчалки.

— Уличница!

Тя го изгаряше с поглед.

— Потрай само да съблека отново блузата си, неблагодарнико.

Макейб стана на крака като разтърка енергично бедрото си и облече ризата си.

— Днес няма ли да ходим на работа? — попита той.

Тя въздъхна и се спусна да търси будилника.

— Девет и половина е. Закъснели сме с цял час.

— Боже мой, доста време сме си лежали тук — измърмори той и се усмихна на червенината по лицето ѝ. — Колко жалко, че още не сме женени... Като споменах за това, тази сутрин можем да получим разрешителното и кръвните тестове, а другата седмица ще обявим сватбата във вестника. Джес и Джуди ще са ни кумове, а Кели ще те предаде на младоженеца. Старият свещеник Барнс ще ни венчае в Презвитерианската църква... — Той хвърли поглед към Уин. Тя мълчеше шокирана от скоростта, с която Макейб планираше всичко. —  
Още ли си презвитерианка?

Тя кимна в унес, а той продължи:

— Можем да се оженим в събота. Какво ще кажеш?

Тя не спираше да клати глава, пред очите ѝ като филмова лента премина целият ѝ живот.

— Хайде, да не вземеш да замръзнеш в тази поза — рече той и хвана ръката ѝ, — има да оправяме много неща. Раздвижи се, скъпа.

Излязоха заедно. Следващите няколко дни се изнизаха с невероятна бързина. Беше петък следобед. Кръвните тестове бяха готови, разрешителното лежеше в джоба на Макейб, а церемонията беше насрочена за десет часа на следващата сутрин. В офиса Уин се беше вторачила в стената и се опитваше да си представи, че е съпруга на Макейб. Той излезе на обяд в някакъв клуб и още го нямаше. Беше споменал, че с кмета ще ходи на събрание на бюджетната комисия, така че вероятно щеше да закъснее. Уин се усмихна, като си помисли за снощното преживяване. Само беше я целунал, без да повтори пламенната увертюра на кушетката. Тя жадуваше да изпита изненадата от прегръдката му, но очакването не беше такова изпитание вече. Не и когато виждаше ярката светлина в края на тунела. Още една нощ сама в леглото, и после...

Тя въздъхна. Щеше да го притежава, физически. Кога ли щеше да реши да замине за Централна Америка? Все още се водеше на работа в телеграфната агенция. Не можеше да удължи самоотлъчката си, щом вече беше здрав, не и ако желаше да продължи да работи там. Не и когато Уин чувстваше любовта му, за която очите му мълчаха все още. Той я обичаше, но не достатъчно.

Внезапно извъняване на телефона я стресна. Тя вдигна слушалката.

— „Редвейл Куриер“. Уин Аскот на телефона.

— Момичето е — каза една от жените в магазина. — Слушай, знаеш ли какво става при складовете за памук? Навсякъде хвърчат полицейски коли, а според стария Майк Хам направили клопка на някакъв избягал убиец. Имаш ли някаква информация от полицейската хроника?

Уин затаи дъх.

— Ще погледна.

Изтича да включи компютъра и веднага разшифрова няколко много спешни съобщения от местната полиция и шерифството. Със сигурност споменаваха за склада и двама заподозрени.

Уин вдигна слушалката.

— Според хрониката са двама.

Чу се сподавен звук и после се обади същата жена:

— Бен от противопожарното отделение ми каза. Хванах го на вратата. Двама затворници, обвинени в убийство, избягали от затвора „Ридзвил“. На единия семейството му живее някъде на юг. Полицията спряла откраднатата кола и те простреляли Ранди Търнър.

— Ранди! — Уин го познаваше; млад мъж, имаше жена и малко дете. От шест месеца работеше в полицейския отдел. — Как е той?

— Зле. Не знаят дали ще оживее. Бен казва, че ги чул да си говорят, че ще арестуват виновниците. Слава Богу, представяш ли си...

— По-добре да тръгвам натам преди всичко да е приключило, ако искам да направя снимки — прекъсна я Уин. — Благодаря, че ми се обади. Много съм ти задължена.

— На твое разположение съм.

Уин грабна фотоапарата и мушна в чантичката си бележник и писалка.

— Скоро ще се върна — обади се на Джуди. — Току-що в склада са арестували двама убийци.

— Внимавай! — извика след нея Джуди.

— Винаги внимавам.

Складът беше само през една пресечка. Тя остави колата пред офиса и се затича натам. С колата само щеше да се забави.

Тръгна през задните дворове по една лъкатушеца уличка към металната сграда, която сега беше пуста, защото вместо памук в нея държаха фъстъци и соя.

Полите ѝ се вдигнаха като зави зад ъгъла. Внезапно се озова пред дулото на пистолет, насочен право към нея. Държеше го единият от двамата опърпани мъже, които се задаваха по улицата към нея.



## ДЕСЕТА ГЛАВА

Уин замръзна на мястото си, отчаяно гледаше пистолета, който ѝ изглеждаше огромен. Сякаш виждаше тъмното туловище на цевта на оръжието и трескаво си помисли: „Това е краят!“.

— Ей, курво! — извика по-високият. — Разкажи ни за ирландския късмет — добави той със северен акцент. — Тони, хвани я за ръката. Сега можем да се пазарим с ония.

— Ти си отговорът на нашата молитва, жено — каза мургавият мъж, който явно не беше тукашен и когото другият нарече Тони, и грубо хвана ръката ѝ. — Не ни създавай неприятности, и няма да пострадаш. Просто ела с Джак и Тони и не създавай неприятности.

Той грубо я хвана с трепереща ръка. Лицата и на двамата лъщяха от пот. Тя почти усещаше страха им. Дали не беше нейният собствен страх — чудеше се тя и насила местеше скованите си крака. „О, Макейб, защо ли не те послушах?“ — помисли си тя, изпълнена със съжаление.

По-ниският мъж дръпна ръката ѝ на гърба и ядосано блъсна фотоапарата и чантичката ѝ на земята.

— Не мърдай, жено — изгрухтя той.

— Ей, там има ченгета — изкрещя по-високият, когато тримата се притиснаха до ъгъла на сградата, където уличката пресичаше платното.

Старши полицаят се изправи зад колата си.

— Какво искате?

Уин разпозна гласа на Бил Дейвис, един от най-способните полицаи в града и за щастие добре обучен да преговаря. Уин се поотпусна, защото знаеше, че в отдела имаше някои по-млади полицаи, които бяха по-припрени.

— Хванахме заложник — изкрещя високият. — Една жена. С голям фотоапарат.

— Уин! — избухна Бил.

— Това ли е името ти, жено? — рязко попита Тони и още по-силно изви ръката ѝ назад. В един миг ѝ се струваше, че ще щракне. — Тоя познава ли те?

— Да — задъха се тя, — аз съм репортер.

— Боже — избухна високият, — точно това ни трябва. Добре, скъпа, само не се шашвай и ще напишеш най-добрата статия в живота си.

— Дали ще съм жива, за да я разкажа? — попита тя.

— Може би, ако си послушна. — Високият мъж повиши глас. — Хей, ченге, това е нейното име, тя е репортер. Правете, каквото ви кажа и тя няма да пострада.

— Какво искаш, Муни? — рязко извика полицай Дейвис. Уин забеляза загриженост в гласа му и тутакси се намрази за глупавата си постъпка, която усложняваше положението.

— Искам хеликоптер — извика онзи отново — и пилот, който да ни заведе, където му кажа.

Последва мълчание, чуваше се само шушукане.

— Муни, най-близкият хеликоптер, който можем да намерим, е собственост на армията. Ще се наложи да се обадим до базата, ще ни трябва малко време.

— Нямам време — изкрещя беглецът, — нито тази уличница тук.

— Мога да ти намеря вертолет най-малко след два часа! Но на летището има малък самолет, пилотът е тук. Той е съгласен да ви качи.

Двамата мъже се спогледаха.

— Джак, какво ще кажеш? — трескаво попита онзи, който не беше тукашен. — Колкото по-дълго останем тук, толкова по-напечено става. Ще докарат още ченгета и току-виж им хрумнало да ни атакуват. Нямаме избор.

— Не знам — рече Джак с пресипнал глас, — може да е капан. Нямам доверие на тия селяндури.

Уин се молеше да не припадне и да не се отдаде на паниката, която я завладяваше. Пистолетът опираше гърлото ѝ, искаше ѝ се да вика, да пици, да моли да пощадят живота ѝ, но тези мъже бяха толкова отчаяни, че не им пукаше дали ще я убият. И тя го знаеше. Усещаше вкуса на смъртта, както никога досега. Единствено я терзаеше мисълта, че никога вече нямаше да види Макейб.

— Чакай малко — каза високият и погледна Уин. — Тя познава ченгето. Ей, курво, я кажи тоя честно ли играе? Тони, доближи пистолета и я накарай да се изпоти. Хайде, курво, ченгето точен ли е?

Тя преглътна.

— Да — успя да изхлипа тя. — Той държи на думата си. Няма да наруши обещанието си. Няма... да остави и другите да нарушат обещанието си.

Високият се поуспокои, но натисна пистолета към гърлото ѝ.

— Да я вземем с нас — предложи niskият. — Да, Джак, може да я вземем.

Джак кимна.

— Добре — каза той решително.

Отмести пистолета от гърлото ѝ и тя можеше да диша малко по-нормално, въпреки че беглецът до болка стискаше ръката ѝ.

— Хей, ченге, вземаме самолета — изкрещя престъпникът на полицаия, — но курвата идва с нас. Излизаме. Приятелчето ми е насочило пистолет в гърба ѝ. Само едно движение и тя ще умре. Схвана ли?

— Разбирам — спокойно отвърна Бил Дейвис. — Хайде излизай, Муни, никой няма да стреля. — И той извика на хората си да свалят оръжие.

Това беше най-дългата разходка в живота на Уин. До пътя имаше само половин сграда разстояние. Но с всяка крачка тя като че ли агонизираше от страх и в очакване. Ами ако пръстът му се изплъзне или той се спъне? Тя усещаше студеното и твърдо дуло на пистолета, опрян в гърба ѝ. Така трепереше, че ѝ беше трудно да се движи. Знаеше, че по страните ѝ се стичат сълзи, но не можеше да ги спре. Беше ужасена до смърт.

В момента за нея съществуваше само бетонното платно под краката ѝ и пистолетът зад гърба ѝ. Извитата ѝ назад ръка ѝ причиняваше неудобство. Чуваше стъпките на похитителите си зад себе си. В далечината различи униформени мъже и премигващите сини лампи на полицейските коли.

Мислите ѝ трескаво се лутаха, но тя си наложи да се успокои. Ако я изведат от Редвейл, нямаше никакви шансове да остане жива. Щяха да убият и пилота, и нея. Вече имаха присъди за убийство, така че още две убийства нямаша никакво значение за тях. Трябваше да

измисли нещо, веднага. Високият не носеше оръжие. Само ниският беше въоръжен. Това донякъде улесняваше положението. Ако можеше по някакъв начин да помогне на полицията да ги хване, без да им дава възможност да прострелят нея или някой друг невинен човек.

Можеше да припадне, но убиецът само щеше да използва тялото ѝ за прикритие или да я застреля, така нищо нямаше да постигне. Ясно ѝ беше, че и двамата бяха безумно изнервени. Тя, също. Самата заплаха, че ще я прострелят или убият я караше да се тресе от ужас.

— Джак — изхриптя ниският, когато доближиха насъбралите се около колата полицаи. — Джак, ами ако те...

— Млъкни! — отрязва го високият. — Не си изпускай нервите, глупако. Наблюдавай момичето. Тези ненормални репортери не изпускат възможност да се възползват от всяка ситуация.

— Разбира се, Джак. — Отново натисна пистолета към гърба ѝ. — Усещаш ли го, жено? Ще те вдигна във въздуха, ако се опиташ да шикалкавиш. Ясно ли е?

— Не си го и... помислям дори — едва чуто рече тя. Ръката ѝ се отпусна, сякаш беше извадена от рамото, но тя не спираше да обмисля как да се измъкне.

Мъжете я избутаха на тротоара и първия човек, когото видя, беше Макейб. Той стоеше сковано до Бил Дейвис, а лицето му представляваше мрачна и сурова маска, зад която Уин не можеше да проникне.

— Това е пилотът — рече Дейвис и кимна към Макейб. — Той ще ви вдигне във въздуха.

— Имаш ли разрешително, човече? — високият попита Макейб.

— Не бери грижа — отвърна той с подигравателна усмивка. — Мога да управлявам самолет.

— Е, само да опиташ някой номер и момичето си отива — рече ниският. — Да тръгваме.

Макейб закуцука напред, подпирайки се на бастуна. Уин остана с широко отворени очи, чието послание изглежда той не забеляза. Погледът му не слизаше от двамата мъже, дори и след като се приближи.

— Малко е далечко, човече — подразни се онзи, когото наричаха Тони и стисна Уин още по-силно. — Чуваш ли? Ще я убия, ако се приближиш.

Високият се паникьоса.

— Казвам ти, стой настрана!

Макейб спря точно пред Уин.

— А, сега момчета — рече спокойно, — какъв е проблемът? Никой няма да стреля. Само пуснете дамата, и аз ще ви стана заложник. Става ли?

Уин не смееше да диша. Двамата бегълци нервно се спогледаха.

— Големичък е — измънка Тони.

— Да, но е куц. Не виждаш ли как се подпира на бастуна си? — измърмори Джак. — По дяволите, по-лесно ще ни е да следим само един човек. Пусни момичето, ще вземем него.

Макейб пронизваше с поглед по-ниския мъж.

— Точно така — рече той като наблюдаваше престъпникът как пуска ръката на Уин. Гласът му прозвуча едва ли не като при хипноза. — Точно така, пуснете я.

Тони разхлаби захвата и изведнъж я пусна, освобождавайки я от болката и неприятната близост с него. Но тя не се помръдна. Стоеше неподвижно и гледаше с ужасени очи. Ами ако застрелят Макейб? Господи!

Ала Макейб беше толкова спокоен, все едно беше на риболов. Тя обаче го познаваше и забеляза, че лицето му леко пребледня.

— Не се опитвай да правиш номера, големичък — изхриптя ниският и насочи пистолета към Макейб.

Той го погледна сурово и Уин беше сигурна, че си спомни за един друг случай на едно друго място. Искаше й се да му изкрещи да внимава, защото ако нещо се случеше с него, тя щеше да умре. Ала стоеше като вкаменена и не помръдваше.

— Няма да прави номера — ехидно се ухили високият. — Нали, големичък? Та ти си сакат.

— За това говорихме вече — измърмори Макейб със заплашително тих глас. И преди някой да разбере какво става, той направи рязко движение, сякаш кракът му беше в цветущо здраве. Той се наведе напред и сграбчи ниския мъж за ръката като го прекатури. Масивният му юмрук се стовари с трясък. Чужденецът извика и се строполи на земята. Пистолетът се озова в ръката на Макейб. Без да поглежда той се извъртя на 180 градуса и с един удар на оръжието точно в лицето на другия престъпник го блъсна в ръцете на полицаите.

Всичко се случи толкова бързо, че Уин само премигваше и не можеше да повярва. Лицето на Макейб беше спокойно като повърхността на езеро. Той извърна глава и погледите им се срещнаха.

— Господи, колко си бърз! — възкликна Бел Дейвис, като се приближи. Хората му вдигнаха престъпниците от земята и ги отведоха до патрулните коли. Старши полицаят си свали шапката и избърса изпотеното си чело.

— Макейб, постъпката ти беше ужасно рискована.

— Преди да протестираш, виж това — Макейб отвори гнездото на пистолета на престъпника и го показа на Дейвис.

— Празен е! — възкликна полицаят и изрече нещо, което за нищо на света Уин не би повторила. — Ей, момчета, пистолетът е бил празен.

— Ти ми каза, че са стреляли по теб няколко пъти — каза му Макейб. — Когато мъникът го насочи срещу мен, видях барабана. Предположих, че след като в патронника няма куршум, пистолетът е празен. Но... — добави той с мрачна усмивка, — погледът на онзи ми подсказа, че блъфира. Това ми беше достатъчно.

— Реших, че си се побъркал — призна си Дейвис, докато го наблюдаваше. — Ами ако оръжието беше заредено?

— Щях да съм мъртъв — простичко отвърна той. Беше насочил пламтящ поглед към Уин. — Добре ли си? — попита с плътен и хриптящ глас.

Тя преглътна и кимна. Устните ѝ бяха изсъхнали, чувстваше се така, сякаш всеки момент щеше да припадне. Едва се държеше на краката си. Сковаността започна да се отдръпва и стъписана осъзна колко близо е била до смъртта.

Макейб бавно си пое въздух.

— Можех да убия и двамата — каза тромаво. — Можех да ги убия, загдето ти причиниха това.

— Добре съм — рече тя немощно и едва успя да се усмихне. — Съжалявам, че те забърках в това, Бил. Някой каза, че си ги арестувал.

— Никога не вярвай на слухове, не знаеш ли? — търпеливо ѝ обясни той. Поклати глава и изсвирука с уста. — Вече бяхме взели решение. Щях да печеля време и да преговарям. Ако не се получеше, щях да рискувам да ги нападнем. Но Макейб се появи в най-подходящия момент. Синко, предполагам, че подобни ситуации ти

възбуждат апетита. Няма да ти казвам на какво прилича долната челюст на Муни — добави той с усмивка.

Макейб го погледна.

— Ако предяви иск, ще се радвам да се явя в съда заедно с него. Предай му какво съм ти казал.

— Мисля, че не изгаря от нетърпение да си създава допълнителни неприятности. И без това си има достатъчно.

Той потупа Уин по гърба.

— Гледай си репортажите и остави на нас да залавяме мошениците, нали, Уин? Не те бива за такива неща.

— Разбира се, Бил — рече тя нерешително и се усмихна. — Следващия път ще си остана в офиса.

— Много ти благодаря — извика той през рамо. — Трябва да дойдеш в полицията да подпишеш едно обяснение.

— Нека се освестя и веднага ще дойда при теб — отвърна тя.

След като полицейските коли се отдалечиха наоколо се насъбраха хора, любопитни да узнаят какво се беше случило. Макейб използва врявата, хвана Уин за ръката и я поведе по уличката към офиса. Лицето му беше мрачно, без каквато и да е следа от усмивка, очите му гледаха заплашително.

— Какво се случи? — развълнувано попита Джуди.

Кели и Джес се обърнаха от дъното, където работеха.

— По-късно за това — отсече Макейб. Той въведе Уин в офиса и затръшна вратата след себе си.

— Е, Макейб — рече тя, но нямаше сили да спори.

Той и не спореше. Прегърна я така, сякаш се страхуваше, че може да избяга. Сгуши лице до шията ѝ, като дишаше тежко. Ръцете му, цялото му тяло трепереха. Той изстена и я притисна още по-силно.

— Боже Господи — изхриптя той. — Боже мой, никога не съм бил по-изплашен.

Тя поглади косата на тила му нежно, прокарвайки пръсти през нея.

— Всичко е наред, скъпи — тихо прошепна тя. — Добре съм, наистина, чувствам само... някаква слабост. Нищо не ми направиха, само малко съм охлузена.

Той не спираше да трепери, а тя се плашеше, като го виждаше толкова уязвим и разстроен.

— Makeйб, добре съм — повтори и плътно го прегърна. — Добре съм!

— Ако пистолетът беше зареден — рече той с дрезгав глас, — можех и да те загубя. Там на улицата с една дузина полицаи наоколо. Да гледам как умираш.

— Но не се случи — тихо каза тя. — А и неуспехът си е неуспех, нали така?

— Не, съвсем не е така. — Той рязко си пое дъх и вдигна главата си. Лицето му беше бяло като платно, а в очите му се четеше дива ярост. — Това е. Край. Напускаш. Ще си стоиш у дома, ще гледаш деца и ще отглеждаш рози. Но тук няма да работиш.

Очите ѝ се разшириха от почуда.

— Това е професията ми.

— Беше твоя професия — хладно отвърна той. — Вече не.

— Защо? Заради някакъв инцидент, който се случва едно на милион, при това без да се превръща в трагедия? — попита тя. — Ти не се отказваш от своята професия, защо аз да го правя?

Той стоеше и не сваляше поглед от нея, лицето му стана безизразно.

— Така ли се почувства, когато ти разказах как ме простреляха? — бавно зададе въпроса, сякаш едва сега проумяваше отговора. — Почувствала си болезнена студенина, нали?

Тя кимна.

— Точно така.

Той си пое дълбоко въздух и погали ръцете ѝ. Изучаваше преbledнялото ѝ лице с поглед, който боготвореше всяка нейна бръчица, всяка извивка.

— Е — тежко въздъхна той, — май трябва да се осведомя за положението с водата в южна Джорджия. На Хари ще му трябва помощ, за да убеди избирателите, когато свикат референдум за водоснабдителната система тази есен.

От очите ѝ извираха сълзи като фонтанчета, тя го гледаше с неразбиращ поглед.

— Разбира се, отначало трябва да си търпелива — невъзмутимо продължи той. — Ако заприличам на туземец с мачете, ще трябва да го приемеш за нормално. И ако си нахлузя бойното снаряжение, за да поработвам от време на време, не бива да се озадачаваш.



Тя кимна, прехапала устни. Опитваше се да проумее какво се беше случило.

— А, и трябва да проявиш търпение да не бързаме да консумираме брака си, защото кракът ме боли до смърт — изстена той и неспокойно го размърда.

— Макейб, аз... — тя чувстваше вина, загдето той се отказваше от всичко. — Мисля, че мога да свикна.

— Е, аз не бих могъл — безизразно рече той и я привлече към себе си. При допира на крака му с тялото ѝ лицето му се изкриви от болка. Той го намести между нозете ѝ и вдигна вежди, когато видя как близостта им я развълнува. — Интересна поза, нали?

— Ще ме изслушаш ли?

— Опитвам се, но ти не се спираш на едно място, скъпа. — Той се наведе, бавно и нежно докосна устните ѝ. — Нозете ти треперят.

Тя усети дъха му в разтворената си уста.

— И твоите също — изсмя се Уин с пресипнал глас.

Той вдигна глава, погледна бюрото и свъси вежди.

Тя се изчерви и го блъсна в гърдите.

— Само си го помислих — измърмори Макейб с усмивка и отново се наведе.

— Не желая първият ми път да е на нечие бюро — тросна се тя и се усмихна.

— И на мен ще ми е за първи път. Тези еротични сцени в книгите ми са само плод на въображението ми, Уин, никога не съм ги преживявал. Нямам никаква представа как ще е при теб, но с най-голямо желание съм готов да експериментирам в името на науката.

Тя избухна в смях и галовно разроши гъстата му коса.

— Ще крещиш от болки в крака — увери го тя.

— Спомняш ли си какво ти казах? — измърмори той и нежно погали лицето ѝ с устни. — Че съм готов гол да вляза в огнена гора...

— Първо помогни на Хари да получи водоснабдителната система.

Той се засмя и устните им се сляха. Внезапно смехът престана и двамата се отдадоха на страстта.

Прекараха първата си брачна нощ в някакъв луксозен хотел на плажа във Флорида. Макейб беше принудил Ед да се върне по-рано заради сватбата. Тържеството беше скромно, роклята на Уин не беше точно каквато ѝ се искаше, но нямаше време за по-добър избор. Затова пък това беше най-красивата сватба, на която някога беше ходила. Тя усещаше женствеността си някак смешна под гордия поглед на Макейб, който по време на цялата церемония я наблюдаваше.

Уин лежеше в обятията му в големия стол, който той беше изнесъл на балкона, и наблюдаваше как белите вълни на океана се разбиваха в осветения от луната плаж. Току-що бяха привършили вечерята и той я привлече в скута си. Лежеше напречно върху здравия му крак, без да натиска болния.

— Удобно ли ти е? — попита го тя.

— Не, разбира се. Сега мълчи, опитвам се да те целуна.

— В такъв случай... — Тя се усмихна, когато устните им се сляха в сумрака и въздъхна. — Макейб, как ми се иска плажът да е само наш и ти да си във форма.

— Защо? — измърмори той и зарови глава под късата ѝ блузка, прекривайки забранени граници по нежната ѝ, копринена кожа.

— Бих искала да лежа на плажа до теб.

Той се засмя.

— Представям си как. Но, Уин, ами пясъка?

— Ще вземем хавлиена кърпа — задъхна се тя. — Както и да е, знам, че не можеш...

— Така си мислиш ти, госпожо. — Той я вдигна на ръце и я отнесе в стаята, където свали двойното легло, но не изключи лампите! Съблече дрехите си под ококорения ѝ поглед и закачливо се изсмя като остана гол. Тя не помръдваше.

Макейб се приближи, свали блузката и бельото ѝ. Голото ѝ тяло се наслаждаваше на хладния бриз от океана, облада я невероятното усещане за свобода.

— Ето — той я повдигна и я метна в средата на леглото, — представи си, че е пясък, а чаршафът е хавлиена кърпа и затвори очи. Аз ще се погрижа за останалото.

Тя понечи да протестира, но той вече се настаняваше до нея. Уин затаи дъх и от гърдите ѝ се изтръгна диво стенание. За първи път в

живота си усещаше с всяка фибра на тялото си копринената мекота на неравна, гола мъжка плът.

— Макейб — изстена тя.

— Трябва да научиш и някои други думи — прошепна той в ухото ѝ, докато ръцете му развълнувано изследваха тялото ѝ. — До сутринта речникът ти ще се обогати.

Той беше търпелив любовник. Знаеше къде да я докосва, как да я възбужда, как да не изглежда твърде заплашителен. Тя се подчиняваше на нежния му шепот, без да протестира. Навлизаха все по-дълбоко и все по-дълбоко в необятен чувствен океан, който надминаваше и най-смелите ѝ фантазии за близостта им.

Той ѝ шептеше думи на испански, обясняваше ѝ смисъла им и я караше да ги повтаря. Заличи и последната следа от страх у нея. Галеше я, люлееше я в ръце. Обзе я дива страст и тя се хвърли върху му като пулсиращите бели вълни, които обливаха брега. Уин почти не усети болка, следваше го сякаш в това изследователско пътешествие, което твърде бързо приключи.

Тя се сгуши в обятията му, все още тръпнеща от удоволствие и неудовлетвореност, беше невероятно, но тя жадуваше за още.

— И по-хубаво ще става — рече той закачливо, когато си пое дъх. С устни погали клепачите ѝ. — Много по-хубаво. Но са необходими много упражнения, така че трябва да се храниш добре, за да имаш сили.

— Невъзможен си — избухна тя в смях.

— Такъв съм си. Сериозно те питам, беше ли ти хубаво?

— Беше невероятно интимно — прошепна тя. — О, Макейб, толкова те обичам. И толкова се радвам, че вече няма да рискуваш живота си.

— А аз двойно повече, скъпа. Предстои ми да изживея толкова много неща. Никога няма да забравя ужаса, когато ми стана ясно, че ти си моят живот, и ако нещо се случеше с теб, щях да се оставя да ме застрелят, защото не исках да живея без теб.

Искреността в плътния му глас я накара да притаи дъх. В сумрака виждаше блясъка в очите му.

— Обичам те, Уин — рече той. — Всякак.

— Знам — нерешително отвърна тя. — Но е толкова хубаво да го чуя.

— Казвала си ми го много пъти — прошепна той и я притегли да легне до него. — Докато аз те учех да правиш любов. Чувстваш ли се готова за още един урок?

— Ще се справя.

Той я сложи върху себе си и се засмя на учуденото ѝ изражение.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че има начини и начини? Ето за това говорех.

Тя затаи дъх и се остави да я въвлече във водовъртежа на страстта. Този път беше удовлетворена. Имаше усещането, че светът и всичката любов ѝ принадлежат. Той ѝ принадлежеше. Тя му принадлежеше. Изцяло.

По-късно от рум-сървиса си поръчаха кафе и пай и седнаха заедно в големия стол на балкона.

— Makeйб, ами твоята работа — започна тя неловко, — ще се задоволиш ли с това, което Редвейл може да ти предложи?

— Много мислех за това. Смятам, че мога, Уин. Освен ако нямаш нищо против, от време на време да пътуваш с мен. Искам да се кача на руините на Мачо Пикчу и на Крит, искам да видя пирамидите. Искам да обикалям света и да нямам задължението да пиша репортажи. На теб това харесва ли ти?

— Да — сгуши се тя. — А когато децата ни пораснат ще ги взимаме с нас.

— Колко деца ще имаме? — попита той със закачлив тон.

— Ами, мислех си за момче и момиче.

— Добре. Ще ги научим как да си служат с фотоапарат и как да пишат емоционално. — Той я целуна по носа. — Много ли ще ти липсва работата?

— Не повече, отколкото твоята на теб, предполагам — призна си тя.

— Уин, Ед ми направи предложение — рече той след минута.

— Какво предложение?

— Предложи ми вестника.

Тя седна в леглото, затаила дъх.

— И?

Той я изучаваше с поглед.

— Искаш ли двамата да го издаваме?

— Макейб! — избухна тя в смях. — Макейб, какъв чудесен сватбен подарък!

Той я привлече към себе си и я целуна.

— Все още обмислям стаята, изпълнена с рози. — Тя се отпусна на раменете му. — Мисля с това да започнем.

Уин се свря в него и лекичко се усмихваше, докато го слушаше. Може би нямаше да е лесно да затвориш този тигър в клетка, но сега, когато имаше съпруга и собствен вестник, сигурно щеше да се установи на едно място. Тя протегна ръка към лицето му и брачната ѝ халка проблесна на лунната светлина. Но в очите ѝ светлината беше по-силна, те излъчваха пълнота, която извираше от дълбините им.

**Издание:**

Даяна Палмър. Чужда жена

ИК „Коломбина“ ООД, София, 2002

Американска. Първо издание

Редактор: Теодора Давидова

Художествено оформление: Кръстьо Кръстев

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.